

JARSON DARK

BI KỊCH
NGƯỜI SÓI

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Bí Kịch Người Sói

Tác giả: Jarson Dark

Thể loại: Kinh Dị

Dịch giả: Khanh Khanh

Biên tập: Bach Ly Bang

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

- [Đôi Lời Về Tác Giả Và Tác Phẩm](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)

ĐÔI LỜI VỀ TÁC GIẢ VÀ TÁC PHẨM

Jarson Dark khởi đầu sự nghiệp viết văn của mình vào năm 1966 với một tiểu thuyết giả tưởng.

Sau đó, ông tiếp tục viết một vài tiểu thuyết hình sự và Western, cho tới khi sáng tác ra nhân vật John Singlair, một chàng thám tử tại London, nhân viên của Scotland Yard. Đối tượng theo dõi, diệt trừ của John không phải là những tội phạm bình thường. Cùng các bạn bè, cây thánh giá thần và khẩu Beretta bắn đạn bạc, John Singlair là một chuyên gia đuổi ma diệt quỷ. Thành công của những chuyến phiêu lưu mà John thực hiện đã đẩy sáng kiến thành một loạt truyện với số lượng độc giả không ngừng tăng.

Jarson Dark sử dụng tất cả mọi "ngóc ngách" của thế giới bí hiểm, từ những huyền thoại cổ đại bao trùm châu lục như quỷ Medusa, ma cà rồng, cương thi... những câu chuyện của đạo Thiên Chúa, đạo Phật, đạo Hồi, các nhóm đạo Á, Mỹ, Âu, những truyền thuyết của từng địa phương cụ thể, trộn lẫn với những lý thuyết khoa học viễn tưởng hết sức hiện đại như trường thời gian, các trường vật chất, dòng điện sinh học cực mạnh... Chất huyền thoại được tác giả dùng để "xử lý" những vấn đề thời sự nóng bỏng theo một nhân sinh quan dương bản: bảo vệ môi trường, giữ gìn nền tảng gia đình, giữ gìn lòng tin vào cái thiện...

Trong mỗi một tiểu thuyết, tác giả cho người anh hùng của mình ra trận tại một địa điểm cụ thể tại các nước châu Âu và kể cả các địa điểm tại châu Phi, châu Mỹ. Những yếu tố đặc thù trong những huyền thoại của địa phương được sử dụng làm nền tảng cho một cuộc đụng đầu quyết liệt giữa cái tốt và cái xấu. Mạch chuyện nhanh gọn là sức thu hút chính. Những nét miêu tả tuy thoáng qua song sắc sảo về phong cảnh, tập tục của địa phương cũng tạo nên một khía cạnh hấp dẫn khác.

Một điểm cần nhấn mạnh trong loạt truyện John Singlair là giới hạn tuân thủ

Luật Bảo Vệ Thanh Thiếu Niên của nước Đức được tác giả Jason Dark luôn luôn giữ vững: rất hấp dẫn, song không quá đậm máu, không quá căng thẳng, không quá nhiều xác chết. Cái tốt, cái dương bản luôn vượt lên, luôn chiến thắng bản thân mình, đạt tới những đỉnh cao mới.

CHƯƠNG 1

huôn mặt chàng thanh niên đỏ nhợt nhạt và cứng đờ như đá khi bàn tay phải của anh đặt lên nắm đấm cửa đã rỉ sét. Anh biết rất rõ anh đang đi vào đâu, vào một địa điểm chẳng một người bình thường nào muốn tới, đây là con đường dẫn vào nhà xác.

Cánh cửa rên lên, mở ra một khoảng tối, rộng và cao.

Một luồng khí lạnh ẩm có mùi vị kỳ lạ thoát ra từ khoảng hở đó và phả thẳng vào mặt chàng thanh niên tóc vàng. Bầu không khí còn thấm đẫm hơi nên lưu cữu.

Một thế giới khác ở lại sau lưng Vladimir Golenkov. Anh bước vào với thế giới của tĩnh lặng và của những xác chết...

Trong nhà xác không có đèn điện, nhưng anh có thể dựa dẫm vào hai khuôn cửa sổ đang mở ra ở khoảng tường bên phải.

Ánh nắng từ bên ngoài đang tuôn qua khuôn cửa vào trong, nó như đang cố sức vẽ lại một lần nữa tất cả những nỗi kinh hoàng.

Thật ra, đó là một bức tranh bình thường. Không một giọt máu, không những cơ thể bị phá nát, không một cái đầu bị cắt rời ra hoặc nát tươm vì những vết đạn.

Nhưng chính vì cái vẻ bình thường đó mà khung cảnh trong nhà xác càng gây ấn tượng bí hiểm, Vladimir Golenkov bắt đầu thấy rợn người.

Anh không để ý đến những công cụ làm vườn dựng bên tường. Toàn bộ sự quan tâm của anh chỉ tập trung vào một nhóm đối tượng khác đang hiển hiện trước mắt anh.

Bốn chiếc quan tài!

Những quan tài đang đây nấp, nhưng Vladimir Golenkov biết chúng không rỗng và người ta vẫn chưa siết chặt đinh ốc trên nắp. Chàng thanh niên biết

chúng chứa những gì. Anh quay người một lần cuối về hướng cửa và lấy hơi thật sâu, chuẩn bị bắt tay vào việc.

Nhiệm vụ của anh thật kỳ quái, nặng nề quá sức người. Nhưng anh không thể trốn tránh, nó là công việc nhất thiết phải được hoàn thành.

Anh xoay người lại. Những bụi rác bám vào gót giày cạo sào sạo xuống nền nhà.

Vladimir Golenkov nhìn kỹ bốn cái quan tài. Chúng thuộc loại rẻ tiền, người ta đã làm chúng bằng gỗ thông, nhưng đó không phải điều quan trọng.

Ánh mặt trời chỉ phủ tới nắp của hai chiếc quan tài lớn, tạo thành những vệt sáng dài và mảnh như những dải nhỏ xé ra từ một tấm khăn liệm.

Hai chiếc quan tài kia không cần ánh sáng. Tự chúng cũng đã đủ sáng rồi.

Người ta đã quét ra bên ngoài một lớp sơn màu trắng. Hai chiếc này nhỏ hơn, bởi trẻ em không cần hòm rộng.

Nghĩ tới đây, cảm giác rờn rợn trên da chàng thanh niên càng mạnh hơn, hai con ngươi căng lên như đang bị một bàn tay vô hình ấn lồi ra. Không biết thứ quái vật không tha cả trẻ em đó là kẻ nào?

Anh rùng mình, lắc đầu, như muốn xóa đi những dòng suy nghĩ khủng khiếp. Nhưng chàng thanh niên cô đơn không thể xua đuổi chúng ra khỏi đầu óc, bởi chính anh đã tới mảnh đất của miền Đông Phổ này theo lời kêu gọi của một người quen, nhằm mục đích lần tìm dấu vết của tội ác kinh hoàng đó.

Vladimir Golenkov đến đây chẳng phải chỉ để xem xét những thành viên của một gia đình nạn nhân, những con người đã bị hủy diệt bằng một phương thức cực kỳ dã man. Anh còn một nhiệm vụ khác phải hoàn thành, một nhiệm vụ không mấy ai muốn nhận lãnh.

Xem quan tài nào trước thì cũng vậy thôi. Nhưng chàng thanh niên nghe theo linh cảm của anh và bắt đầu với chiếc quan tài ở phía bên phải, một chiếc quan tài dành cho người lớn.

Đúng như lời người ta đã hứa hẹn, nắp quan tài chưa bị đóng chặt. Vladimir

Golenkov cúi người xuống, nâng nắp quan tài lên một chút. Thế rồi anh đẩy nó trượt về phía cuối, cho tới khi phần đầu và một nửa thân trên của người nằm trong lộ ra.

Người đàn ông nằm dưới kia có một tảng lông màu đen trên ngực. Trong lớp lông còn vương những giọt máu nhỏ xuống từ vết thương trên mặt. Vladimir chỉ muốn nhìn tới đây. Như vậy là đủ. Anh quay sang với chiếc quan tài thứ hai.

Trong quan tài này là vợ của người đàn ông nọ.

Cả bà ta cũng chết và cũng "qua đời" trong cùng một kiểu rùng rợn như chồng.

Cổ bà bị phá nát. Một cú ngoạm đã táp trúng gáy bà.

Trước khi xem nội dung của cái quan tài thứ ba, chàng thanh niên Nga đứng thẳng dậy, giơ hai tay ấn lên hai con ngươi. Anh nghe như có tiếng gõ nhẹ đằng sau trán mình. Dạ dày co thắt lại, người anh nôn nao tột cùng.

- Mình phải làm một công việc thật khốn nạn. - Chàng thanh niên thì thào. Trong một thoáng, anh nghĩ đến việc trốn khỏi nơi đây. Nhưng không thể được! Làm như vậy có nghĩa là bỏ một người bạn trong hoạn nạn. Dân làng này sẽ hết sức thất vọng. Vladimir Golenkov nghiêng rặng tự khích lệ mình, anh ở lại trong nhà xác, tiến hành mở chiếc quan tài thứ ba.

Quan tài này nhỏ hơn và được quét sơn màu trắng. Màu sơn muốn thể hiện vẻ thơ ngây của một đứa trẻ, nhưng thật ra thì cả bốn người chết ở đây đều đâu có tội tình gì. Thêm một lần nữa, Vladimir Golenkov nghiêng rặng để không bật ra một câu nguyên rủa.

Khuôn mặt của một cậu bé nhìn vào anh. Hai con mắt cậu mở to, nét mặt còn thể hiện rõ vẻ ngạc nhiên. Đau lòng, chàng thanh niên cắn chặt làn môi. Hơi thở anh phì ra thành tiếng. Vladimir nghiêng nắp quan tài sang bên để nhìn thấy cả hình dáng cậu bé. Giờ thì anh cũng nhìn ra những vết thương.

Vội vàng, anh đẩy quan tài lại.

Chỉ còn một chiếc...

Golenkov rên lên. Anh đưa cùi tay quạt lớp mồ hôi dày đặc trên trán. Đột ngột, anh thấy không khí trong nhà xác sao quá nóng, quá ngột ngạt. Anh nhìn lên trần, nơi có một lỗ hồng hình chữ nhật. Đó là miệng ống khói. Ống khói được bẻ ngoặt ở một góc để ánh nắng mặt trời không qua đó lọt vào trong. Một làn không khí ẩm áp đang thổi lướt qua gáy Vladimir Golenkov lên hướng đó.

Chàng thanh niên không biết liệu những xác chết đã bắt đầu bốc mùi chưa. Mùi nền lưu cữu vẫn bao trùm tất cả.

Chiếc quan tài cuối cùng.

Lại một công việc như trước, và một lần nữa, anh lại sẽ phải đối mặt với bằng chứng của tội ác mà anh đang chống chọi.

Nắp quan tài lần này hơi khó mở. Chàng thanh niên phải dùng sức nhiều hơn mới gỡ được nó ra khỏi phần dưới của chiếc hòm. Cuối cùng, khi nắp đã chịu bật sang bên, toàn bộ phần bên trong quan tài hiện ra trước mặt anh.

Anh nhìn thấy cô bé.

Chắc chắn bé gái này chưa quá mười tuổi, nhưng con quái vật chẳng hề thương xót. Giống như một điều kỳ diệu, khuôn mặt cô bé vẫn còn nguyên vẹn. Khuôn mặt đó đang nhìn thẳng vào Vladimir Golenkov, xinh xắn như mặt thiên thần.

Chàng thanh niên rùng mình, rồi anh dụi dụi hai mắt, lẩm bẩm nguyên rửa kẻ ác và nguyên rửa cả bản thân. Anh không còn đường quay lại nữa. Anh đã nhận lời và bây giờ phải lấy hết lòng dũng cảm mà cắn vào quả táo chua đó. Không đường trốn tránh.

Nhẹ nhàng, cẩn trọng, anh đặt nắp lên trên. Anh chỉ đập có một nửa để một phần của cơ thể bé gái đã cứng đờ vẫn còn hiện ra. Lại một lần nữa, anh cảm nhận rõ nước mắt mình đang trào lên. Chàng thanh niên lùi xuống một bước, quay sang phải, rồi dừng lại trước quan tài của người cha.

Anh rút ra một món vũ khí.

Chính trong giây phút đó, không gian quanh anh vang lên một hồi chuông thanh mảnh. Có thể là chuyện tình cờ, nhưng những tiếng chuông khiến anh rợn người. Nó như một nét nhạc tiễn đưa sâu não.

Vladimir Golenkov không chờ cho tiếng chuông ngân hết. Anh cúi về đằng trước, giơ tay phải ra. Thế rồi nòng súng áp vào trán người đã chết.

Chính xác ở khoảng giữa hai con mắt... Vladimir Golenkov lẩm bầm một vài câu, nghe như lời cầu nguyện.

Anh bóp cò...

CHƯƠNG 2

Người đàn ông tóc đen có bộ râu thưa đen đó tên là Oleg Blochin. Anh ta ngồi trên một tảng đá tương đối cao. Tảng đá hầu như đã "mọc rễ" vào mảnh đất bụi bặm bên dưới. Oleg chọn thế ngồi để đồng thời quan sát được hai hướng.

Một là phía trái với một triền đất không lồ thoải thoải dốc xuống và những ngôi nhà đầu tiên của ngôi làng đang hiện ra đằng sau một khu nhà ga rất nhỏ, chỉ còn rất ít tàu qua lại.

Đằng sau đó là một vài trang trại cũ đang còng lưng xuống dưới bàn tay thời tiết. Trong mùa hè là cái nóng ghê người, còn mùa đông là cái lạnh sắc như dao.

Xa hơn nữa, phía bên kia con đường là miền bờ của hai con hồ đứng rất gần nhau. Một bức tường dày bằng lau sậy bao kín xung quanh, khiến những người không quen khó có thể lách qua, ra tới mặt nước.

Có một cái hồ lớn và một cái hồ nhỏ hơn.

Ở khoảng giữa con hồ lớn có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có một tòa lâu đài cổ. Lâu đài này ngày xưa vốn của một ông Nam tước, nhưng bây giờ nó đã đổ nát tiêu điều. Không một ai dám tới nơi đây, bởi những bức tường u ám cùng những câu chuyện rùng rợn của quá khứ ngăn chân họ.

Oleg Blochin quay người về hướng kia và không kìm được một tiếng thở dài khi ánh mắt dõi tới cửa nhà xác, nơi anh bạn Vladimir Golenkov của anh vừa bước vào. Oleg Blochin chẳng ghen tị với Vladimir chút nào. Cho đến lúc này, anh vẫn chưa hết ngạc nhiên trước chuyện Vladimir chấp nhận lời thỉnh cầu của anh dễ dàng đến thế.

Đây là một người đàn ông có thể tin cậy được. Oleg biết chắc điều đó từ thời còn hoạt động chung với Vladimir trong KGB. Cũng giống như đất nước Liên Xô, cơ quan tình báo đó nay không còn tồn tại nữa, nhưng những mối

liên hệ cũ không phải đã tan rã hết. Có những mối quan hệ u ám, nhưng bên cạnh đó là biết bao quan hệ tốt đẹp. Oleg đánh giá quan hệ của anh với Vladimir là một trong những quan hệ tốt nhất.

Người đàn Ông đang hút một điếu thuốc lá không có đầu lọc. Oleg cầm điếu thuốc giữa hai ngón tay cái và trỏ. Trong lúc hồi hộp, anh đã bóp nó mạnh đến mức điếu thuốc bây giờ chỉ còn là một mảnh giấy dài và mỏng.

Oleg không nhìn xuống đồng hồ và không biết Vladimir đã ở trong nhà xác bao lâu rồi. Cho việc đó, chắc chắn anh ấy không cần đến cả một tiếng đồng hồ.

Chuông nhà thờ trong làng vang lên. Đó chính là chiếc chuông nhỏ thường ngân nga mỗi khi có đám tang và cào nát bầu trời tĩnh lặng của làng quê bằng những tiếng kêu lạnh lốt, mỏng manh. Những âm thanh kim loại, không một chút tiếng vang. Oleg Blochin đột thấy sờn da gà.

Mọi việc xảy ra đúng như họ đã hẹn trước với nhau và người trông nhà thờ đã giữ lời hứa. Cho việc kéo chuông, anh ta sẽ được Vladimir Golenkov tặng cả một tút thuốc lá.

Sau tiếng chuông thứ năm, dòng âm thanh đứt đoạn. Oleg Blochin siết chặt hai nắm đấm. Anh biết việc gì sẽ xảy ra và anh ta mừng là mình đã hành động kịp thời như vậy. Mọi con đường khác đều sẽ chỉ dẫn đến một kết cục bi thảm. Kế hoạch này là một phần con đường mang cô vợ Irina của anh đến với hạnh phúc.

Người đàn ông nghe thấy tiếng súng thứ nhất.

Blochin nhợt mặt ra. Anh câm lặng nhìn về hướng ngôi nhà. Phía bên trên là mặt trời đang treo lơ lửng như một miếng kim loại được chùi sáng loáng.

Thêm một tiếng súng nữa.

Hồi hộp, Blochin đưa tay vuốt mặt, anh ta biết rất chính xác tiếng động này có ý nghĩa gì. Tim đập thình thịch, người đàn ông tiếp tục chờ những tín hiệu đến từ nhà xác và vẫn giật nảy người khi tiếng súng thứ ba vang lên.

Sau đó một chút - sau tiếng súng thứ tư - người đàn ông giơ tay làm dấu

thánh giá. Mọi chuyện vậy là đã qua. Vladimir Golenkov đã thực hiện nghĩa vụ nặng nề của anh. Những nạn nhân giờ đã được đưa về nơi an bình. Cả Oleg Blochin cũng chấp tay lại, anh ta cúi đầu nhìn xuống hai mũi giày đầy bụi của mình, làn môi giật giật dữ dội. Mọi việc đã kết thúc. Anh chờ Vladimir Golenkov ra khỏi nhà xác và tiến lại chỗ anh.

Chàng nhân viên KGB không vội vã. Mà cũng có thể vì Oleg nóng ruột nên cảm thấy lâu. Chàng thanh niên quay đầu về hướng gió, cho nó vuốt tóc anh ra phía gáy.

Trong làng vẫn im lặng. Dân làng đã được báo trước, nhưng không một ai dám lai vãng đến khu nhà xác. Họ không muốn liên quan đến nỗi kinh hoàng đó, mặc dù chắc chắn họ cũng đang rất đau khổ.

Nỗi đau khổ đó sẽ tiếp tục hành hạ họ, bởi mối nguy hiểm chưa bị diệt trừ.

Kẻ sát nhân vẫn còn đó. Không, đó không phải là một kẻ sát nhân, nó là thú dữ, một con quái vật quỷ ám.

Cánh cửa nhà xác mở ra và Vladimir Golenkov rời khỏi ngôi nhà bằng những bước chân chậm rãi. Không nhìn rõ mặt người bạn vì anh đang cúi đầu xuống, nhưng Oleg hiểu rõ những suy nghĩ nào đang ầm náu dưới vầng trán kia. Đó không phải là một công việc bình thường, đó là một nỗi kinh hoàng, là...

Vladimir cắt ngang dòng suy nghĩ của Oleg khi anh đưa tay vẫy về phía anh này. Một dấu hiệu cho biết mọi việc đều ổn thỏa.

Oleg Blochin đứng dậy. Vừa đứng anh ta vừa hít hơi thật sâu và nhìn về phía bạn mình. Vladimir Golenkov đi rất chậm, lưng còng xuống. Chàng thanh niên đang gánh trên vai mình một gánh nặng vô hình, chân anh khó nhọc lê trên nền đất.

Blochin im lặng. Chỉ khi Golenkov đã đứng trước mặt anh, Blochin mới giơ tay đặt lên vai bạn. Golenkov như hơi chùn người xuống dưới sức nặng của bàn tay đó. Anh lẳng lặng ngồi xuống tảng đá, một tảng đủ rộng đủ chỗ cho cả hai người.

Họ im lặng.

Golenkov nhìn trân trân vào khoảng trống trước mặt, và Blochin lén đưa mắt liếc anh từ phía sườn. Anh ta thấy mồ hôi chảy ra trên trán Vladimir.

Golenkov vẫn im lặng, anh chưa muốn nói. Anh đã xoay lưng khỏi hướng nhà xác, nhìn về phía ngôi làng cùng hai cái hồ nước nằm đằng sau đó. Mặt nước bây giờ đang phẳng như hai tấm gương, lấp lánh ánh mặt trời.

- Tôi đã giải thoát cho họ. - Golenkov nói sau một hồi im lặng. Nói xong, anh rên thành tiếng - Bốn phát súng, bốn viên đạn. Anh đưa cả hai tay lên ôm mặt, đau khổ lắc đầu.

Blochin hiểu rõ tâm trạng người ngồi bên. Anh ta muốn giúp đỡ và đưa tay vào túi chiếc áo khoác nát nhàu trên người.

Trong túi áo là một chiếc chai đẹp đựng rượu Vodka. Anh ta rút chai ra, mở nắp và đưa về phía Golenkov.

- Anh uống một chút đi. Sẽ đỡ hơn.

Golenkov gật đầu, anh đưa chai lên miệng, uống một ngụm lớn và không khỏi rùng mình. Rượu Vodka cháy lên trong cổ họng anh, rồi cháy lên trong dạ dày, đào xới lộn tung tất cả. Golenkov ho rũ rượi, mặt đỏ bừng như một con cua luộc.

- Không ổn sao?

Golenkov vẫn còn hào hển. Anh há miệng lấy hơi.

- Trời đất, rượu gì thế?

- Rượu dân ở đây tự nấu.

Golenkov rùng mình.

- Rượu này có thể giết người đấy.

- ở đây chẳng có thứ gì tốt hơn. Nhưng mà thỉnh thoảng nó cũng giúp ta được một chút đấy, Vladimir. Anh cũng biết mà.

- Đúng rồi, nó đang đốt cháy dạ dày tôi. - Chàng thanh niên rung mình lần nữa, thậm chí đưa tay xoa một vài giọt nước mắt. Thế rồi anh thở phà ra, rút thuốc lá, mời người ngồi bên.

- Loại thuốc này tôi chưa hút bao giờ.

- Nó là thuốc lá của Pháp. Tôi tặng anh cả gói đấy.

- Cảm ơn!

Blochin trả ơn bằng cách bật lửa lên. Khi cả hai điều thuốc đã cháy, Golenkov vẫn còn ho tiếp. Rồi cuối cùng cơn ho cũng dứt. Thật ra, anh đâu có muốn hút thuốc. Anh chỉ dùng nó để đẩy vị rượu ra khỏi cổ, nhưng mùi vị thay thế cũng chẳng khá hơn được là bao.

Hai người đàn ông im lặng hút thuốc. Cả hai đều muốn nói điều gì đó, không khí như đang căng thẳng lên dưới ý muốn của họ, nhưng không người nào đủ can đảm bắt đầu. Vậy là chỉ có những làn khói thuốc bay xung quanh hai dáng người, những ánh mắt nhìn trân trân vào trước mặt.

Sau khi đã ném điều thuốc và lấy chân dậm lên trên, Golenkov thu hết can đảm phá tan sự im lặng:

- Tôi phải làm điều đó, nhưng tôi không muốn chút nào. - Anh thì thảo - Và tôi không muốn lặp lại điều này nữa.

Blochin gật đầu.

- Tôi hiểu.

- Thật khó tưởng tượng là họ đã chết, nhưng mà lại chưa chết hẳn. Điều đó... điều đó một người bình thường không thể tưởng tượng và không thể hiểu được. Rất may là chính tôi đã chứng kiến vụ việc này một vài lần đối với loài Ma Cà Rồng.

- Nhưng gia đình này đâu có bị Ma Cà Rồng giết chết.

- Đúng, kẻ giết họ là Người Sói.

Oleg Blochin tiếp ngay lời anh.

- Mà truyền thuyết cho chúng ta biết những kẻ nào bị Người Sói cắn phải cũng sẽ biến thành Người Sói. Tất cả rồi sẽ trèo ra khỏi quan tài và cứ đêm đến lại biến thành quái vật. Nếu điều đó xảy ra thì sẽ là một thảm họa lớn. Bởi lúc đó tất cả đám Người Sói sẽ nhảy bổ vào dân làng và xé nát họ ra. Cả hai đứa trẻ con cũng vậy.

Golenkov gật đầu. Không thấy anh lên tiếng, Blochin nói tiếp:

- Tất cả dân làng ở đây phải cảm ơn anh rất nhiều, Vladimir Golenkov. Nhưng chắc họ chẳng cảm ơn được mấy lâu đâu. Anh biết ý tôi muốn nói gì rồi chứ?

Người được hỏi suy nghĩ một lúc rồi mới tìm câu trả lời.

- Vâng, tôi biết. Tôi mới chỉ dập đi một phần rất nhỏ của đám cháy, phần lớn vẫn còn đang cháy tiếp.

- Chính thế.

- Trung tâm đám cháy ở đâu?

Oleg Blochin nhún vai.

- Đáng tiếc là tôi không thể trả lời anh. Chắc nó đang rình mò ở đâu đó. Tôi không tin là chỉ có bốn nạn nhân kia. Chắc chắn đã có những nạn nhân khác, và rồi sẽ có những nạn nhân nối tiếp họ, tôi tin chắc như vậy.

Cả Vladimir Golenkov cũng nghĩ như vậy, nhưng anh không biết cần phải bắt đầu cuộc chiến ở điểm nào. Anh biết quá ít thông tin. Anh mới tới miền quê gần Kaliningrad này lần đầu tiên, theo lời thỉnh cầu của anh bạn cũ Oleg Blochin. Vùng này ngày trước vốn nằm trong đất Koenigsberg của Đức, một miền quê rộng thoáng với những dải rừng dày. Cái Ác đã ra tay ở đây và Vladimir đã chỉ kịp đến trong giây phút cuối để ngăn nó lan rộng ra. Bây giờ, anh có thể xách vali đi khỏi mảnh đất này. Nhưng đó không phải là phong cách của anh. Dù dân làng ở đây không hề là bà con thân thuộc, nhưng họ đang gặp tai họa và Vladimir không thể bỏ rơi họ trong hoạn nạn. Chắc chắn là không.

- Không một ai biết là bao giờ thì chúng lại ra tay.

Vladimir Golenkov quay đầu lại.

- Anh vừa nói đến chữ chúng nó sao?
- Đúng, tôi tin chắc có nhiều Người Sói.
- Và anh tin rằng, chúng xuất phát từ hòn đảo giữa cái hồ kia?
- Đúng.
- Anh đã bao giờ tới đó chưa?

Nghe xong câu hỏi này, Blochin vội đưa tay làm dấu thánh giá.

- Trời đất ạ, chưa! Tôi chưa bao giờ tới đó. Tôi... tôi không bao giờ muốn tới đó đâu, không đời nào. Mặc dù tòa lâu đài cổ vẫn còn ở đó, nhưng những ai bước vào trong đều phải chia tay với cuộc đời mình trước đó. Không đâu, chẳng phải chỉ riêng tôi tin như vậy. Rất nhiều người tin rằng dòng họ Người Sói tụ tập trong đó. Tòa lâu đài đủ rộng cho lũ chúng nó.

- Vậy là chắc chắn có nhiều con Người Sói?

- Có lẽ. - Blochin lại châm thêm một điếu thuốc. Da anh ta rờn lên - Dù sao, chúng ta cũng phải chuẩn bị cho tình huống đó. - Anh giải thích giữa hai hơi thuốc lá - Tôi nói như thế này mong anh đừng giận, Vladimir Golenkov. Chẳng phải tôi không tin tưởng, nhưng một mình anh chắc không đủ sức chống chọi với bầy dã thú đó. Hôm nay anh có thể gặp may. Nhưng thử tưởng tượng xem, nếu chúng đã kịp biến thành bốn Người Sói thì một mình anh đã phải chống chọi với bốn con quỷ dữ, bởi cả hai đứa bé cũng sẽ biến thành quỷ dữ.

- Tôi biết.

Blochin hít thêm một hơi thuốc lá thật sâu.

- Vậy bây giờ anh đã biết anh sẽ tiếp tục như thế nào không? Hay anh quyết định rời bỏ chúng tôi? Nếu có làm như vậy thì người ta cũng không thể trách cứ anh.

- Không, tôi sẽ ở lại.

- Bất chấp hiểm nguy?

- Chắc chắn thế.

Blochin đưa tay vuốt râu.

- Rất có thể anh muốn đến thăm hòn đảo giữa hồ kia, muốn đi trực diện vào hang hồ?

Golenkov nhăn trán lại, suy nghĩ.

- Dĩ nhiên đó cũng có thể là một khả năng.

- Nhưng là một khả năng hết sức nguy hiểm đến tính mạng. - Blochin nói thật nhanh.

- Chính thế.

- Anh đã chán sống chưa?

- Chưa, tôi chưa chán sống. Chắc chắn là chưa và tôi cũng đã nghĩ kỹ chuyện này. Người ta cần phải làm một cái gì đó để chống lại chúng, và tôi cũng biết chuyện này mà làm một mình thì sẽ rất khó khăn. Tôi không muốn làm anh phật ý, Oleg, nhưng tôi sẽ không bao giờ tha thứ được cho bản thân nếu tôi kéo anh vào vụ này và chuyện không may xảy ra với anh. Lúc đó, tôi biết ăn nói làm sao với cô vợ Irina của anh?

- Kìa Vladimir, cuộc đời có những việc là chuyện riêng của đàn ông. Ngày xưa đã thế và bây giờ cũng vậy. Bất chấp tất cả những lời la lối đòi giải phóng, đòi bình quyền phụ nữ.

- Anh nói đúng. Nhưng ta không nhất thiết phải hành động như vậy đâu. - Bọn anh mỉm cười - Nhiều khi cũng có những giải pháp khác.

Blochin ngẩng phắt lên.

- Nghe anh nói, tôi có cảm giác anh đã có một sáng kiến nào rồi. Tôi nói có đúng không, hay tôi nhầm?

- Bây giờ thì chưa rõ, tôi mới chớm nghĩ đến chuyện đó thôi.

- Anh nói đi!

- Để có thể chống chọi với ma thuật này, tôi cần viện trợ.

Blochin cân nhắc. Anh ta lấy hơi thật mạnh.

- Dĩ nhiên. Nhưng ai có thể điên khùng lao vào một cuộc chiến như thế, nhất là khi anh ta hoàn toàn không tin chắc anh ta có thể thắng.

- Có một số người.

- Dĩ nhiên rồi, ví dụ như anh đây.

- Chẳng phải chỉ riêng tôi, bản thân tôi cũng đã do một người bạn tốt dẫn vào nghề diệt ma trừ quỷ này.

Vladimir Golenkov bất giác cười cay đắng khi nghĩ lại thời kỳ sau khi KGB bị giải tán. Thời kỳ mà anh đã bay lơ lửng trong một khoảng chân không, chẳng biết sẽ đi về đâu.

- Anh còn quan hệ với người bạn đó chứ?

- Còn.

- Anh ta sống ở đâu?

- Ở nước Anh, thủ đô London.

Blochin cân nhắc.

- Nhưng đường từ đó tới đây xa lắm, anh không thấy thế sao?

- Cũng chẳng xa đâu.

- Và anh muốn mời bạn anh về đây?

Vladimir đứng dậy, anh chống hai nắm đấm vào hông rồi duỗi thẳng người ra.

- Ít nhất thì tôi cũng sẽ tìm cách làm điều đó. - Anh lăm bắm và ném cái nhìn cuối cùng về hướng nhà xác, trước khi xoay người đi, bước về làng.

Blochin đi theo, chậm hơn hẳn...

CHƯƠNG 3

ã về chiều mà không khí vẫn chẳng mấy lạnh đi. Mặc dù vậy, Golenkov vẫn thấy trong người dễ chịu vô cùng. Bất chấp rất nhiều khó khăn, anh đã tìm cách liên lạc được với thanh tra John Singlair.

John là bạn anh, và người bạn đó biết chắc Vladimir chỉ gọi tới khi có lý do xác đáng. John đã hứa sẽ tới đây nhanh như có thể, và Vladimir đã khuyên anh đi tàu lửa. Đó vẫn là con đường chắc chắn nhất dẫn tới mảnh đất này. Vladimir sẽ đến đón John ở nhà ga.

Đó quả thật là một cuộc điện thoại khủng khiếp như trước ngày tận thế. Nó chậm lừ đừ, bị cắt ngang, lượn lòng vòng qua một mớ mạng nhện khổng lồ. Tốc độ chỉ ngang như phương pháp đánh trống hoặc sử dụng chim bồ câu thời Trung cổ. Nhưng Golenkov bây giờ không muốn phàn nàn, cuối cùng thì mọi việc đã ổn. Mà một khi John hứa tới thì anh cũng sẽ giữ lời, ngay cả khi trên trời rơi xuống gạch ngói.

Golenkov sống bên cạnh Blochin, nhưng không trực tiếp trong căn hộ của anh ta. Bên cạnh ngôi nhà của Blochin có một chái nhà xây thêm đang còn trông. Tầng lầu bao gồm ba căn phòng rất nhỏ. Golenkov chọn nơi này và yêu cầu mọi người để cho anh được tự do, cho anh thời gian suy nghĩ về vụ việc. Thật lòng nhìn nhận thì đây chỉ là một nửa sự thật, nhưng Vladimir thấy chưa cần phải cho Blochin biết toàn bộ mọi việc.

Tầng lầu nơi Golenkov ở không có khu vệ sinh. Nếu muốn rửa ráy, người ta phải đi xuống tầng dưới. Blochin đã cho xây ở dưới này một khu tắm giặt luôn rất lạnh. Nước chảy ra ở đây còn lạnh hơn nữa, gần như đã đóng thành băng. Golenkov chui xuống đó. Nước lạnh khiến anh tỉnh hẳn và sau khi đã dùng miếng xà phòng chanh kỳ cọ suốt từ đầu tới chân, cuối cùng chàng thanh niên cũng có cảm giác gột rửa đi được mùi nhà xác.

Đã thấy dễ chịu hơn, Golenkov đứng bên cửa sổ, nhìn về phía xa. Trời đã

ngả về chiều, chẳng bao lâu nữa hoàng hôn sẽ phủ xuống. Tới lúc đó anh sẽ rời căn nhà này.

Anh đã vạch ra một kế hoạch chắc chắn. Anh quan tâm đến cái hồ lớn, và còn quan tâm hơn nữa đến hòn đảo đứng giữa lòng hồ.

Trên đảo là tòa lâu đài cổ, nổi kinh hoàng đã từ đó tìm đường vào trong làng và đổ tai vạ xuống đầu người dân.

Hiện anh vẫn chưa biết liệu có nên lấy tòa lâu đài đó làm mục đích ngay cho đêm nay hay chưa. Chắc là chưa, bởi nếu đi cùng với John thì cơ hội của anh sẽ được cải thiện hơn rất nhiều.

Mặt trời đang chuẩn bị chia tay. Nó đổ lên toàn không gian một thứ ánh sáng đỏ như máu. Golenkov hy vọng đây không phải điềm dữ. Bởi máu đã chảy quá đủ trong vụ án này rồi.

Ngôi làng trông tiêu điều như đã chết. Lẽ ra ở thời tiết đẹp đẽ như thế này, người ta phải rời nhà, ra với thiên nhiên. Nhưng không, mọi người dân trong làng đều trú ẩn đằng sau những bức tường dày, như thể tất cả đã cùng nhận lệnh từ một người duy nhất.

Dĩ nhiên, người ta đã ri tai cho nhau biết việc gì xảy ra ở nhà xác. Nhưng nỗi sợ hãi của dân làng không vì thế mà giảm sút.

Golenkov đóng cửa sổ. Anh phải ấn rất mạnh nó mới chịu vào đến chốt. Thế rồi anh quay người lại và kéo tấm áo khoác trên lưng ghế. Bình tĩnh, anh mặc áo và từ từ kiểm tra lại khẩu súng lục bắn đạn bạc mà anh luôn đeo bên người đã cả một thời gian dài. Những viên đạn bạc được làm phép thánh này có khả năng tiêu diệt Người Sói, Vladimir thầm nghĩ và hy vọng sẽ gặp những con ác thú đó.

Anh dứt vũ khí vào túi và đi về hướng cửa. Cánh cửa rên lên khi mở ra, nhưng Golenkov không bực tức. Hiện chỉ có mình anh sống trong chái nhà này.

Cầu thang dẫn xuống tầng dưới làm bằng gỗ. Những bậc thang không được đánh bóng để tránh người đi bị ngã. Chàng thanh niên dừng lại trước cánh

cửa ra vào và nhìn qua khuôn cửa sổ.

Ngoài phố không có một bóng người. Những ngôi nhà đã bắt đầu tỏa vệt tối, nhưng ngôi làng vẫn chưa chìm hẳn xuống màn đêm. Vào thời điểm nhập nhoạng này, bình thường ra trẻ em phải ủa ra chơi đùa trên đường, nhưng cả chúng hôm nay cũng vắng bóng. Cha mẹ chúng giữ chúng lại giữa những bức tường. Nỗi sợ hãi đè nặng xuống ngôi làng như một con ma độc ác. Vladimir kéo thanh chắn cửa, bước ra ngoài.

Không khí tĩnh lặng.

Thời tiết bây giờ rõ ràng đã ảm hẳn lên. Điều này xảy ra hàng đêm bởi ngôi làng nằm kề mặt nước. Dọc hai bên bờ hồ bây giờ đã đang bốc lên từng làn hơi nước.

Golenkov biết chính xác đường đi, thậm chí cả một lối tắt. Nếu đi theo đó anh sẽ không cần phải xuyên qua làng.

Anh đi qua một vài chuồng lợn, nghe thấy tiếng ỉn ỉn của những con vật đằng sau lớp tường. Cả chúng cũng tỏ vẻ bất an, như thể đã linh cảm thấy một điều khủng khiếp đang dần dần ập tới.

Vladimir đi qua một cánh đồng nhỏ trồng củ cải. Phía bên phải là nhà ga. Ngôi nhà cũ kỹ trông như một hộp diêm khổng lồ bị lật ngang.

Những cánh đồng dẫn thoải thoải xuống bờ hồ. Chân Vladimir thỉnh thoảng lại bước phải những khoảng đất ngập nước nho nhỏ. Cả ở những nơi khác, đất cũng mềm, trũng rất nhiều nước.

Đó là một khoảng nước nông, hầu như không gợn sóng. Hoàng hôn đã phủ xuống và thay đổi cả màu mặt nước.

Nó bây giờ óng ánh một màu sáng của chì. Những cánh chim cuối im lặng bay lượn trên đó như những bóng tối. Chẳng bao lâu nữa, cả những con chim này cũng sẽ đi tìm chỗ ngủ qua đêm.

Golenkov tìm thấy một con đường mòn và đi theo nó. Con đường dẫn thẳng ra bờ hồ lớn. Lau sậy và cỏ dại tạo thành một bức tường dày, chỉ hơi thưa ra ở một số chỗ. Golenkov biết, đó chính là những nơi được trở thành đường

mòn. Đi được nửa đường, anh dừng bước và quay lại. Không ai đi theo anh. Hình dáng ngôi làng mờ mờ hiện lên ở đường chân trời như trên một sân khấu khổng lồ. Bầu trời bây giờ giống như một chiếc vung úp bằng chì, mỗi lúc một chìm xuống, chìm xuống thấp hơn. Chỉ ở phía tây vẫn còn thấp thoáng một dải mây màu đỏ. Thế rồi mặt trời chia tay thật sự, hện nhiều tiếng đồng hồ sau mới lại xuất hiện ở phương trời khác.

Mặt nước và những bờ hồ ẩm ướt quanh nó cũng là nơi lý tưởng cho không biết bao nhiêu loài côn trùng. Chúng bay vòng quanh chàng thanh niên đơn độc như những vũ công. Chúng nhảy nhót từ nơi này qua nơi khác. Chúng sà cả xuống mặt anh, xuống hai cánh tay và bàn tay. Không biết bao nhiêu lần, Golenkov phải giơ tay đập côn trùng. Cuối cùng, nản quá, anh quyết định đầu hàng, đơn giản vì đôi phương quá đông đúc.

Cỏ dại mọc cao lên, đất mỗi lúc một mềm và ẩm ướt hơn. Thỉnh thoảng đã xuất hiện những bãi nước trông như những con mắt ẩm ướt loang loáng dầu. Vladimir nhìn thấy một khoảng thưa hình chữ nhật trong lớp tường lau sậy. Nó đã được tạo bằng không biết bao nhiêu nhát dao chém và luôn luôn được giữ trống, làm chỗ ra hồ.

Có đúng bốn con thuyền gỗ được neo vào một đoạn cầu tàu nhỏ. Tất cả đều là thuyền mộc, không có động cơ. Ai muốn đi ra hồ đều phải biết vận dụng sức lực cơ bắp.

Vladimir bước lên đoạn cầu tàu.

Làn gỗ ẩm ướt đã mềm đi theo thời gian. Bước chân của anh gây nên những tiếng động trầm đục. Vladimir thấy những tấm ván oằn xuống, nhưng chúng vẫn chịu được sức nặng của người đi, và đó là điều quan trọng nhất.

Đến cuối cây cầu, anh dừng lại. Giờ anh đã rời bờ hồ. Chàng thanh niên nhìn xuống mặt nước bên dưới và nhìn những cây sậy.

Khung cảnh yên tĩnh, nhưng không tĩnh lặng đến mức chết chóc. Chốc chốc lại có một số âm thanh nhất định vang lên đây đó trên mặt nước. Tiếng nhảy hoặc tiếng quẫy khi một con cá đột ngột nhô lên. Cả tiếng kêu nhè nhẹ của đám ếch nhái cũng tạo thành một giai điệu nhất định, một giai điệu bình yên

mà chàng thanh niên đơn độc rất nhanh quen.

Ánh mắt của anh hướng về khu vực giữa hồ, nơi có hòn đảo mà người dân ở đây luôn luôn nói tới.

Đó cũng là nơi có tòa lâu đài cổ!

Lẽ ra anh phải đi sớm hơn một chút để quan sát hòn đảo kỹ hơn. Trong bóng tối lơ mờ bây giờ, anh hầu như chỉ có thể linh cảm ra nó - một vệt tối thẫm màu giữa lòng nước, Vladimir không nhìn rõ những đường viền xung quanh. Thêm vào đó là những dải sương mù ban tối đang bốc lên từ mặt hồ như những lá cờ đua nheo, chúng bay lên cao rồi mới dần dần tỏa ra, trùm xuống như một tấm chăn rộng.

Chẳng bao lâu nữa, tấm chăn này sẽ sà thật thấp và đứng sừng sững lại đó cho tới tận sáng mai. Nhưng hiện thời, tầm nhìn ở khu vực sát mặt nước vẫn còn tương đối thoáng, và chàng thanh niên đơn độc đứng trên kè gỗ quyết định tận dụng cơ hội.

Chỉ có vài gợn sóng li ti hiện lên trên mặt nước.

Cả khu vực hòn đảo cũng nằm bất động. Những suy nghĩ của Golenkov quay quanh mục tiêu duy nhất đó. Anh tự hỏi liệu anh có thể liều mạng bước xuống một trong những chiếc thuyền này để chèo tới gần hòn đảo huyền bí nọ không?

Đây không phải là chuyện không nguy hiểm. Anh cũng có thể đợi cho tới khi anh bạn John Singlair tới đây. Nhưng mặt khác, Vladimir như cảm thấy một sức mạnh nội tại thúc ép anh phải làm một điều gì đó. Làm sao bây giờ có thể đơn giản quay trở về nhà, nằm lên giường và làm như thể không có gì xảy ra. Nội tâm Golenkov thật ra vẫn chưa xử lý hết những sự kiện rùng rợn trong ngày vừa rồi. Anh đã giành được một chiến thắng nhỏ, nhưng trận đánh lớn vẫn còn bỏ ngỏ và điều đó khiến anh hết sức bức tức.

Vladimir cân nhắc, ngả về hướng này rồi ngả về hướng khác, cho tới khi anh quyết định chọn một giải pháp nửa vời. Anh sẽ bước xuống một trong những con thuyền này, rồi bơi thuyền về hướng hòn đảo, nhưng không bước lên trên mảnh đất đó.

Anh thấy như vậy là ổn.

Bao bọc xung quanh bởi một lớp mây bằng muối lẫn các loại côn trùng khác, chàng thanh niên đi đi lại lại trên đoạn cầu tàu bằng gỗ. Vô số đom đóm lập lòe bay xung quanh. Thỉnh thoảng lại có một bóng tối vỗ cánh lướt sát người anh, đó là những con dơi.

Golenkov có mang bên mình một cây đèn pin. Anh rọi từng con thuyền một, anh muốn chọn con thuyền tốt nhất. Đúng như ước đoán ban đầu, cả bốn con thuyền đều chưa bị hỏng. Cân nhắc một lúc, anh quyết định chọn con thuyền đứng gần bờ nhất. Nó vốn được sơn màu trắng, nhưng màu sơn bây giờ đã bị gió và thời tiết bóc rời ra từng mảng lớn, hiện ra phần nền màu xám bên dưới.

Vladimir tháo dây, xoay thuyền. Hai mái chèo nằm sẵn sàng. Anh thậm chí còn phát hiện thấy một mái chèo ngắn dự trữ. Nó nằm ở đuôi thuyền.

Anh bước xuống. Vladimir là người quen với sóng nước. Rất nhanh chóng, anh giữ cho con thuyền thăng bằng trở lại và ngồi xuống ghế chèo. Cả hai bàn tay anh cầm chèo, đẩy vào kè gỗ.

Màn đêm đã phủ xuống, nhưng lớp mây trắng trên trời vẫn chưa dày lắm. Nó thưa ra ở một số nơi, để hiện một nền trời còn sáng với những ngôi sao lấp lánh. Mặt trăng đã bắt đầu khuyết.

Vladimir thấy không thật an tâm, nhưng anh là người một khi đã quyết định thì không dễ đầu hàng. Anh chèo tiếp.

Anh chọc mái thuyền xuống nước, đẩy thật mạnh, hướng con thuyền về thẳng hòn đảo.

Thời gian trôi, sự cô đơn mở vòng tay đón lấy chàng thanh niên, nhưng Golenkov không có cảm giác đó. Đúng hơn, anh thấy mình đang bị theo dõi. Bất kỳ giây phút nào cũng có thể có kẻ thù đội nước nhô lên.

Nhưng Vladimir chỉ thấy những con cá đã dạn dĩ hơn lên khi thấy mặt nước lạnh dần. Chúng ngoi lên, há miệng đón thật nhanh những con côn trùng bay quá thấp.

Càng đến gần khu vực giữa hồ bao nhiêu, Golenkov thấy gió lạnh càng lạnh hơn. Nó không ngớt thổi thẳng vào mặt anh, vậy mà cả mặt lẫn người anh vẫn nóng bừng bừng như vừa chui ra từ một lò sưởi.

Tiếng róc rách nhẹ của mặt nước đuổi theo mỗi lần anh đập mái chèo xuống nước. Vladimir đỏ mồ hôi đầm đìa. Trong bóng tối, anh đã dự đoán khoảng cách không được chính xác. Chàng thanh niên có cảm giác mãi mà vẫn không gần được hòn đảo thêm được mét nào, anh nghiêng thật chặt răng, chèo nhanh hơn nữa.

Nhưng trong sự thật, con thuyền được làm khá tốt. Nó cũng không quá nặng nề, và vì thế mà chàng thanh niên người Nga đang tiến với tốc độ đáng nể. Cuối cùng, anh cũng nhận thấy hòn đảo đang nhô lên trước mặt mình.

Vladimir rút mái chèo lên.

Nước hồ yên tĩnh, không có dòng xoáy, con thuyền lừ lừ lao tiếp. Ánh mắt chàng thanh niên nhìn chăm chăm về phía hòn đảo. Anh thở tương đối lớn, công việc chèo thuyền vất vả đã khiến anh tốn không ít sức lực. Có nhìn thấy gì không?

Golenkov tin rằng anh vừa nhìn thấy đường viền mờ của tòa lâu đài cổ. Hoặc ít ra thì anh cũng nhận ra những khoảng tối không đều đặn, chỉ có điều anh không chắc chắn. Rất có thể đó chỉ là đường viền của những tầng lá cao thấp khác nhau.

Phải đợi thêm! Anh lại thọc mái chèo xuống nước, tiếp tục làm việc. Nước bắn lên, sủi bọt, đập vào vách thuyền, như không ngừng mang đến cho anh những thông điệp từ dưới tầng sâu bí hiểm và u ám.

Qua những vật trôi lềnh bềnh trên mặt nước, Golenkov biết anh đang mỗi lúc mỗi tới gần hòn đảo hơn. Vô số cành cây nho nhỏ và lá rụng đang nhảy múa theo từng đợt sóng lăn tăn. Vành đai lau sậy bao quanh đảo gây ấn tượng như một vệt tối rất rộng.

Giờ thì anh đã tới thật gần, gần hơn bất kỳ một người dân nào trong làng. Thêm một lần nữa, Vladimir rút mái chèo lên. Giờ là lúc anh phải quyết

định. Liệu anh có nên để mọi việc dừng ở đây và quay trở lại, hay tiếp tục chèo thuyền để bước lên trên hòn đảo kia.

Dù anh có quyết định chọn con đường nào, nó đều có thể là con đường đúng đắn mà cũng có thể là một hướng hoàn toàn sai lầm.

Chàng thanh niên tiếp tục cân nhắc rồi đột ngột, anh giật nảy mình. Một tiếng tru bí hiểm vang lên, xé dọc màn đêm tĩnh lặng. Tiếng tru vọng lại từ phía hòn đảo.

Golenkov ngồi bất động, rợn da gà. Cảm giác rờn rợn lan dọc sống lưng anh như một luồng khí ma. Tiếng tru thật khủng khiếp, nó gợi lên những nỗi sợ hãi sâu sắc tiềm ẩn trong mỗi con người. Nhưng với riêng Golenkov, nó đồng thời cũng mang một ý nghĩa khác. Nó chỉ ra rằng hòn đảo không hoàn toàn bất động, không hoàn toàn hoang vắng.

Tiếng tru rùng rợn đó chỉ có một nguyên nhân: hòn đảo này là đất sống của một thực thể nhất định, một thực thể khủng khiếp - Người Sói.

Người Sói!

Đây chính là thứ Vladimir đang đi tìm, bởi phải có một Người Sói nào đó đã giết chết cả gia đình bốn người dân kia.

Chàng trai nắm chặt hai nắm đấm.

Con thuyền của anh bây giờ dập dờn nhẹ nhẹ theo những đợt sóng lăn tăn, tiếng tru đã dứt.

Phải làm gì đây? Anh trầm nghĩ. Bây giờ quyết định còn thấy khó khăn hơn lúc trước. Cuối cùng, Vladimir hoãn chưa quyết định vội, hai tay anh lại cầm lấy mái chèo, thọc xuống nước.

Anh tiếp tục chèo về phía hòn đảo.

Hiện anh vẫn chưa quyết định chắc chắn xem có nên bước chân lên mảnh đất đó hay không. Anh muốn khám phá và ghi nhớ mọi chi tiết, những chi tiết sau này rất có thể trở thành quan trọng. Con đường này chắc chắn anh chẳng phải chỉ chèo thuyền có một lần.

Ngay cả dưới ánh sáng ban ngày, chắc Golenkov cũng chẳng tìm được một chỗ hờ trong vòng đai lau sậy bao quanh hòn đảo. Thứ cây này mọc quá sát và bóng tối bao trùm nòng đảo quá dày.

Bờ đảo nằm im. Mọi vật rất tĩnh lặng. Một bầu không khí nặng như chì đè xuống mặt nước. Một không khí ngọt ngạt oi nồng, không khí của những trận đau đầu khủng khiếp trước khi trời nổi cơn giông bão.

Chàng trai chèo thêm một vài lần nữa, cùng con thuyền lao vào lớp mờ hơi nước, trôi qua cái vũng màu trắng sáng đó cho tới khi đầu mũi thuyền chạm vào cây sậy đầu tiên. Thuyền dừng lại, Golenkov ngồi chờ.

Bản thân Vladimir cũng không biết anh đang rình mò cái gì, nhưng thể nào cũng sẽ có chuyện xảy ra. Linh cảm cho anh biết như thế.

Dù con quái vật thống trị hòn đảo này có là kẻ nào chẳng nữa, nó cũng phải biết rằng nó đã mất đi bốn nạn nhân, và chắc chắn nó sẽ tiến hành các biện pháp chống chọi.

Cứ chờ đợi, lắng nghe...

Trong những giây phút sau đó, chàng thanh niên người Nga quỳ lom khom trên con thuyền của mình. Anh tạm ngưng mọi dòng suy nghĩ và mọi cân nhắc, tập trung toàn tâm toàn lực vào khung cảnh xung quanh và dĩ nhiên vào hòn đảo đang nằm trước mặt anh như một vật tối thâm.

Hòn đảo im lặng...

Không một tiếng tru vang đến tai anh, không một tiếng thét, thay vào đó là một âm thanh khác mà ban đầu anh chưa thể xác định rõ.

Những âm thanh trầm đục, lặp đi lặp lại một cách đều đặn. Ai biết kẻ nào, vật gì gây nên những âm thanh đó? Vladimir tin chắc những âm thanh này xuất phát từ bờ đảo và đang vọng đến tai anh qua màn đêm yên tĩnh xung quanh.

Có phải chúng đang tới gần...?

Không phải. Chúng đang dừng lại ở một khoảng cách tương đối xa, nhưng

tần suất âm thanh không thay đổi.

Có cái gì đang chuyển động sát bức tường bằng lau sậy.

Đột ngột, Vladimir nghĩ ra tiếng thỉnh thỉnh xen lẫn tiếng càn cạy gỗ là những âm thanh phát ra từ một con người đang chạy dọc bờ đảo, chạy sát lớp lau sậy và chạy không phải chậm.

Anh cứng người lên.

Vladimir rất muốn đứng thẳng người, nhưng anh không dám liều. Con thuyền quá chật và cũng không chắc chắn lắm. Anh dừng lại ở tư thế quỳ trên thuyền.

Những âm thanh đột tắt lịm.

Không còn nghe thấy gì nữa.

Vladimir quỳ trên thuyền. Anh giơ thẳng hai cánh tay ra, hai bàn tay nắm lấy hai búi sậy, rồi anh dùng hai tay gạt chúng ra hai bên, tạo thành một lỗ hổng đủ lớn để có thể nhìn qua đó lên bờ đảo.

Đằng trước kia có chuyển động.

Thậm chí không cách anh mấy xa. Anh nghe một tiếng thét cao vút và không khỏi giật mình, bởi đó là tiếng thét của một người đàn bà.

Hay chỉ là do anh tưởng tượng ra? Phải chăng những sợi dây thần kinh quá căng thẳng đã đánh lừa chủ nhân?

Giờ thì anh nhô dậy, đứng thẳng lên mặc dù tương đối khó khăn mới giữ được thăng bằng. Anh muốn nhón chân nhìn qua vành đai bằng lau sậy để xem cho kỹ bờ đảo, muốn biết điều gì đang xảy ra trên đây.

Mắt anh nhận thấy một chuyển động và tai anh đồng thời nghe tiếng bước chân. Chỉ sau đó một chút, có tiếng sậy gãy ở ngay trước mặt anh, rồi một tiếng thét giận dữ vang lên. Có cái gì đó đập xuống mặt nước, nhưng xa hơn một chút. Vladimir vứt bỏ tất cả những che chắn đề phòng. Nóng lòng muốn biết sự việc, anh rút cây đèn pin ra khỏi thắt lưng, bật đèn lên.

Luồng sáng rộng và mạnh.

Luồng sáng tìm thấy đường đi của nó, xuyên qua khe hở giữa những cây lau cây sậy mọc gần nhau.

Anh tìm thấy mục tiêu. Vladimir ngưng thở. Anh không thể tin vào thứ mắt anh đang nhìn thấy. Quảng sáng của ngọn đèn pin phủ xuống thân hình nửa lỏa lồ của một người đàn bà!

CHƯƠNG 4

hời gian cứ tiếp tục trôi. Có lẽ khoảng hai hay ba giây rồi, chàng thanh niên người Nga không biết chính xác nữa, nhưng đầu óc của anh hoạt động ráo riết.

Anh nhìn rõ người đàn bà có thân hình phơi trần ra như thân hình một pho tượng, anh thậm chí có thể ghi nhớ những chi tiết khó tin.

Đầu tiên, anh để ý đến vũ khí của cô ta. Người đàn bà có những lọn tóc vàng xoắn và dài cầm bằng cả hai tay một cây kiếm cong. Quần áo trên người cô ta chỉ là một miếng da thú cùng một mảnh khố được tạo từ vô số những dải da rất dày và dài. Cô còn đan những dây da đỏ thành một thứ mạng nhện phủ lên người. Miệng người đàn bà đang há rộng. Những cái răng trắng mờ mờ hiện lên, ánh mắt lạnh lùng.

Vladimir không biết cô ta có nhìn thấy anh không. Chắc chắn cô ta bị chói mắt bởi ánh đèn trong đêm. Thế rồi đột ngột, cô ta né sang bên với một tốc độ ngoài sức tưởng tượng. Vladimir đã muốn xoay đèn pin đuổi theo mà không kịp. Người đàn bà biến vào đằng sau những rặng cây um tùm trên bờ đảo.

Mãi tới giờ Vladimir mới thở một hơi thật sâu. Những gì vừa xảy ra trước mắt anh thật khó tin. Anh nhớ lại tiếng tru của chó sói, anh đã chờ đợi một Người Sói, nhưng thay vào đó, anh lại gặp một người đàn bà gần như lóa lờ. Hầu như không thể tìm một lời giải thích.

Có phải chính cô ta đã tru lên?

Phải chăng cô ta vốn là người, rồi bị biến thành Người Sói? Thật ra anh đã nhìn thấy cái gì? Và cái đó bản chất ra sao? Vladimir tự hỏi.

Anh tắt đèn, bởi anh muốn giấu mình vào bóng tối. Nó sẽ che chở cho anh, nó sẽ tạo điều kiện cho anh suy nghĩ về những vấn đề vừa gặp.

Không nghe thấy tiếng động nào nữa. Người đàn bà quả thật đã biến thẳng vào màn đêm như một bóng ma. Vladimir tự hỏi, liệu có phải chính cô tá ban này đã làm vang lên những tiếng vọng trầm đục bay tới tai anh xuyên qua lớp tường lau sậy?

Cô ta chẳng hề giống Người Sói. Anh loay hoay một lúc tìm so sánh, nhưng không thấy cô ta giống nhân vật nào của "Pháp Thuật Đen". Cuối cùng, Vladimir kết luận là cô ta rất có thể là một người đang quyết tâm truy đuổi quái vật. Ngọn kiếm cong của cô ta đã nói lên điều đó. Có lẽ cô ta muốn dùng nó để truy đuổi và chặt đầu những con quái thú. Vladimir không tin rằng người đàn bà là kẻ thù của mình. Dù cô ta có nhìn anh bằng ánh mắt hoang dã, dữ tợn, nhưng lúc đó cô đang chói mắt và anh không thấy nét thù hằn trong tia mắt đó. Anh tìm một nguyên nhân khác, rất có thể người đàn bà đã xuất hiện để cảnh báo anh. Đúng, cô ta không muốn anh lên đảo.

Có nên nghe theo lời cô ta?

Vladimir không phải người hèn nhát, nhưng anh cũng biết pháp thuật của anh có những ranh giới nhất định. Thêm nữa, chẳng nên để John lúc đến đây chỉ còn thấy xác anh. Tốt nhất là nên rút lui bây giờ.

Anh lại ngồi xuống ghế và dùng mái chèo đẩy ngược vào những cây lau sậy xung quanh. Chúng mọc cứng đến mức có thể dùng nơi này làm nơi đậu thuyền. Dùng hết sức, anh từ từ gỡ mình ra khỏi khu vực sát bờ đảo.

Vladimir không khỏi có cảm giác mừng khi thoát ra mặt nước bên ngoài. Anh nhìn một lần nữa về phía hòn đảo, nơi những đám mây hơi nước ẩm ướt và mỏng manh đang dần dần lan rộng. Và anh thề đây sẽ không phải là lần cuối cùng anh đến nơi đây.

Vladimir chèo thuyền quay trở lại. Dù hiện chưa nhìn thấy bờ nhưng tình huống dễ định hướng, Vladimir tin anh không thể lạc. Lần trở về này anh hầu như không chú ý đến khung cảnh xung quanh, anh quá bận bịu với những suy nghĩ của riêng mình.

Anh đã không nhìn thấy một Người Sói, thay vào đó là một người đàn bà hoang dại lố lồ, như một nữ chiến binh trong các bộ phim giả tưởng. Cô ta

tìm gì trên hòn đảo đó? Anh không biết câu trả lời, nhưng anh mong rồi anh sẽ tìm ra.

Thời gian nghỉ ngơi ban này đã khiến anh lại sức. Vladimir chèo thuyền rất mạnh, con thuyền đi mỗi lúc mỗi nhanh hơn. Vừa chèo, anh vừa cân nhắc liệu có nên kể cho Oleg Blochin nghe chuyện vừa rồi hay không. Rất có thể Blochin sẽ có lời giải thích. Vladimir biết rằng người dân vùng này còn lưu truyền rất nhiều những câu chuyện cổ xoay quanh hòn đảo thần bí nằm giữa lòng hồ lớn.

Dù sao chăng nữa, rõ ràng người đàn bà tóc vàng cầm cây kiếm cong không phải là một hình ảnh do anh tưởng tượng ra.

Con thuyền đề sóng, trôi nhanh về phía trước như đang được gắn động cơ vô hình.

Đột ngột, có cái gì húc mạnh vào mạn thuyền bên phải!

Vladimir rút mái chèo lên, anh hơi bối rối.

Dĩ nhiên, rất có thể đó là cái gì đó đang bơi va phải thuyền, ví dụ một khúc gỗ lớn hoặc một cành cây lớn. Nhưng nếu thế thì anh sẽ phải nhìn thấy nó. Vladimir nghĩ vậy và bật đèn pin, soi xuống mặt nước xung quanh.

Anh không phát hiện ra vật gì.

Chỉ có những lọn sóng lăn tăn, lấp lánh nhẹ nhẹ như một làn thủy tinh nhảy múa. Vladimir cũng không tin trong hồ này lại có thể có những con cá lớn tới mức gây lực đập mạnh như vậy.

Chắc chắn phải là một vật thể khác.

Vladimir quỳ trong thuyền và đột ngột cảm thấy mình vô cùng đơn độc. Cũng có thể một phần vì làn sương mù đang bám lặng bao quanh. Chàng thanh niên tiếp tục chiếu đèn xuống nước. Anh đảo đèn qua lại, hy vọng dụ được đối phương.

Nó đến.

Nhưng nó đến từ phía sau lưng, anh đâu có thể cùng lúc chiếu sáng tới mọi

hướng. Có cái gì đó lao thật nhanh lên khỏi mặt nước, bám vào gờ thuyền.

Thực thể đó kéo chiếc thuyền nghiêng về một bên, kéo người anh giật trở lại. Anh cố gang xoay người và nhìn thấy hai bàn tay đang giăng lấy gờ thuyền.

Không, không phải tay người!

Vladimir biết chắc chắn, đây là hai chi trước của Người Sói...

CHƯƠNG 5

nh không nhìn thấy đầu Người Sói, nó còn ngập dưới nước. Nhưng hai cẳng trước của nó kéo mỗi lúc mỗi mạnh hơn. Rõ ràng quái vật đang muốn lật úp con thuyền xuống, bởi nếu cùng trôi xuống nước thì Người Sói mạnh hơn con người rất nhiều. Chàng thanh niên người Nga rút súng ra. Bất chấp mạo hiểm trọng lượng của anh sẽ khiến con thuyền nghiêng mạnh hơn,

Vladimir tiến về phía đuôi thuyền để nhìn con quái vật cho rõ hơn.

Có cái gì tối tối phía dưới làn nước. Rất có thể đó là cái đầu.

Chàng thanh niên người Nga ngấm xuống dưới.

ơ cự ly gần như thế này, Vladimir chắc chắn anh không thể bắn trượt đầu con quái vật.

Nhưng sự việc xảy ra khác hẳn.

Con quái vật hình như linh cảm và đoán trước được chuyển động của đôi thủ. Nó cong móng vuốt kéo con thuyền mạnh hơn, nhưng chỉ để đột ngột thả mạn thuyền ra trong tích tắc ngay sau đó. Con thuyền bật trở lại, chòng chành mạnh như một vòng cao su. Viên đạn ra khỏi nòng, bắn đi đâu đó, không tới đích. Thân hình Vladimir giật về, đập vào tay lái. May mà chàng thanh niên người Nga kịp cuộn người nhó lại, nếu không có lẽ anh đã bật nhào qua mạn thuyền, rơi xuống nước.

Anh quỳ lom khom trong con thuyền chòng chành dữ dội.

Mặc dù vậy, anh vẫn nhìn ngay về hướng nghi có Người Sói đang bơi. Nước sủi bọt một vùng rộng. Vô số bong bóng nổi lên từ dưới sâu, nhưng Vladimir không nhìn thấy đôi thủ nữa. Nó đã lặn mất.

Anh không chửi rủa, nhưng Vladimir giận dữ nắm chặt hai tay. Tình huống trông đơn giản đến như thế, vậy mà cuối cùng lại là một phát đạn trượt mục

tiêu. Anh không tin vào vẻ an lành hiện thời. Quái vật đã phát hiện ra anh, nó đã ngửi thấy mùi máu, và anh biết chắc nó sẽ tấn công anh lần thứ hai.

Nửa phút sau đó trôi qua trong tĩnh lặng hoàn toàn. Vladimir thậm chí còn bạo gan bật đèn lên, soi xuống vùng nước xung quanh, nhưng anh không nhìn thấy một bóng đen nào. Chàng thanh niên thấy bức mình hơn nữa. Băng đạn của anh hiện vẫn còn nhiều, đủ để giết một con Người Sói thứ hai hoặc thứ ba.

Phải cảnh giác thôi đa!

Vladimir tắt đèn pin, giơ tay với lấy mái chèo. Chính tại thời điểm anh muốn chọc mái chèo xuống nước, con quái vật lại đột ngột hiện hình. Chẳng xa anh là bao nhiêu, một tấm thân khổng lồ vọt lao lên từ mặt nước, lượn một hình bán nguyệt.

Chính nó! To lớn, mạnh mẽ, đen như than, to hơn một con Người Sói bình thường rất nhiều. Con quái vật này thuộc loại khổng lồ. Nó há ngoác mồm ra, như muốn đớp gọn một con mồi trong khi đang nhảy.

Không có con mồi nào trong không khí, vậy là lực hút của trái đất lại kéo con vật quay trở lại mặt nước. Nó lặn nhanh như chớp, biến xuống dưới sâu.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Vladimir không kịp rút súng. Nhưng giờ thì anh biết chắc một điều. Con quái vật từ thuở hồng hoang là có thật và những người dân trong ngôi làng bên bờ hồ này hoàn toàn không hoảng sợ vu vơ.

Một người đàn bà tóc vàng và một con chó sói khổng lồ!

Thật không thể tưởng tượng được, nó giống như một chuyện cổ tích, chứ không phải hiện thực!

Nhưng chắc chắn giữa hai nhân vật hết sức đối chọi đó phải có một mối liên quan nhất định. Chắc chắn John sẽ giúp anh tìm ra. Vladimir bây giờ đã biết Người Sói rời hòn đảo bằng cách nào. Nó biết bơi, nó bơi vào bờ hồ và ăn thịt người.

- Tao sẽ đánh cho mày gãy hết răng! - Vladimir hỏn hển nói. Anh tóm lấy mái chèo. Mặt anh nhễ nhại mồ hôi và còn đọng cả vài giọt nước bắn ra từ

đợt giăng co vừa rồi. Con thuyền bây giờ đã bót chòng chành.

Chàng thanh niên người Nga không tính đến khả năng bị tấn công lần nữa. Những suy nghĩ của anh chảy tới một tương lai gần. Anh tự hỏi, con quái hôm nay bơi qua lòng hồ vào bờ để làm gì. Phải chăng chỉ để tóm cổ anh, hay nó còn một mục tiêu nhất định nào khác? Hay mục tiêu đích thực của nó chính là ngôi làng ở phía bên kia bờ hồ?

Nếu quả đúng như vậy thì thật khủng khiếp. Trong làng là những người dân hoàn toàn vô tội, vô phương kháng cự. Giờ này chắc họ đang ngủ yên, họ sẽ là những con mồi hết sức dễ dàng cho Người Sói.

Nỗi lo ngại thúc anh về trước. Vladimir chèo thuyền nhanh hơn khi anh đi từ hồ ra đảo. Anh chỉ thơ ra nhẹ nhàng khi nhìn thấy hình bóng lò mờ của những ngôi nhà bên bờ hồ. Giữa đám nhà có vài cây đèn đường còn sáng. Những quần sáng cô đơn chủ yếu tập trung vào khu vực gần ga, dù vào giờ này chẳng còn con tàu nào chạy tới nơi này.

Trước khi đến được dải lau sậy mọc ven bờ hồ, chàng thanh niên lại dùng cây đèn pin soi xuống nước, anh muốn buộc con thuyền trở lại cây cầu gỗ. Anh gặp may, thuyền anh đang hướng gần như chính xác vào phía đó. Vladimir chỉ phải xoay vòng chút ít, rồi anh đưa được con thuyền tới phần cuối khúc cầu gỗ bên bờ.

Phần còn lại là trò chơi con trẻ. Anh buộc chặt con thuyền và không khỏi cảm thấy sung sướng khi thấy dưới chân mình lại là những ván gỗ bình yên, mặc dù chúng đã hơi có phần cong và mềm.

Đầu gối vẫn còn chưa hết run, Vladimir bước lên bờ. Không thấy bóng dáng Người Sói đâu. Không có bóng tối nào lướt qua. Anh là thực thể hai chân duy nhất trong toàn khu vực.

Anh lại theo con đường mòn nhỏ quay lại ngôi làng. Vladimir lấy hơi thật sâu, những sợi dây thần kinh của anh dần dần bình tĩnh lại. Chàng thanh niên đang nghĩ xem Oleg sẽ nói gì khi nghe anh kể những khám phá của mình.

Có lẽ anh ta sẽ chẳng nói gì đâu, nhưng chắc anh ta sẽ không nghĩ là mình bịa chuyện. Người bình thường chẳng ai có thể bịa ra những chuyện như

vậy, với những chi tiết cụ thể đến từng chân tóc.

Vào đến làng, anh cảm thấy bầu không khí yên ắng sao thật nặng nề. Trên mặt hồ ít ra còn có gió nhẹ. Không khí ở đây, ngược lại, đứng lặng lẽ như một khối vô hình màu đen, đặc như bông, phủ kín cả không gian bao quanh những ngôi nhà.

Những đám mây trên bầu trời đã dày lên. Chúng đã phủ kín đa số những khoảng trời ban nãy còn trong, Vladimir đưa mắt nhìn mãi mà không nhìn thấy ngôi sao nào.

Ngôi nhà của Oleg nằm hoàn toàn trong tĩnh vắng. Không một cửa sổ sáng đèn. Chắc hẳn Oleg và vợ anh ta đã lên giường, nhưng có lẽ Oleg cũng chẳng ngủ được đâu, sau những gì anh ta vừa trải qua trong ngày.

Trước khi mở cánh cửa vào chái nhà xây thêm, Vladimir nghe một tiếng kẹt cửa vọng tới từ dãy phố đối diện.

Anh xoay người lại.

Đầu tiên anh không nhìn thấy ai, sau đó mới phát hiện ra bóng người đang từ từ hiện lên lơ mơ trong khe cửa hở. Đó là một người đàn bà. Khi nghe giọng nói, anh nhận ra là bà đã rất già.

Bà nói vọng qua con đường nhỏ, cảnh báo chàng trai.

- Giờ này mà còn đi ra ngoài đường và đi trong bóng tối là không hay đâu! Vào nhà đi, con trai, vào nhà đi!

- Tại sao?

- Bóng đêm ở đây độc ác, rất độc ác. Cứ tin lời bà già này thì hơn!

Anh tin lời bà, nghe thấy tiếng bà đóng cửa từ phía bên trong. Đó cũng là dấu hiệu để Vladimir bước vào trong. Chàng thanh niên cảm thấy thoải mái khi lại về tới đây. Bốn bức tường nhà cho anh cảm giác đã bỏ lại tai họa lớn đằng sau lưng. Anh cũng không muốn tin rằng Người Sói lại theo anh tới tận đây và đang lẩn quất trong ngôi làng này. Nếu anh đoán không lầm thì con quái cũng không khỏi có phần bối rối vì cuộc đụng độ.

Không quen lối, Vladimir cẩn thận bật đèn pin lên rồi mới bước chân vào trong. Anh theo những bậc cầu thang rất hẹp đi lên trên, qua một khoảng hành lang ngắn, dẫn tới căn phòng anh ở. Ngay ở bước chân đầu tiên, Vladimir đã có cảm giác rõ rệt là trong phòng có người. Anh đã muốn rút vũ khí ra thì nghe thấy giọng nói. Nó vang lên từ bóng tối, giọng của Oleg Blochin.

- Cứ vào đi, anh bạn. Tôi đang chờ anh đây.

Vladimir bước vào phòng. Vì Oleg ngồi trong bóng tối, vị khách quyết định bật đèn lên.

- Chào người trở về từ cõi chết. - Blochin nói - Tôi cứ tưởng chỉ còn gặp được xác anh...

CHƯƠNG 6

ghe xong câu đó, Vladimir bật cười. Anh ngồi xuống giường và đưa hai bàn tay lên ôm mặt. Rồi anh gật đầu với bạn mình.

- Tôi rất tiếc là đã không nói cho anh biết, nhưng mà tôi vội quá.

- Để tôi đoán anh vừa đi đâu về nhé?

- Vâng.

- Anh vừa ra hòn đảo đó.

Vladimir lắc đầu.

- Không hẳn. Tôi chỉ tới gần nó, cho tới khi nhìn được một chút. - Anh mỉm cười - Nhưng cũng không bỏ công đi, mặc dù suýt nữa tôi gặp nguy hiểm.

- Vậy anh phát hiện ra điều gì chẳng? - Blochin căng thẳng cúi người về phía trước.

- Có chứ.

Blochin đảo tròn mắt thật mạnh, hai con ngươi gây cảm giác như hai hòn bi.

- Khốn kiếp, cái gì thế? Nào, nói đi! Đừng có bắt tôi phải kéo từng từ một ra khỏi cổ họng anh.

- Không phải thế đâu. Nhưng tôi cần một ngụm rượu, nếu như thế không phải là đòi hỏi quá nhiều.

- Chờ chút. - Blochin đứng dậy. Anh ta mở cánh cửa một chiếc tủ nhỏ. Trong tủ có rất nhiều chai - Đây là hầm rượu bí mật của tôi. - Oleg vừa cười vừa nói - Không một ai biết, kể cả vợ tôi cũng không. - Anh ta rút ra một chai đựng thứ nước màu nâu bên trong - Thậm chí còn cả whisky.

- Thế thì đưa sang đây!

Blochin ném cái chai về phía bạn mình. Vladimir tóm lấy nó, xoay nắp sang bên trái. Anh không cần cốc. Anh uống thẳng từ chai và cảm nhận thấy hiệu ứng của nó ngay lập tức. Lần này thì rượu khiến anh dễ chịu hơn hẳn. Vladimir định uống thêm ngụm thứ hai nhưng rồi thôi. Anh đưa chai cho Blochin, anh này cũng uống.

Thế rồi Vladimir kể cho bạn nghe những sự kiện anh vừa trải qua. Anh cứ tưởng mình sẽ gặp một anh chàng Oleg Blochin ngạc nhiên đến đờ đẫn, nhưng anh ta chỉ ngồi đó nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu, như muốn chứng thực cho những gì bạn anh ta đang kể. Cả hai cuộc gặp gỡ của Vladimir hầu như chẳng khiến cho anh ta ngạc nhiên lắm. Người đàn ông đó chỉ trở nên trầm ngâm cực độ, rồi kết luận sau khi nghe hết chuyện.

- Vậy là anh đã chọc đúng vào tổ ong vò vẽ, anh bạn ạ.

- Như vậy có nghĩa là sao?

- Đơn giản lắm. Dân làng truyền miệng nhau những câu chuyện cổ về tòa lâu đài trên đảo. Đã có thời trong đó có một con quái vật, nhưng rồi một ngày nọ, một vị thần hiện ra và giáng đòn trừng phạt. Nước dâng cao dữ dội sau một cơn bão lớn, toàn bộ hòn đảo bị ngập. Con quái vật bị kéo xuống tầng nước sâu.

- Có thể thôi sao?

- Về mặt nguyên tắc thì có thể thôi.

- Con quái vật đó có phải là Người Sói?

Blochin gật đầu.

- Anh đã nhìn thấy nó rồi đấy.

- Tôi không nhìn thấy một con Người Sói bình thường, Oleg. Nó là một con vật khổng lồ, lớn như một khúc núi đá. Chắc chắn kể cả anh bạn John Sinclair của tôi cũng chưa từng nhìn thấy một thứ như thế, mặc dù anh ấy đã gặp không biết bao nhiêu chuyện.

- Các huyền thoại cũng tả con quái vật không lồ như vậy. - Blochin nói và uống thêm một ngụm rượu.

- Thế còn người đàn bà tôi đã nhìn thấy. - Vladimir giơ ngón tay trở lên - Đây anh! Anh nên nhớ là tôi không bịa ra cô ta đâu đấy! Cô ta quả thật đã xuất hiện ở đó.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Thế những câu chuyện cổ có kể gì về cô ta không?

- Có, có kể.

- Kể như thế nào?

- Ừ thì... tôi cũng không biết trong những câu chuyện này có phần nào thật và có phần nào thêu dệt thêm. Nhưng đại khái như sau, người đàn bà trẻ tuổi đó thề sẽ giết chết con quái vật, bởi nó đã giết chết con cô cùng người vú em.

- Nhưng cô ta không làm được.

- Đúng vậy.

- Có phải các con và người vú đã chết?

- Đúng vậy, đáng tiếc! Người đàn bà trẻ sau đó bị nguyên rửa, bởi cô ta đã không cứu được ba mạng sống đó. Chỉ khi nào Người Sói bị hủy diệt, cô ta mới được giải thoát. Đó là toàn bộ câu chuyện.

- Người dân ở làng này tin câu chuyện đó sao?

- Có người tin, có người bán tín bán nghi, tôi cũng không biết rõ. Nhưng chắc chắn cả làng chưa có ai tiến tới gần họ như anh vừa làm, Vladimir. Tôi có cảm giác, sự việc đang trở nên gay cấn và dần dần, giải pháp chung cuộc sẽ đến. Người Sói vậy là đã lại chui lên từ dưới sâu. Đừng hỏi tôi nguyên nhân, vì tôi không biết đâu, nhưng nó đã giết chóc thật dã man và cướp mạng toàn bộ một gia đình. Cả người đàn bà cũng đã xuất hiện, như anh nói, cô ta có cầm trong tay một cái kiếm. Huyền thoại cũng miêu tả cô ta như vậy, như một nữ anh hùng.

Vladimir ngáp ngừng.

- Còn yếu tố nào trong những huyền thoại cổ đáng cho ta chú ý không?

- Không, hiện thời thì chưa.

Không hiểu tại sao, Vladimir có cảm giác không thể tin hẳn vào người bạn từ thời xưa cũ. Dù trong phòng có đèn, nhưng nó vẫn chưa đủ để nhìn kỹ gương mặt anh ta. Một phần gương mặt đó chìm trong bóng tối.

- Thôi, ta hãy gạt chuyện quá khứ sang một bên, Oleg. Ta hãy nói chuyện hiện tại. Phải dự trù khả năng Người Sói sẽ lên vào ngôi làng này một lần nữa, và lại bắt đầu chuyện giết chóc kinh khủng.

- Tôi cũng ngại như vậy. - Người đàn ông đối diện nhún vai - Anh nói đi, anh định làm gì? Chẳng lẽ cho lính đứng canh công vào làng? Đó cũng là một khả năng, nhưng tôi tin anh sẽ chẳng tìm được những người đàn ông đủ lòng dũng cảm làm chuyện đó.

- Tôi cũng không nghĩ đến chuyện đó.

- Thế thì chuyện gì?

- John Singlair và tôi sẽ đảm nhận trách nhiệm đó. - Vladimir dụi mắt - Tôi rất mong là con quái vật không xuất hiện thêm một lần nữa trong đêm nay.

Oleg Blochin không lạc quan như vậy.

- Nếu nó bám theo anh tới đây thì sao?

- Tôi không tin.

- Tại sao lại không?

- Bởi tôi nghĩ nó sẽ bị người đàn bà tóc vàng truy đuổi. - Vladimir lắc đầu - Tôi thật không hiểu được cô ta và rất lấy làm tiếc. Tôi thật không thể tưởng tượng nổi một người như vậy lại tồn tại trong thời đại chúng ta. Cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa chắc liệu cô ta có phải là người bằng xương bằng thịt hay không. Dù trông như người thật, cô ta vẫn gây trong tôi một ấn tượng hơi ma quái.

Blochin hắng giọng.

- Cô ta là một huyền thoại, và cứ thế theo đó thì cô ta phải rất già, anh bạn ạ.

- Già tới mức nào?

- Tôi không biết. Tôi chỉ có thể kể lại những gì người dân trong làng kể cho nhau. Vì bây giờ chúng ta đang muốn diệt trừ Người Sói, nên có lẽ chúng ta nên coi người đàn bà tóc vàng đó là một đồng minh, ít ra là như vậy.

- Đồng ý.

Blochin đứng dậy. Anh ta đặt chai rượu lên bàn.

- Tôi để nó lại đây cho anh, trông có vẻ anh cần một ngụm thứ hai đấy. Cũng dễ hiểu thôi, sau tất cả những gì mà anh vừa trải qua. Nếu ở địa vị tôi, có lẽ tôi đã sợ đến phát ngất. Nhưng mà thế đó, mỗi người mỗi khác.

- Đúng.

- Sáng mai anh muốn dậy vào lúc nào?

- Tôi chưa biết. Anh đánh thức tôi nhé?

- Nếu anh muốn.

- À mà thôi, để đó đi, tôi tự dậy được.

- Tùy anh. Chúc anh ngủ ngon! - Oleg Blochin đi về phía cửa, giọng nói của Vladimir vang theo.

- À quên, cho tôi gửi lời chào cô vợ Irina của anh. Tôi vẫn chưa gặp cô ấy.

- Cảm ơn anh! Hy vọng sáng mai Irina sẽ rảnh rỗi hơn trong những ngày vừa qua.

Blochin bỏ đi, Vladimir trầm ngâm nhìn theo sau. Anh không thể nói cụ thể, nhưng đúng là có cái gì đó đang khiến anh khó chịu, ở một điểm nào đó, anh không còn tin người bạn mình nữa. Vladimir tự hỏi, có còn nên coi Oleg là bạn hay không? Anh quen anh ta đã từ nhiều năm nay. Cả hai người đã làm việc chung một nơi và cùng tiến bộ rất nhanh. Giờ thì KGB không còn tồn

tại trong cấu trúc xưa cũ của nó nữa, Blochin đã quay trở lại quê hương. Miền đất này ngày trước vốn thuộc về đất Đức, đã từng có nhiều người Đức sinh sống ở đây. Những huyền thoại cũ kỹ đó chắc chắn phải là huyền thoại của người Đức để lại, mặc dù thời Thế chiến lần thứ hai, đại đa số những gia đình người Đức đã kéo về hướng Tây trước khi Hồng quân tiến vào.

Những huyền thoại cổ, người đàn bà cầm kiếm, Người Sói khổng lồ - Vladimir tự hỏi đi hỏi lại, tất cả những yếu tố đó phù hợp với nhau ra sao, liên quan với nhau như thế nào. Anh uống thêm một ngụm whisky, nhưng rượu chẳng khiến cho dòng suy nghĩ của anh sáng sủa hơn, nó chỉ thúc cảm giác mệt mỏi tăng lên.

Mặc dù vậy, anh vẫn rút ra một kết luận là chắc chắn anh sẽ chẳng thành công nếu chỉ hoạt động trong ngôi làng này. Anh chỉ có thể làm được một việc gì đó nếu anh tìm được cách ra chính hòn đảo kia.

Đó mới là nơi có thể hủy diệt được Người Sói.

Nhưng anh không được phép đi một mình, mà cùng với John Singlair, người đàn ông mà anh coi là bạn thân, người đàn ông anh có thể tin chắc tuyệt đối. Cùng với những suy nghĩ đó, Vladimir ngã người xuống giường, và chỉ vài giây sau anh đã ngủ thật sâu...

CHƯƠNG 7

hật khó tưởng tượng được, nhưng sự thật là tôi đang trải qua một chuyến phiêu lưu lãng mạn, thú vị mà cũng rất thoải mái dễ chịu. Tôi đang ngồi trong một toa xe được kéo bởi một đầu tàu hơi nước cổ lỗ. Rồi Varschau, tôi lên hướng Bắc, nhắm tới một ngôi làng tôi chưa từng biết đến.

Ngay vào hôm Vladimir gọi điện sang, tôi đã tới Varschau vì may mắn xoay được vé của một chuyến bay buổi tối cất cánh từ London. Tôi tìm đủ mọi cách để mượn một chiếc xe, nhưng vì không thông báo trước nên chẳng kết quả gì. đành phải dùng tàu lửa. Vì con tàu đi về hướng Danzig nên tôi phải xuống ở ga Allenstein và vượt khoảng cách còn lại bằng tàu hơi nước. Nhưng cái kỹ thuật tưởng chỉ còn tồn tại trong viện bảo tàng không hề khiến tôi khó chịu. Chỉ đi với tốc độ chậm như thế này, người ta mới có thời gian quan sát những vùng làng quê tuyệt đẹp bên đường. Những cánh đồng thoai thoải xanh ngắt, rất nhiều hồ và ao, khoảng không ngút mắt.

Suko ở lại London. Chàng thanh tra rất muốn đi cùng, nhưng chúng tôi quyết định để anh ở lại để an ủi Sir James Powell. Sếp vẫn chưa vượt qua được nỗi đau khổ rằng ông đã bắn chết một người đàn bà trẻ tuổi trong lúc sa vào móng vuốt của một thế lực xa lạ.

Việc đã xảy ra. Sau đó còn là hậu quả với mẹ của người đã chết, bà ta lộ rõ là một người đàn bà độc ác tinh ranh. Bà ta muốn trả thù và suýt chút nữa đã thành công. Sếp Powell rõ ràng bây giờ đang cần người tâm sự, và thanh tra Suko là một ứng cử viên lý tưởng.

Vậy là một mình tôi sẽ quan tâm đến những khó khăn của anh bạn Vladimir Golenkov.

Một Người Sói!

Vladimir thuộc loại đàn ông có lời nói như dao chém đá. Nếu anh ấy gọi điện cho tôi nhờ giúp đỡ, thì chắc chắn một trăm phần trăm là có tồn tại những vấn đề hết sức khó khăn. Việc đã xảy ra không chỉ một lần. Anh không giải thích nhiều, chỉ nói duy nhất một câu nhưng đầy đủ mọi thông tin.

Bốn nạn nhân!

Trọn vẹn một gia đình ông bố, bà mẹ, đứa con trai và kể cả cô con gái nhỏ.

Nghe xong thông điệp, làn da tôi thoát trắng nhợt ra. Vậy là một lời nguyên độc địa đã thành hiện thực trong ngôi làng đó. Người bị con quái vật loại này cắn phải cũng sẽ lại thành Người Sói. Nó cũng sẽ lại đi tìm nạn nhân mới, sẽ cắn họ, biến họ thành những Người Sói mới nữa. Một vòng quay khủng khiếp như đối với Ma Cà Rồng.

Con tàu lừ đừ chòng chành trôi giữa một miền đồng bằng an bình. Con tàu có thời gian, quá nhiều thời gian. Nhưng tôi gắng gạn đục khơi trong và phát hiện thấy một ưu điểm nho nhỏ. Ít ra thì thỉnh thoảng nó cũng bỏ qua một số nhà ga nhỏ, từ từ lăn bánh qua làng. Ngồi trong toa xe, tôi có thể quan sát những người đang làm việc trên đồng ruộng. Họ lao động cực nhọc dưới ánh nắng mặt trời chói chang, vụ mùa đã bắt đầu.

Tôi đã mua một chiếc vé của toa hạng nhất. Cái toa xe này chắc chắn còn già hơn tôi một vài tuổi, nhưng nó rất sạch sẽ. Đồ đạc ở đây đều là kiểu cổ, không chiều chuộng người dùng như những loại đồ hiện đại. Cái ghế tôi đang ngồi dù được bọc đệm nhưng vẫn cứng như đá. Theo nhịp lắc của con tàu, thỉnh thoảng nó lại chồm lên một mồm nhọn, tấn công không thương xót người trên.

Tôi là khách duy nhất trong cả toa xe. Từ hành lang vắng lại tiếng nói cười rất to của trẻ em. Cách đây hai ga tàu đã có rất nhiều trẻ em tan trường về trèo lên tàu và ngồi tản vào nhiều ngăn khác nhau. Tiếng nói cười trong trẻo thổi vào tâm trí tôi như một luồng gió mát. Tiếng cười đùa hồn nhiên thật hợp với một ngày mùa hè tuyệt đẹp như hôm nay. Mặt trời trên cao đang mạ vàng toàn bộ khung cảnh thiên nhiên. Bầu trời chỉ ra một màu xanh sâu

thăm. Thật ra mà nói, người ta chỉ có thể mừng vui và sung sướng.

Phía bên ngoài vách cabin có thoáng một chuyển động. Tôi quay đầu sang trái và nhìn thấy khuôn mặt của hai đứa bé đang tò mò nhìn vào.

Khi tôi vẫy tay về phía chúng, hai đứa bé cười phá lên rồi đột ngột rút lui.

Tôi cười vui. Nụ cười vẫn còn đọng trên môi khi chỉ sau đó một chút, một người mặc đồng phục xuất hiện bên cửa vào ngăn xe, kiểm tra vé tàu.

Tôi không thể nói chuyện với anh ta, bởi tôi không hiểu ngôn ngữ anh ta nói. Sau khi trời đã qua trưa, chúng tôi bắt đầu đi qua ranh giới nước Nga. Những đứa trẻ đã xuống tàu trước đó, và những người khách khác bước lên. Bây giờ tôi có người ngồi cùng ngăn, một người đàn ông bảnh chọe, giống một tay mafia xứ Sicilia hơn là một chàng trai Nga. Khi thấy tôi hiểu quá ít tiếng Nga, anh ta quay sang nói tiếng Anh. Vậy là chúng tôi nói chuyện được với nhau. Tôi được biết anh ta là người bán hàng rong, anh ta kiếm ăn bằng cách dụ dỗ người khác mua mọi thứ mỹ phẩm mới mẻ của Tây phương, những món đồ thật ra chẳng ai cần tới. Anh ta thậm chí còn giở vali ra khoe với tôi. Vali đựng toàn hàng mẫu. Những món hàng xanh đỏ tím vàng trong đó trông cũng hấp dẫn, chỉ có điều chúng là những nhãn hàng rẻ tiền nhất, bốc lên mùi khó chịu.

Có lẽ anh ta đang kiếm được nhiều tiền lắm, và ban thân con người anh ta cũng bốc lên đủ mọi mùi khác nhau. Chắc anh ta đã lấy từng lọ ra và tự thoa một chút lên da mình.

Qua hai ga tàu nữa, người bán hàng rong rời tàu. Trước khi xuống, anh ta còn quay lại soi gương và đưa tay vuốt lại bộ ria mỏng như hai vạch mực sứt làn môi trên. Rồi anh ta ngoái lại giải thích rằng chỉ một nửa tiếng nữa là tôi sẽ tới đích.

Câu nói của anh ta an ủi tôi phần nào. Bởi dần dần, chuyến đi lắc lư trên con tàu cổ vào buổi chiều hè cũng đã bắt đầu thành nhàm chán. Tôi hút một điếu thuốc lá, lại nhìn qua cửa sổ và thấy phong cảnh bên ngoài hầu như không thay đổi. Cả những con người trông cũng giống nhau. Đàn bà mặc những chiếc tạp dề không tay, những làn khăn choàng đầu của họ bay trong gió

mùa hè. Thỉnh thoảng, có những người đang làm dưới đồng ngẩng đầu lên vẫy tay với con tàu đi qua.

Tôi thấy đói. Lúc xuống máy bay tôi có mang theo một chiếc sandwich. Nó bây giờ dĩ nhiên đã cứng khô lại. Miếng rau xà lách trong đó ngả màu nâu, chắc chắn chỉ có bọn lợn là ăn được. Tôi rút nó ra, nhét vào thùng rác rồi ăn phần bánh mì đã còn lại, không rau.

Không thể nói là nó có mùi vị gì, nhưng chỉ ít ra thì nó cũng ngăn cơn đói.

Ga tàu cuối trước khi về đích.

Hai người đàn bà lên tàu. Hai bà nông dân với những cái lồng đựng gà. Họ không ngồi cùng với tôi. Tôi nghe tiếng họ chuyện trò không ngớt ở gần bên cạnh, và đám gà mái cũng kêu quàng quạc như thi đua với chủ nhân.

Tôi trở nên tò mò khi con tàu dần dần giảm tốc độ.

Cách đường tàu không xa mấy có hai cái hồ, một lớn và một bé. Giữa hồ lớn có một hòn đảo. Trên đảo là một cái gì đó u tối mọc thẳng lên trời cao. Khi tôi nhìn về hướng đó, không hiểu tại sao tôi thoáng rung mình. Có lẽ bởi những mảng tường cũ kỹ không thích hợp chút nào với ánh nắng rực rỡ của buổi chiều nay.

Tàu tiến vào ga.

Slobicze. Mục tiêu của tôi đây rồi. Một cái làng có cái tên hầu như không thể phát âm nổi bằng cái lưỡi người Anh của tôi. Một nhà ga nhỏ xíu xuất hiện. Cả những cây cột đỡ lấy mái nhà cũng được làm bằng gỗ.

Tôi đứng chờ sẵn bên cửa, nhìn ra ngoài. Vladimir Golenkov đã hứa đến đón tôi, nhưng cho tới nay tôi vẫn chưa nhìn thấy anh.

Có lẽ tôi nhìn sót. Mặc dù khả năng này rất khó xảy ra, bởi thân hình cao dong dong của chàng trai tóc vàng dù có đứng trộn lẫn trong một đám đông cũng sẽ nổi bật ngay.

Tàu dừng!

Tôi mở cửa và nghe một giọng nói lạ trong loa, thông báo một điều gì đó

nhưng tôi không hiểu lấy một chữ. Ngoại trừ tiếng loa, toàn bộ nhà ga là một sự tĩnh lặng gần như ở nghĩa trang. Những con người đang đứng ở đây chờ đợi như những con búp bê, kể cả những người đang ngồi ở ghế dài và nhìn buồn rầu về trước mặt.

Chẳng có thời gian ngồi xuống ghế, tôi đứng trước khoang tàu và nhìn quanh nhiều lần, vẫn không phát hiện thấy dấu vết nào của Vladimir.

Phải chăng anh không ra được, hay anh không muốn ra?

Chẳng phải tôi đã nổi giận, nhưng thật cũng đáng bực mình. Hơn thế nữa, tôi chẳng biết phải đi về đâu. Mặc dù Vladimir đã nhắc tới một người quen là Oleg Blochin, nhưng tôi không biết anh ta sống ở đâu.

Tôi nhìn xuống đồng hồ. Con tàu rít lên một tiếng còi chát chúa, bắt đầu rời ga.

Tôi đâu có tới quá sớm, chắc chắn là muộn chừng hai mươi phút.

Lẽ ra Vladimir phải đợi được chứ.

Nổi bực dọc biến mất, nhường chỗ cho một niềm lo lắng không tên. Suy cho cùng, giữa thời điểm anh gọi tới London và sự xuất hiện của tôi ở cái làng này đã có không ít giờ đồng hồ trôi qua, đủ cho không biết bao sự kiện khác nhau đổ tới.

Tôi nhận thấy những người ở đây đang nhìn tôi chăm chú. Ánh mắt họ rõ là đang cháy lên sau lưng tôi. Người ở đây không quen có người lạ bước xuống từ trên tàu.

Làm gì đây?

Tôi chẳng muốn tiếp tục đứng trên nhà ga nữa. Nghiến răng nuốt xuống một câu rủa, tôi cầm vali lên, bước đi.

Tiếng Nga của tôi thật tệ, nhưng chắc cũng vừa đủ để hỏi đường đến nhà Oleg Blochin. Trước cửa ga có đậu một vài chiếc xe cũ, nhãn hiệu Đông Âu. Dĩ nhiên làng quê hẻo lánh này chẳng bao giờ có taxi. Bởi chỉ sau vài tháng hoạt động là chủ nhân của nó chắc chắn sẽ chết đói vì thiếu khách hàng. Đây

là nơi người ta có thể đi bộ mà giải quyết mọi việc.

Chẳng còn tâm trí để ý đến khung cảnh xung quanh, cảm giác bất an trong tôi mỗi lúc một dâng cao. Chỉ sau vài bước chân, tôi tin chắc mình đã tới quá muộn, và không hiểu tại sao tôi thấy mình bị đẩy vào cảnh vô phương.

Tôi phát hiện thấy một người đàn ông già nua đang đứng cạnh chiếc xe và nhìn về hướng tôi. Tôi đi thẳng về phía ông. Ánh mắt bên dưới vành mũ trai nhìn tới trong vẻ nghi ngờ khi tôi dừng lại trước mặt ông, cất tiếng chào.

Ông ta chỉ gật đầu.

- Oleg Blochin? Ở đâu?... - Tôi hỏi.

Ông già đưa một bàn tay lên vành tai bên trái, tôi nhắc lại câu hỏi. Thế rồi ông ta lên tiếng, nói liên thoảng. Tôi chẳng hiểu một lời nào, chỉ biết nhún vai.

- Tôi muốn tới đó.

- Đến chỗ Blochin hả? - Người đàn ông đột xoay sang nói tiếng Đức. Chắc chắn ông ta là người gốc Đức.

May quá, bây giờ thì tôi biết cách trả lời.

- Vâng, anh ấy đang chờ tôi và tôi cứ tưởng anh ấy hoặc bạn của anh ta là Vladimir Golenkov sẽ tới đây để đón tôi. Nhưng mà...

- Vladimir, người lạ mặt phải không?

- Vâng, ông có biết anh ấy không?

Ông nhìn thật sâu vào mắt tôi, gật đầu, giơ tay làm dấu thánh giá rồi giải thích đường cho tôi tới đó. Khi tôi mở miệng muốn cất lời cảm ơn thì ông già đã bỏ đi thật nhanh.

Cả cuộc gặp gỡ này cũng khiến cho cảm giác bất an trong người tôi không giảm đi chút nào.

Chuyện gì đã xảy ra ở đây? Chắc chắn là ông già biết những việc mà Vladimir Golenkov đã nhận lời thực hiện. Trong một cái làng như thế này,

những chuyện như vậy sẽ lan nhanh như gió thổi.

Dù sao chẳng nữa cũng phải tìm cho ra sự thật. Tôi cất bước về hướng nhà Oleg Blochin.

Trên bầu trời Slobicze, những đám mây u ám vô hình như đang từ từ tụ lại...

CHƯƠNG 8

Vladimir Golenkov chẳng phải chỉ có một giấc ngủ nặng nề mà còn gặp một giấc mơ u ám. Vì thế mà khi tỉnh dậy, anh thấy người đau như bị tra tấn. Chỉ riêng viễn cảnh không được đón anh bạn John Singlair là khiến cho anh nuốt được câu rửa vừa muốn bật ra từ đầu lưỡi.

Vladimir ngồi lại một lát trên giường, nhìn trần trần vào trống vắng. Đầu anh đau như có ai cầm búa gõ. Những cảnh nhỏ từ giấc mơ hôm qua nhảy múa như những vệt ma trước mắt anh. Thoáng hiện rồi thoáng ẩn, đến độ Vladimir chẳng còn nhớ được chi tiết nào cụ thể. Mà như vậy cũng tốt, nếu không thì trong người còn khó chịu hơn nữa.

Chàng thanh niên đứng dậy.

Căn phòng nồng nặc mùi hơi thở của anh. Chai rượu đứng cạnh giường. Anh cất nó vào tủ, mở cửa sổ ra và mừng vui khi thấy làn khí trong lành từ bên ngoài ứa tới, tràn sâu xuống hai cánh phổi của mình.

Đó là một luồng không khí tuyệt vời, vẫn còn chưa bị mặt trời đốt nóng, nó mang hơi ẩm của sương mai, mang hơi ẩm từ cái hồ nước và thổi qua ngôi làng, vuốt ve khuôn mặt anh.

Đứng ở đây anh cũng nhìn ra được phía hồ, nhưng chỉ thấy một phần mặt nước. Hòn đảo nằm ở góc khuất. Nghĩ tới nó, Vladimir bắt giác mím môi. Hồi ức bật dậy trong anh, hai con mắt anh đột ngột cháy buốt lên, anh nhớ đến con quái vật và lưỡi kiếm cong của người đàn bà mà anh đã thấy trong một thoáng dưới quầng sáng của cây đèn pin.

Có phải đó là người đàn bà bị nguyên rửa, như anh bạn Oleg khẳng định?

Nghe hoàn toàn có vẻ mập mờ. Nhưng một điều chắc chắn là Người Sói khổng lồ đó có tồn tại, anh cần phải cẩn thận đề phòng. Chính nó đã giết chết trọn một gia đình trong làng.

Vladimir không biết Oleg thường thức dậy lúc nào. Anh muốn đi tắm nước lạnh cho sạch sẽ, anh đã đổ mồ hôi như suối suốt đêm.

Khi nghĩ đến thứ nước lạnh gần như băng, chàng trai bất giác rùng mình. Nhưng không còn cách nào khác. Anh biết, khăn tắm thường để trong khu vực chứa đồ vật. Chỉ mặc quần áo ngắn, chàng trai đi xuống tầng dưới. Ngôi nhà yên tĩnh. Chắc Oleg vẫn còn ngủ, nhưng anh không nghe thấy tiếng động nào của Irina, vợ anh ta. Vladimir mới chỉ nghe thấy Oleg nhắc tới cô ta, nhưng anh chưa thấy mặt Irina, một điều rất đáng ngạc nhiên. Vị khách thậm chí còn thấy đây là chuyện bất bình thường so với thói quen hiếu khách của người dân Nga. Có vẻ như Oleg Blochin muốn giấu vợ trước mặt bạn.

Vladimir không thể tưởng tượng ra một lý do cho hành động đó. Khi anh bước chân vào khu tắm giặt, đầu óc anh vẫn còn chìm rất sâu trong những băn khoăn về Irina. Cánh cửa kêu lên khi anh mở ra. Không khí lạnh khiến anh rùng mình, nhưng đành phải bước vào thôi. Đây là làng quê, dân ở đây đều tắm nước lạnh.

Hai chiếc bồn lớn được xây bằng xi măng đứng sát nhau. Chúng cũng thường được dùng để giặt quần áo. Có một khoảng tường lủng màu xám ngắn ở giữa.

Anh mở cho nước chảy ra.

Lạnh như băng, nước sủi bọt lên trong cái bồn hình vuông có mặt nền xi măng sù sì. Da của Vladimir vẫn cứ tiếp tục rần lên, nhưng bây giờ chàng trai đã để cho nước chảy trên hai cánh tay trần để quen dần với cái lạnh. Chỉ sau đó một chút, anh bước vào bồn và có cảm giác như mình đang va thân vào giữa những tảng băng, những tảng băng đang từ bốn hướng đè lên cơ thể anh. Vladimir ngộp thở. Khi hít hơi vào, anh run rẩy toàn thân, hai hàm răng đánh lập cập. Nhưng rồi cơ thể anh cũng quen với cái lạnh. Hơn nữa, anh đang vội, chàng trai nhanh tay xát xà phòng, ngụp người xuống dưới làn nước lạnh kỳ cọ thân hình rồi dùng chính loại xà phòng đó gội đầu.

Khi bước chân ra khỏi bồn tắm và giơ tay với lấy chiếc khăn bông, Vladimir thật sự có cảm giác vừa được hồi sinh. Bây giờ anh thấy không khí trong

tàng hằm là rất âm áp và dễ chịu, anh dùng khăn bông chà thật mạnh lên khắp làn da, đến mức độ nó đỏ lửng lên ở rất nhiều nơi.

Quá bận rộn với bản thân, Vladimir cảm nhận tiếng kẹt cửa như chỉ ở bên rìa. Nhưng bản năng cũng khiến anh giật mình và vội vàng quay người lại.

Oleg Blochin đã mặc quần áo tử tế, đứng trong căn phòng và nhả răng cười.

- Thế nào, dậy rồi hả?

Vladimir gật đầu.

- Ôi trời, anh làm tôi sợ quá. Anh lén vào đây đúng như một tên trộm.

- Đâu có đâu.

Vladimir giờ khăn bông lau tóc ướt. Sau đó, anh dùng ngón tay chải tóc ra đằng sau, chui chân vào quần cộc rồi gật đầu với bạn mình.

- Tình hình thế nào? Irina đã chuẩn bị đồ điếm tâm chưa?

Blochin mỉm cười.

- Có rồi, nhưng chắc hôm nay anh chưa gặp Irina được đâu.

- Tại sao? Cô ta làm sao thế?

- Cô ấy ăn rồi.

- Ra thế?

Blochin gật đầu.

- Vợ tôi bao giờ cũng dậy rất sớm. Hôm nay là ngày chợ phiên. Cô ấy muốn đi mua hàng. Anh biết đấy, ra chợ muộn thì chẳng còn đồ gì ngon lành cả.

- Thôi được, tôi đang đói đây. - Vladimir gật đầu nói - Mà ngoài ra, chiều hôm nay là John sẽ tới, chúng ta dứt khoát phải đi đón anh ấy.

- Chắc chắn vậy.

Blochin né sang một bên, nhường đường ra hướng cửa. Anh ta muốn để khách đi trước. Vladimir bước về hướng cầu thang. Anh cúi người xuống,

bởi trần nhà ở đây quá thấp.

Mặc dù vậy, trước khi bước chân lên được bậc thang đầu tiên, đầu anh vẫn bị đập thật mạnh. Mạnh đến nỗi Vladimir thấy một trời sao nổ bung ra trước mắt mình. Không thể như thế được, chàng trai thâm nghĩ, rồi anh rên lên và quay người lại. Mình đâu có đập đầu vào tường trần nhà, rõ ràng mình đã cúi đầu xuống...

Anh nhìn bạn mình.

Oleg bây giờ đứng trước mặt anh. Thân hình của anh ta trông mờ ảo và dài ngoằng như làm bằng cao su. Vladimir nghe tiếng Oleg nói, giống như xin lỗi hay một câu tương tự.

Thế rồi một vật thể tối tối bay thẳng về phía anh.

Một cây gậy gỗ, Vladimir ngạc nhiên nghĩ thầm. Thế rồi sau đó, anh không nghĩ được nữa, mà trôi tuột xuống vực thẳm vô tri vô giác. Anh gục xuống ngất trước bậc cầu thang đầu tiên.

Oleg gật đầu vẻ hài lòng. Hắc khe khẽ nói:

- Thế là xong việc thứ nhất...

CHƯƠNG 9

ột ngôi làng ở miền Tây nước Nga, quen thuộc như những hình ảnh mà tôi đã nhìn thấy qua đài truyền hình. Trong ảnh trông nó bao giờ cũng rất thanh bình. Slobicze bây giờ có lẽ cũng thế, chỉ có điều tôi đã hết khả năng nhận xét khách quan, bởi ở đây tôi chính là chủ đề bị mọi người quan tâm, ở đây tôi là cái nhân vật đang bước chân sang một thế giới xa lạ.

Cũng có thể coi đây là một ngôi làng thơ mộng, nếu đôi mắt tôi không phải chứng kiến vẻ nghèo nàn bày ra ở khắp mọi nơi. Nó hiện lên từ những ngôi nhà có mái hồng lỗ chỗ bởi thiếu tiền sửa chữa. Người dân ở đây đã cố gắng chấp vá bằng mọi vật liệu có trong tay nhưng kết quả họ đạt được chẳng là bao.

Đất ở đây còn trống nhiều chỗ. Ngôi làng đã được hoạch định tương đối rộng rãi, nhà nào cũng có một khoảng vườn riêng. Thường thì những khuôn viên được ngăn bằng hàng rào, nhưng cả chúng cũng đã phải chịu đựng hàm răng gặm nhấm của thời gian. Rào ở rất nhiều nơi đã đổ nát, nghiêng ngả hoặc gục hẳn xuống. Đất trong vườn được sử dụng cho mục đích tự cung cấp cho chính gia đình. Có cả chuồng nuôi súc vật. Nhiều lần tôi nghe thấy tiếng lợn ỉn ỉn hoặc nhìn thấy gà chạy táo tác.

Khung cảnh này vẫn còn chấp nhận được, nhưng có một yếu tố hoàn toàn khác khiến tôi đau xót. Có lẽ đó là cái không khí chung trong làng, một người lạ như tôi có cảm giác là nó quá nặng nề, đè nén.

Toàn bộ dân làng không ai gây ấn tượng vui vẻ. Họ chuyển động với những bước chân chậm chạp, lê sệt, khuôn mặt họ gây cảm giác đóng kín, nghi ngờ, sợ hãi.

Tôi nghĩ là tôi biết nguyên nhân. ơ làng này đã có bốn con người bị một con quái thú giết chết, làm sao mà người dân có thể vui vẻ được trong tình huống đó. Sự kiện đẫm máu đã đè nặng lên tâm trí họ, biến họ thành buồn rầu hoặc

thậm chí trầm cảm. Dĩ nhiên, tôi thu hút sự chú ý của họ. Những ánh mắt thăm lén hướng tới. Tôi làm ra vẻ không để ý.

Cầm cái vali nho nhỏ của chàng trai độc thân bên tay phải, tôi tiếp tục đi theo lời chỉ dẫn của người đàn ông già bên nhà ga.

Đi dọc theo con đường chính không trải nhựa đường của làng, tôi rẽ phải khi gặp một cây bồ đề sần sùi, dưới bóng mát của nó có để một vài chiếc ghế băng. Một vài người già đang ngồi ở đó, lơ đãng nhìn vào ánh sáng ban ngày.

Con đường dẫn tôi đi lên hướng Bắc. Đó cũng là nơi có hai chiếc hồ, một lớn một bé. Đứng ở đây không nhìn thấy chúng, nhưng thay vào đó tôi phát hiện một ngôi nhà đứng cúi lom khom có mặt tiền màu trắng, mái màu xám và một chái xây thêm nho nhỏ.

Mục tiêu đây rồi!

Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa thấy dấu vết gì của Vladimir. Nỗi lo âu mỗi lúc một lớn hơn, tôi hy vọng Oleg, chủ nhà của Vladimir, sẽ có thể giải thích về sự vắng mặt này. May mắn làm sao, Oleg Blochin chắc chắn hiểu ngôn ngữ của tôi. Ngày trước anh làm cùng cơ sở với Vladimir, và chương trình đào tạo của cơ quan KGB vốn nổi tiếng là rất tốt.

Cỏ mọc um tùm trước nhà. Nhìn như thể nó đã bị dán chặt vào tường. Ngôi nhà cũng có một khoảng vườn. Chỉ có điều nó không có rào.

Cửa vào nhà đang mở. Nó được xây thụt vào trong, tạo thành phần cuối của một hốc tường lớn. Một người đàn ông bước ra từ bóng tối của hốc tường đó.

Chắc chắn đây phải là Oleg. Tôi dừng lại, đặt vali xuống. Người đàn ông tóc đen với chòm râu màu nâu và mái tóc xoắn rối tít vừa mỉm cười vừa gật đầu với tôi.

- Oleg Blochin phải không? - Tôi hỏi.

- Vâng. - Anh ta đi tiếp, đưa tay cho tôi bắt - Anh chắc là John Singlair.

- Đúng.

Chúng tôi bắt tay nhau, và một nụ cười thoáng lướt qua khuôn mặt Blochin.

- Tôi rất mừng được gặp anh ở đây, John. - Anh ta nói một thứ tiếng Anh rõ ràng - Anh bạn Vladimir đã kể rất nhiều về anh.

- Thế thì tốt. Nhưng đó chính là người tôi đang tìm đây. Vladimir đã hứa sẽ đến đón tôi ở nhà ga.

- Tôi biết.

- Tại sao anh ta không tới?

Blochin hắng giọng, một cử chỉ gượng gạo.

- Ta vào nhà trước đã. - Anh ta đề nghị.

Phản ứng của anh ta không thoát khỏi cặp mắt tôi. Có cái gì đó đã xảy ra với Vladimir. Tôi đoán Oleg muốn tranh thủ thời gian.

Khuôn cửa vào nhà rất thấp. Tôi phải cúi rạp người xuống mới bước được vào trong. Không khí bên ngoài rất ẩm áp, vì thế mà tôi cảm thấy dễ chịu với không gian lạnh lạnh giữa những bức tường.

Chúng tôi đi vào một ngăn bếp lớn, vẫn còn được đun bởi một lò than như ngày xưa, bên cạnh đó là một lò sưởi khổng lồ. Phòng bếp chắc chắn phải là căn phòng lớn nhất nhà. Nó đủ chỗ cho một chiếc ghế dài, nhiều chiếc ghế ngắn và một chiếc bàn.

- Mời anh ngồi, Singlair.

- Anh cứ gọi là John cũng được.

- Cảm ơn!

Anh ta hỏi tôi về thức uống. Tôi quyết định dùng một thứ nước hoa quả nhà tự làm. Mặc dù tôi không nhìn thấy tủ lạnh, nhưng thức uống được đưa ra vẫn rất lạnh.

Nước uống mang đậm hương vị của cỏ dại và dâu rừng. Nó xóa tan cơn khát, và chỉ sau khi tôi tỏ vẻ đã hơi thoải mái, Oleg mới ngồi xuống bên cạnh bàn

đôi diện. Gương mặt anh ta bây giờ mang dáng vẻ buồn rầu và sợ hãi, khiến nỗi âu lo trong tôi càng ngóc đầu dậy. Tôi đưa ra câu hỏi quyết định.

- Tôi có thể tìm Vladimir ở đâu?

- Không phải ở đây, John!

- Điều đó tôi biết rồi. Nhưng ở đâu?

- Tôi không thể nói được.

Đã tính đến khả năng phải chấp nhận câu trả lời này, nhưng tôi vẫn không khỏi bức bối.

- Chẳng lẽ anh không nói chính xác được hơn sao, Oleg? Trả lời như thế tôi thật sự chẳng được giúp đỡ gì cả.

Anh ta méo miệng cười.

- Tôi rất tin anh, nhưng tôi đã cảnh báo anh ấy đừng làm việc đó, tôi đã khuyên anh ấy cứ ngồi ở đây chờ đã. Anh ấy không nghe tôi, cứ khăng khăng làm điều đó.

- Anh ấy đã làm gì?

- Anh ấy rời căn nhà này vào buổi tối.

Ngay sau đó, một câu hỏi khác bắn ra khỏi miệng tôi.

- Anh ấy đi về đâu?

- Anh ta muốn bắt con quái vật. Anh ấy không chờ được nữa. Ít nhất thì anh ấy cũng muốn có một sự việc nào đó trong tay, để đưa cho anh xem một dấu vết thật sự. Vì thế mà anh ấy đã đi.

Mọi lập luận đối với tôi còn quá mù mờ, chưa phải là câu trả lời trực tiếp vào điều tôi hỏi.

- Vậy ra Vladimir biết phải tìm Người Sói ở đâu?

Blochin gục gặc đầu.

- Không phải chính xác như vậy, John, ít nhất thì anh ấy cũng linh cảm thấy.

- Anh ấy có nói chuyện với anh về chuyện đó không?

- Dĩ nhiên là có. Nhưng điều đó lẽ ra không cần thiết, bởi tôi cũng đã biết như vậy. Dân làng truyền tai nhau một vài câu chuyện cổ. Dù sao thì người ta cũng cho rằng chỗ ở của Người Sói là hòn đảo.

Tôi nhăn trán.

- Tôi nghe có rõ không đấy? Trên một hòn đảo ư?

- Đúng. Trên tàu về đây có thể anh đã nhìn thấy hai cái hồ...

- Vâng, tôi đã nhìn thấy. Có một hồ lớn và một hồ bé. Tôi còn nhớ rằng ở giữa một lòng hồ có đảo. Phải vậy không?

- Chính xác. Đó chính là hòn đảo mà Người Sói đã chọn làm hang ổ. Giữa đảo có một tòa lâu đài, nó đứng đấy từ rất lâu rồi và có một danh tiếng rất tồi tệ. Người ta nói đó là nhà của Người Sói, nhưng không một ai trong làng biết chính xác, bởi chẳng một ai dám đi ra đảo đó. Muốn ra tới đảo, người ta phải đi qua một nửa cái hồ.

- Dĩ nhiên là như thế. Và Vladimir đã làm điều đó?

Oleg Blochin ho húng hắng vào lòng bàn tay khum lại của anh ta..

- Tôi đoán như vậy. Bởi ở một phía bờ hồ có để sẵn vài con thuyền. Chắc anh ấy đã lấy một thuyền trong số đó và chèo ra phía đảo. Tôi không muốn nói là Người Sói đã tóm lấy anh ấy ở chỗ đó, nhưng ta không thể hoàn toàn không tính đến khả năng này, John.

Tôi ngã người ra sau lưng ghế, cảm nhận rõ thứ gỗ rất cứng đâm vào cơ thể mình. Trong một thoáng, tôi cảm giác mình vô cùng cô đơn, bị bỏ rơi, bị dụ vào cạm bẫy.

Tôi đã tin tưởng hoàn toàn vào anh bạn Vladimir. Việc giờ đây phải quan hệ với một người xa lạ thật quả là khả năng tôi chưa hề tưởng tượng tới.

Tại sao anh ấy lại làm như vậy? Đây không phải là phong cách ứng xử mà tôi thường thấy ở Vladimir. Nếu đã muốn đi một mình thì chắc chắn anh ấy

không gọi đến tôi, nhờ giúp đỡ. ở một phương diện nào đó, câu chuyện không thật đáng tin. Nhưng hiện thời, tôi chẳng còn khả năng nào khác là tạm chấp nhận.

Tôi nhìn Oleg ở phía bên kia bàn. Không ai nói. Chỉ có tiếng bay của một vài con ruồi bẻ gãy sự tĩnh lặng trong nhà. Khuôn mặt Blochin bây giờ nhợt nhạt, nhăn nhó. Rõ là anh ta đang đau khổ và lúng túng.

- Dĩ nhiên là anh chưa làm gì cả, tôi đoán vậy.

- Nếu anh muốn nói đến một cuộc tìm kiếm thì đúng là tôi chưa làm. Một phía, tôi quả thật không dám một mình đi ra hòn đảo, mà tôi cũng sẽ chẳng được ai trong làng này ủng hộ. Mặt khác, tôi biết đằng nào anh cũng tới, và vì thế tôi đã quyết định chờ. Nếu để anh ở lại đây một mình, chắc chắn anh sẽ chẳng biết phải làm gì.

- Anh có lý.

Blochin hắng giọng.

- Dĩ nhiên chúng ta có thể tiếp tục chờ xem Vladimir có quay trở về trong những tiếng đồng hồ tới không, nhưng chắc anh sẽ không làm như vậy đâu.

- Đúng thế.

- Vậy anh dự định điều gì?

Anh ta đặt ra câu hỏi và dĩ nhiên biết câu trả lời của tôi, ít ra thì anh ta cũng nhận ra điều đó qua nụ cười lạnh lùng trên môi tôi.

- Rất đơn giản, Oleg. Chúng ta sẽ ra hòn đảo đó. Những gì Vladimir đã làm được, chúng ta cũng sẽ làm được. Ta chèo sang đó, với điều kiện anh đồng ý. Anh không nhất thiết phải làm chuyện này, tôi đi một mình cũng được.

- Không, không đâu, John, không bao giờ như vậy. Dĩ nhiên là tôi sẽ ở bên anh, tôi và cả dân làng nợ Vladimir điều đó. - Anh ta nhìn tôi bằng vẻ u ám từ đôi mắt màu nâu - Nhưng tôi chưa thể nói cho anh biết trước những gì đang chờ ta ở đó.

- Nói một cách khác, bản thân anh cũng chưa bao giờ bước chân lên hòn

đảo?

- Đúng như vậy.

- Tại sao không?

- Thứ nhất là tôi sợ, thứ hai là tôi chẳng có lý do nào để làm cả.

- Thôi được, tôi chấp nhận. - Tôi uống cạn cốc, rồi trầm ngâm cắn cắn môi dưới - Ban nãy anh có nói đến chuyện mấy con thuyền. Có phải đó là thuyền mộc?

- Vâng, anh sẽ không tìm được thuyền máy ở đây đâu. Nhưng cả hai ta thay nhau chèo thì cũng đến nơi.

Tôi cũng nghĩ vậy. Tôi muốn nói một lần nữa về hòn đảo.

- Anh có kể về một huyền thoại mà dân làng truyền tai nhau. Cụ thể thì huyền thoại đó ra sao?

- Nó chỉ kể rằng ở đó có một con quái vật. Chính là con Người Sói quỷ ám đó.

- Không chắc chắn sao?

Người đàn ông nhún vai.

- Biết cái gì là chắc chắn đây, John? Tôi không được cung cấp thông tin về từng chi tiết, bởi tôi không phải người làng này. Cô vợ của tôi mới được sinh ra và lớn lên ở đây.

- Vậy thì ta đi hỏi cô ấy!

Khuôn mặt người đàn ông chuyển màu buồn bã.

- Đáng tiếc cô ấy đã rời khỏi rồi, đến thăm một người bà con. Chắc giống như những người dân làng khác, cô ấy đã sợ hãi quá.

- Dễ hiểu thôi.

Tôi rút bao thuốc lá ra và mời, anh ta rút thuốc rồi cảm ơn. Chúng tôi cùng hút thuốc và bàn chuyện tiếp. Oleg đề nghị chờ một lúc đã rồi mới đi ra đảo.

- Chờ đến bao giờ?

- Chờ đến khi trời gần tối. Sẽ rất tốt nếu chúng ta tới mục tiêu khi trời đã tối hẳn. Như vậy đối phương sẽ rất khó nhìn thấy chúng ta, anh hiểu ý tôi không?

- Rõ rồi. Tôi chỉ nghĩ đến một khía cạnh khác. Con quái vật đó sống ở trên hòn đảo, chắc chắn phải rời khỏi hòn đảo để kiếm nạn nhân. Nó đi bằng cách nào từ đó vào trong làng? Chẳng lẽ cũng dùng thuyền?

Người đàn ông lắc đầu, mặc dù trông mặt anh ta có vẻ không chắc chắn cho lắm.

- Không, John, tôi không tưởng tượng ra chuyện đó. Tôi cứ nghĩ rằng nó bơi. Tôi mở lớn mắt.

- Sao? Một Người Sói mà có thể bơi một khoảng cách xa như vậy sao?

- Chẳng lẽ đó là chuyện bất bình thường?

Tôi mím chặt môi.

- Tôi chưa thể nói chính xác nó là chuyện bất bình thường hay không. Nhưng ít nhất thì tôi cũng chưa gặp chuyện này, mặc dù tôi có rất nhiều kinh nghiệm với Người Sói.

- Vladimir cũng kể thế. Anh ấy rất tin tưởng vào anh, John.

Tôi phẩy tay.

- Thôi đừng khen quá lời, có thể trở thành nguy hiểm đấy. Vâng, tôi đã nhiều lần phải chống chọi với Người Sói. Tôi cũng biết rằng chúng thường rất khác nhau. Mặc dù cùng theo đuổi một mục đích, nhưng chúng có thể cải biến cho phù hợp với hoàn cảnh. Oleg, anh thử nói xem, Người Sói này đã tồn tại bao lâu rồi?

Anh ta nhún vai.

- Tôi không thể nào nói chính xác thời gian nó tồn tại.

- Thật đáng tiếc.

- Chuyện đó quan trọng lắm sao?

- Không nhất thiết. Điều quan trọng duy nhất là chúng ta phải tới được hòn đảo, phải tóm được nó ở đó và đi tìm anh bạn Vladimir. Tất cả mọi chuyện khác hãy cứ tạm gạt sang bên. - Tôi vừa trả lời như vậy, vừa đặt bàn tay lên chiếc vali dựng cạnh ghế ngồi và người đàn ông đối diện tôi hiểu cử chỉ này theo một cách khác.

Anh ta đứng ngay dậy.

- Mời anh lên tầng trên, John. Tôi sẽ chỉ cho anh phòng ngủ.

- Từ từ đã, Oleg. Tôi muốn ở đây...

- Nhưng chắc chắn anh sẽ thích có một chỗ nào đó của riêng mình, để đặt cái vali.

- Cái đó thì đúng.

Ông chủ nhà Oleg Blochin đi trước. Tôi đi theo anh ta và suy nghĩ rất lung. Mọi thứ trục trặc và không may đã dồn đến nơi này. Tôi thật sự không thể hiểu nổi, và cả cảm giác bất an trong tôi vẫn không hề giảm sút sau cuộc nói chuyện với Oleg. Ngược lại, nó tăng lên rõ rệt.

Tôi thấy sợ.

Tôi sợ cho anh bạn Vladimir. Mặc dù có mang bên mình khẩu súng bắn đạn bạc được làm phép thánh, nhưng không chắc anh đã có thể sử dụng nó để chống chọi với con quái vật. Làm sao mà anh có thể ngu ngốc đến mức độ một mình đi vào hang sư tử? Tôi thật sự không thể chấp nhận chuyện này. Chắc chắn lúc đó anh đã bị kích cho nổi điên, mất hết lý trí thì mới xử sự ngông cuồng như vậy. Mà đây lại chính là điều mà tôi không ngờ rằng có thể xảy ra với Vladimir. Tôi đã quen anh trong cả một thời gian dài, và chưa bao giờ thấy anh hành động thiếu cân thận hoặc là một kẻ khoe khoang phách lối. Ngược lại, Vladimir là người có khả năng đánh giá khá chính xác những mối nguy hiểm. Tại sao bỗng dưng anh lại xử sự bất bình thường thế? Thật

không hợp với tính cách của anh chút nào.

Tôi nhìn vào cái lưng Oleg ở đằng trước. Kể cả con người này cũng đáng cho ta suy nghĩ. Đối với tôi, anh ta là một người lạ. Tất cả những gì liên quan đến anh ta đều phải trông chờ vào những lời miêu tả và nhận xét của Vladimir. Phải chăng Oleg Blochin đang giả vờ?

Nó không phải là một sự nghi ngờ trực tiếp, nhưng suy nghĩ này đã trôi vào đầu óc tôi chính vì Vladimir đã xử sự bất bình thường. Mà chuyện này cũng không thể mang ra hỏi Blochin. Anh ta đang quay lại, cảnh báo tôi không nên đi thẳng người, bởi trần phòng khu nhà xây thêm ở trên lầu một thấp hơn ở tầng trệt.

Rụt đầu xuống, tôi đi dọc theo một hành lang rất hẹp.

- Vladimir cũng ở đây.

- Vậy thì tôi có thể đặt vali ở đây thật.

- Tùy anh thôi, John. - Blochin dừng lại bên cửa. Anh ta mở cánh cửa ra, nhường tôi bước vào trước - Nó không phải là một căn phòng thượng hạng, nhưng cũng tạm tạm đủ sống.

- Tôi cũng tin vậy. - Đầu vẫn còn rụt xuống, tôi bước qua ngưỡng cửa.

Căn phòng không rộng, trang hoàng đơn giản. Một cái tủ, những cái ghế nhỏ, một cái bàn và dĩ nhiên là một cái giường, hiện thời nó đang đứng trong bóng tối.

Vì thế mà khi bước lên một bước nữa, tôi mới nhìn thấy một dáng người bất động nằm trên đó.

Một người đàn ông.

Anh ta nằm ngửa, trông có vẻ như đang ngủ. Nhưng nét cứng đờ như thế kia không phải là của một thân hình đang ngủ, kể cả Vladimir Golenkov cũng không...

CHƯƠNG 10

am bầy!

Suy nghĩ đó lướt vào đầu tôi như một tia chớp. Một cái bầy khôn kiếp, và chính mày đã bước vào đây như một thằng đàn.

Đúng lúc tôi buông vali ra để rảnh bàn tay phải thì ngón đòn đã đổ xuống. Đó là một cú đập rất mạnh. Tôi có cảm giác một phần gáy và một phần lưng tôi rã vụn ra. Lúc bấy giờ tôi không biết Blochin... đánh bằng gì, nhưng tôi thấy ngộp thở, và không khỏi ngạc nhiên tại sao mình vẫn còn đứng được trên hai chân, thậm chí còn lao đảo được vài bước về phía trước, tới bên cửa sổ.

Cái cửa sổ chắc chắn không phải là vị cứu tinh, mà tôi cũng không đến sát được nó. Gần tới nơi thì tôi đã gục xuống, dừng lại ở dáng quỳ gối như đã bị liệt. Đầu tôi cúi về đằng trước. Tôi vẫn chưa thở được, thay vào đó tôi nghe tiếng bước chân của Blochin vang lên sau lưng mình. Nhưng âm thanh trầm đục, như đã được lọc qua một lớp bông. Tôi nghe thấy cả tiếng cười của hắn.

Tôi há miệng đóp không khí.

Đã tốt hơn một chút, nhưng cơ thể vẫn hoàn toàn tê liệt. Chưa có khả năng tự vệ.

Thân hình Blochin hiện ra bên cạnh tôi. Hắn cũng cúi người về đằng trước. Tôi nhìn xuống hai bàn tay hắn. Hắn cầm chặt một thanh sắt hoặc là một cây chùy làm bằng gỗ thẫm màu, tôi không phân biệt được chính xác. Ánh mắt hắn lóe lên vẻ hả hê kỳ lạ.

Hắn giơ hai tay.

Cái chùy bay xiên sát đầu tôi như một lưỡi kiếm độc ác. Tôi thở hào hển, nghiêng rặng lại. Cảm giác đau cháy như lửa rát trên lưng. Ít nhất thì bây giờ tôi cũng thở được, mặc dù mỗi lần hít hơi vào là một lần có vô vàn mũi kim

châm xuyên qua cơ thể.

Tôi cố gắng nói chỉ một từ duy nhất.

- Tại sao?

- Tao buộc phải làm thế? - Blochin đáp lại và lấy đà một lần nữa.

Cái chùy lao về hướng tôi.

Tôi muốn nghiêng đầu sang bên, nhưng không làm nổi nữa.

Có cái gì trượt dọc phía bên phải, rồi tiếp đến một vụ nổ, kéo tôi xuống tầng hầm sâu thẳm của tình trạng mất ý chí.

Tôi không kịp nhận thấy thân hình mình đổ sang bên.

Blochin đứng thẳng dậy. Gã đàn ông tỏ vẻ hài lòng, một nụ cười đọng trên môi hắn. Mọi việc đã xảy ra dễ dàng hơn là hắn tưởng tượng ban đầu.

Giai đoạn thứ hai của kế hoạch đã kết thúc.

Bây giờ sẽ bước sang giai đoạn thứ ba, giai đoạn quyết định tất cả. Và lần này, một kẻ khác sẽ đóng vai diễn chính.

Người Sói!

CHƯƠNG 11

Blochin đúng là có những sợi dây thần kinh bằng thép. Sau khi đã tước vũ khí của cả John Singlair và kiểm tra lại để biết chắc là Vladimir Golenkov còn ngất lâu, hắn quay sang trói tay trói chân chàng thanh niên xứ London. Hắn rất muốn trói anh ta bằng dây thép, nhưng hiện trong nhà không có, vậy là hắn dùng dây thừng. Chẳng bao lâu, những làn dây đã trói quăn quanh hai chân và cả hai khuỷu tay của chàng thanh niên xứ lạ.

Vậy là xong.

Hắn thở thật sâu rồi đứng thẳng lưng dậy. Hắn nhìn qua cửa sổ. Mặt trời đã tỏ ý chia tay. Buổi chiều đang chuyển dần sang tối. Đối với hắn đã tới lúc thực thi một số công việc.

Hắn phải đưa được cả hai người đàn ông này đến bờ hồ. Cho việc này, hắn cần một cái xe cút kít.

Xe đã chờ sẵn dưới vườn. Nó không dài lắm. Nhưng nếu gập chân của hai người đang bất tỉnh lại thì hắn có thể xếp gọn cả hai thân người vào trong khoang để đồ vật. Blochin kéo xe ra khỏi vườn, kéo nó tới sát tường nhà, rồi hắn ta phủ một tấm vải bạt rộng lên trên khoang chứa đồ vật. Cánh cửa đằng sau bây giờ chỉ cách cái xe có một bước chân, thật không thể tiện lợi hơn được nữa.

Blochin không phải chỉ tước đi hai cây súng của hai thanh tra trừ ma, hắn cũng đã rút ra cả một cái dao găm, hơn nữa hắn còn rất vui khi bóc lột được một đồng thuốc lá không nhỏ. Bình tĩnh như làm công việc hàng ngày, gã đàn ông bước vào trong bếp, ngồi xuống bên cạnh một cái bàn, nhìn qua cửa sổ xuống vườn và hút thuốc.

Gã đang chờ đợi, gã có nhiều thời gian, bởi gã biết giờ của gã rồi sẽ tới. Chừng nào hoàng hôn thắng cuộc trong trận giành giật với ánh nắng với mặt

trời, hẳn sẽ ra tay hành động. Lúc bấy giờ, sẽ chẳng còn kẻ nào quấy rối hẳn.

Blochin thậm chí cũng không cảm thấy hồi hộp. Gã đàn ông đã cân nhắc kế hoạch của hẳn quá dài lâu, quá kỹ lưỡng. Chắc chắn chẳng gì có thể trục trặc, chỉ cần gã giữ vững thần kinh. Mà điều này chắc chắn gã có thể làm được. Gã đã lôi từ trong tủ ra một chai rượu mạnh. Lần này là rượu Đức. Gã uống nó không cần cốc, rồi thè lưỡi liếm môi, vừa tận hưởng hơi rượu vừa tổng kết lại đoạn đời mới mẻ sau khi hệ thống Liên Xô sụp đổ. Một khi kế hoạch này của hẳn kết thúc, nó sẽ chỉ càng ngày càng dễ chịu hơn lên.

Tới một lúc nào đó, gã đàn ông rời căn bếp và bước ra phía trước nhà. Bầu trời chỉ ra một màu xám. Mặt trời đang cố hắt lên đó một vài vệt nắng đỏ cuối cùng, trước khi thật sự biến mất.

Blochin giẫm nát đầu thuốc lá rồi đi lên trên. Việc bây giờ sẽ rất tốn sức lực và mồ hôi, nhưng đành phải làm thôi. Hẳn chẳng thể khuân cả hai người đàn ông đó mà ném qua cửa sổ xuống dưới. Hẳn cần phải đưa họ ra hòn đảo, nhưng là trong trạng thái người sống.

Đầu tiên, hẳn khuân Singlair xuống dưới, xếp anh nằm sát cửa sau nhà. Hẳn phải dừng lại lấy hơi một vài lần bởi công việc khá vất vả.

Từ từ, hẳn lại theo cầu thang lên trên và xoay sang với người bạn cũ. Vladimir Golenkov gầy và nhẹ hơn John Singlair, nhưng cũng cao hơn. Hẳn xốc ngược anh lên vai. Hai bàn tay Vladimir trĩu xuống, thỉnh thoảng lại quệt vào những bậc thang, nhưng ngoài ra thì mọi việc đều ổn thỏa.

Hẳn đặt Vladimir Golenkov xuống cạnh John Singlair lúc này cũng còn đang ngất. Blochin nghỉ một vài phút, cho tới khi hẳn thấy tình hình ở bên ngoài thật sự đã tiện lợi.

Gã đàn ông mở cánh cửa sau nhà ra.

Mảnh vườn nằm trước mặt hẳn như một tấm khăn lớn màu xám. Cũng giống như những ngày trước đó, không khí ở đây ẩm ướt. Những làn gió từ hồ nước thổi tới đã rất lạnh. Chắc chắn lòng hồ đã bóc lên những lớp mây hơi nước đầu tiên.

Chẳng một ai quan sát Blochin khi gã đàn ông rút tấm vải bạt ra khỏi xe, rồi ném John Singlair lên xe. Hắn ta gập chân anh lại, đẩy anh nằm tề chỉnh trong khoang chứa đồ, rồi xoay sang với Vladimir.

Hắn phải xếp Vladimir nằm chéo bởi thân hình anh rất dài, nhưng mọi việc cuối cùng đều trơn tru. Gã lại phủ tấm vải bạt lên trên thân hình hai người đàn ông, và sẽ không một ai nhận ra gã đang dùng xe chở món hàng nào. Chỉ có một khuyết điểm duy nhất là hắn phải tự dùng sức đẩy cái xe này đến bên bờ hồ.

Chắc sẽ ổn thỏa thôi. Hắn đâu phải là người yếu đuối. Chiếc xe đã được chuân bị sẵn, bánh xe đã được tra dầu, nó sẽ quay thật trơn.

Blochin sử dụng con đường mòn vắng người, hắn không gặp một ai và chắc chắn cũng không bị quan sát. Nếu có gặp chẳng nữa, thì ở cái làng này cũng chẳng có ai hỏi người khác lấy một câu.

Hắn hướng xe thẳng tới địa điểm mà Vladimir Golenkov đã biết. Cây cầu gỗ ở đây là điểm tập kết. Đây cũng là nơi buộc những con thuyền, nơi bắt đầu chuyến đi.

Blochin vác hai thân người ra khỏi xe, chuyển vào một cái thuyền tương đối lớn. Hắn đặt họ nằm thật gọn để họ không khuấy rối đến hắn trong lúc chèo thuyền, thế rồi hắn cời dây chằng, chờ cho đến khi con thuyền không còn tròn trĩnh nữa.

Gã đàn ông nhìn xuống dưới nước.

Mặt hồ nằm như một khoảng phẳng lặng trước mắt hắn. Chỉ ở một vài chỗ có gợn sóng lăn tăn. Ngoài ra, khắp mọi nơi chỉ có những lớp hơi ẩm ướt đang mờ mờ bốc lên.

Hắn có thể nhìn rõ hòn đảo.

Và cả lâu đài cổ.

Nó mọc vút cao khỏi mặt đất, trông có phần nào giống như một bàn tay bị cắm vào đây.

Gã đàn ông mỉm cười.

Đó chính là mục đích của hắn. Hắn muốn tới đó và không gì còn có thể ngăn cản được hắn nữa.

Blochin chống mái chèo vào bờ.

Con thuyền chở nặng lừ đừ trôi về phía trước, nhưng tốc độ của nó tăng lên khi Blochin bắt đầu chèo thuyền. Vừa làm việc, gã đàn ông vừa thầm mừng vì cuộc gặp gỡ sắp tới trên đảo với Người Sói.

Hắn còn nhiều thời gian, rất nhiều thời gian...

CHƯƠNG 12

i chưa chết, người đó sẽ tỉnh dậy vào một lúc nào đó!

Tôi cũng vậy. Sau cơn ngủ mê mệt, ý thức của tôi dần dần rời vực thẳm u ám, dần dần bay lên cao. Tôi nằm im, tập trung toàn bộ tư tưởng vào cảm giác đau trên cơ thể. Tôi không nhớ gì cả. Tôi chỉ biết đã có chuyện xảy ra với mình, một sự kiện rất khó chấp nhận. Thích nhất lúc này là lại được lao đầu xuống vực thẳm dưới kia.

Nhưng cảm giác đau và nghị lực trong tôi ra sức phản kháng.

Tôi nghe tiếng mình thở hỗn hển.

Đó là những hơi thở thật dài, thật sâu. Có cái gì đó đang động dậy sau trán và đằng sau gáy. Những tia chớp nhỏ nhảy từ bên này sang bên khác, nhưng vẫn không xua được cảm giác đờ đẫn.

Tôi vẫn nằm im lặng, cứng đờ, muốn ngẩng người lên mà không được. Hành động này là quá vất vả đối với sức lực tôi hiện thời. Có cái gì màu đen lướt tới đầu tôi, dừng lại ở đó, ngoạm lấy tôi và đưa tôi vào trạng thái bất tỉnh lần thứ hai.

Lần thức dậy sau khác đi.

Tôi vẫn cảm nhận thấy cái đau, nhưng không dữ dội như lần trước. Thêm vào đó là cảm giác khó chịu, nó bám trong bao tử như một lớp bùn thật dày. Nó ấn nặng xuống, muốn trào về phía cổ, bắt tôi phải nuốt nhiều lần.

Nhưng tôi gắng giữ trạng thái tỉnh táo và bắt đầu làm quen với khung cảnh xung quanh.

Mắt tôi bây giờ vẫn nhắm nghiền, nhưng tôi mừng là bộ máy suy nghĩ của mình vẫn còn hoạt động. Có một cái nùi hoặc một viên đá rất lớn đang nằm giữa khoang miệng tôi như một thực thể xa lạ. Lý trí mách bảo đó không phải là thực thể xa lạ, nó là cái lưỡi đã bị sưng quá nhiều. Nó nằm trong một

bao cảnh khô khốc và tôi có thấy khủng khiếp, một nỗi nhớ nước tới cuồng dại.

Nước ở ngay cạnh tôi đây, nếu những tiếng róc rách nhẹ nhẹ và kể cả những tia nước nhỏ nhỏ lành lạnh đang bắn lên kia không phải là sản phẩm của trí tưởng tượng. Thêm vào đó là chuyển động tròn trành đặc trưng chỉ có thể xuất hiện khi ta di chuyển bằng thuyền.

Vậy là tôi đang nằm trong một con thuyền!

Thật khó giải thích, nhưng đúng là sự thật. Tại sao tôi lại nằm ở đây? Ai đã mang tôi ra đây? Người ta định làm gì với tôi? Tất cả những câu hỏi đó đổ dồn xuống đầu óc, nhưng bên cạnh đó tôi cũng nhận thấy một sự kiện khác. Tay chân tôi không còn cử động được bình thường. Không phải vì tê dại. Có những sợi dây trói đang xiết thật mạnh lên tay và cổ chân tôi. Cảm nhận về lực xiết chứng tỏ tay chân chưa hoàn toàn mất hết cảm giác.

Bị đánh gục, bị trói chặt rồi bị chở đi. Thảm họa này không thể hoàn hảo hơn được nữa!

Dần dần, trí nhớ của tôi hoạt động trở lại. Từ một thung lũng phủ đầy sương mù, những cảnh tượng mà tôi đã trải qua lần lượt trôi dạt. Từng chút, từng chút một, chúng dần tụ họp tạo thành một bức tranh, và tôi tiếp tục suy diễn với bức tranh đó, kết hợp với con thuyền và làn nước bên dưới kia.

Nguyên nhân đã rõ như ban ngày.

Có kẻ đã đặt tôi vào con thuyền này, để chở tôi đến hòn đảo Người Sói bí hiểm, chở tôi đến đúng nơi con quái vật đang rình mò chờ nạn nhân. Còn cái gì sung sướng hơn cho nó là một kẻ tử thù giờ đã bị trói chặt và vô phương kháng cự?

Chắc chắn không!

Cơn uất hận siết cổ tôi nghẹn lại khi nghĩ đến đây. Và chuyện này có dính dáng đến một con người.

Oleg Blochin!

Tôi ra nông nổi này hoàn toàn là do hấn. Sao Vladimir Golenkov lại tin được một người như hấn ta?

Tôi không biết những chuyện gì đã xảy ra với anh sau đó. Trí nhớ của tôi còn ghi lại anh trong vị thế một thân hình bất động.

Mắt tôi vẫn nhắm chặt suốt thời gian qua, bởi tôi không muốn bị phân tán khỏi dòng suy nghĩ. Nhưng bây giờ thì tôi thận trọng từ từ mở mắt ra, chỉ một khe nhỏ.

Tôi không nhìn thấy được nhiều.

Mặc dù vậy, tôi vẫn không khỏi giật mình bởi ánh sáng ban ngày đã biến mất, màn đêm đã phủ xuống. Có kẻ đã đưa tôi lên trên thuyền này vào lúc giờ chiều chuyển qua đêm, và cái kẻ đó đang ngồi trước tôi kia. Hấn không nhận ra là tôi đang quan sát hấn, hấn tiếp tục chèo thuyền.

Tôi nghe tiếng rên rỉ của những vòng thép buộc quanh gốc mái chèo. Tôi nghe hơi thở hỗn hển của gã đàn ông và nhìn thấy khuôn mặt râu ria xồm xoàm như một miếng bọt biển đắm nước bồng bênh trước mắt tôi.

Vâng, đó chính là Oleg Blochin!

Kẻ bội phản, thằng khôn kiếp, kẻ đã bắt tay với con quái vật và đưa hai chúng tôi vào bẫy. Hấn đang ngồi ở hàng ghế sau và chẳng hề quan tâm tới tôi. Hấn cũng đâu có cần để ý, bởi hấn có thể hoàn toàn tin cậy vào những sợi dây trời.

Có cái gì chạm nhẹ vào chân phải tôi. Không phải là một khúc gỗ, nó là một con người như tôi vậy.

- John...

Giọng nói chỉ khẽ thì thảo như một hơi thở. Tôi nhận ra ngay Vladimir, người đang nằm cạnh tôi trên thuyền. Có lẽ anh đã tỉnh dậy từ trước.

Tôi cảm thấy một tảng đá vừa rơi khỏi tim mình, bạn tôi vậy là vẫn sống. Nhưng chỉ sau đó một lúc thôi, tôi không còn lý do để yên tâm nữa. Oleg Blochin rút mái chèo lên, cúi người về phía trước. Gã đàn ông nhìn trân trân

vào giữa mặt tôi.

- Ái chà, ông thanh tra trừ quỷ diệt ma đã tỉnh dậy rồi. Hay quá, tốt quá. Chính tôi cũng đang muốn vậy!

- Blochin, mày là đồ con lợn!

Không phải tôi, người nói câu đó là Vladimir Golenkov, nó tuột thẳng ra từ tâm hồn phần uất của anh.

Blochin chỉ cười.

- Có lẽ tôi là đồ con lợn thật, nhưng tôi biết, người nói câu đó thật ra là người đã chết rồi. Phải, cả hai chúng mày bây giờ chỉ còn là hai xác chết. Chúng mày đang bốc mùi thối rữa. - Gã đàn ông lại cười phá lên, tóm lấy mái chèo và tiếp tục chèo thuyền.

Hai chúng tôi nằm ngửa, nhìn lên bầu trời tối. Hòn đảo chưa hiện ra. Vì thế chúng tôi cũng không biết chúng tôi còn cách chỗ mà mình sẽ chết bao xa.

Mặt hồ hôm nay tương đối yên tĩnh. Không có những dòng nước xoáy ngăn cản mái chèo. Bởi Blochin đằng nào cũng biết chúng tôi đã tỉnh trở lại nên tôi có thể trò chuyện với Vladimir. Ít ra thì nó cũng giúp tôi quên đi phần nào cảm giác đau đớn. Tôi làm ra vẻ nhẹ nhàng và nói:

- Lần này thì cậu sai lầm quá mất rồi, nếu mình không nhầm.

Vladimir thậm chí vẫn cười lên được.

- Cậu nói không sai đâu, John. Mình tin chắc là trong đời mình chưa vào giờ nhầm lẫn trầm trọng như trong vụ này.

- Thật là xui!

- Không, không phải xui xẻo, đó là một sự ngu ngốc. - Anh ghen lời nguyên rủa - Quả thật mình đã tin Blochin, mình hoàn toàn bị thuyết phục là hắn đứng về phía chúng ta. Mình đã nhầm lẫn, khôn kiếp, và bây giờ tuyệt nhiên không có cơ hội để mà sửa chữa.

- Trong chuyện này thì mày có lý. - Oleg chen vào. Hắn đã nghe rất chăm

chú câu chuyện của hai chúng tôi.

- Nhưng mà tại sao? - Anh bạn Vladimir hỏn hỏn - Tại sao, quẻ tha ma bắt mày đi, tại sao mày lại làm như thế?

- Tao có những lý do riêng.

- Lý do nào?

- Rồi chúng mày sẽ được nghe trước khi chết. Đừng lo, tao không để cho chúng mày chết yên ỏn đâu. Suy cho cùng thì tao biết, tao nợ chúng mày những gì. - Gã nói bằng vẻ thâm độc.

- Bọn tao đâu có làm gì mày.

- Không, bản thân chúng mày thì không. Đúng hơn là do những tình huống cuộc đời xô đẩy.

- Phải, người ta cũng có thể quan niệm như vậy! - Vladimir Golenkov thở phò phò về gẻ tỏm - Nhưng dù sao thì tao cũng phải chúc mừng mày vì những khả năng đóng kịch, Oleg! Mày vào vai giỏi lắm, hoàn hảo và rất thuyết phục. Đúng là mày đã lừa được tao, đã làm ra vẻ sợ hãi, hoảng hốt và thương xót cho những nạn nhân kia, đó là món ăn giả dối thứ nhất. Lẽ ra mày nên đi vào ngành kịch nghệ. Chắc là mày sẽ kiếm được một vị trí đầu bảng.

- Nhưng tao đang có những kế hoạch khác.

- Kế hoạch nào?

- Kế hoạch đó chỉ mình tao biết. Mày có biết thì đảng nào mày cũng không chấp nhận nổi, tao tin chắc thế.

- Ra vậy.

- Thôi, bây giờ thì ngậm mồm lại đi. Nói nhiều phí sức lắm. Chắc là mày sẽ còn cần đến sức lực đấy, chừng nào mày đứng trước mặt bạn tao.

- Cái kẻ mà Blochin gọi là bạn ở đây, chẳng cần nói chúng tôi cũng có thể tưởng tượng ra. Gã đàn ông vậy là đã gián tiếp thú nhận rằng hắn đang bắt

tay với Người Sói.

Vladimir Golenkov im lặng. Nhưng tôi thấy anh đang sắp chết ngạt trong cơn cuồng giận bản thân mình. Chàng trai vật vờ nghiêng răng tự chủ.

Cả tôi cũng không hỏi câu nào nữa. Dù đã động đến chuyện gì thì cũng có nguy cơ để lộ suy nghĩ của mình. Tốt hơn là im lặng, tìm cách quan tâm đến mấy sợi dây trời, may ra có thể khiến chúng lỏng bớt đôi chút.

Đây là nhiệm vụ bất khả thi vì hai lý do.

Thứ nhất, chúng đã được siết rất chặt, và thứ hai, tôi hầu như không còn cảm giác gì trong những ngón tay. Các ngón tay đã dờ ẫn, như người bị tê khi quá trình tuần hoàn máu bị rối loạn. Không những tay, cả chân cũng đã tê.

Chúng tôi đã bị bó chặt lại, chúng tôi bị mắc kẹt trong con thuyền ma đeo quỹ ám này, và Oleg Blochin thắng trận.

Hắn cũng chính là kẻ sau đó lại bắt đầu nói chuyện trở lại. Không khí giờ đây còn ẩm ướt hơn nữa. Những làn hơi ẩm mỏng mảnh lướt qua mặt chúng tôi như những tấm khăn liệm xác trôi tròn trĩnh trong không khí. Một điềm dữ!

- Không còn xa nữa đâu. Một lúc nữa là sẽ đến bờ đảo.

- Rồi sau đó? - Vladimir hỏi.

- Chúng mày có thể tận hưởng cái niềm vui được trở thành Người Sói. Chúng mày biết quá rõ kẻ nào đang thống trị hòn đảo này. Nó chính là con quái vật, nó chính là huyền thoại đã trở thành hiện thực, một hiện thực mà bây giờ chúng mày phải chấp nhận. Hòn đảo này chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành nguồn sinh sôi nảy nở cho Người Sói, đó là lúc tao đã làm tròn phần nghĩa vụ của mình.

- Nghĩa vụ nào? - Vladimir hỏi.

- Đó là chuyện riêng của tao! - Câu trả lời cục cằn văng lại - Tao có những kế hoạch riêng và tao sẽ không để một đứa nào ngăn cản, cả chúng mày cũng không.

- Irina có đồng ý với những kế hoạch đó không? - Vladimir hỏi.

- Đừng có nhắc đến cô ấy! - Blochin giận dữ phun phì phì và đập thật mạnh vào người Vladimir.

Vladimir nghiêng răng chịu đau.

- Thôi được rồi, Oleg. Tao chỉ hỏi thôi mà.

- Tao không muốn nghe nữa!

Chúng tôi chiều ý gã đàn ông và nằm yên. Tôi nhìn lên trời. Một khoảng không gian tăm tối, tăm tối như số phận của chúng tôi. Trời đầy mây, nhưng những tầng mây nằm không gần nhau, không đủ dày để che lấp hoàn toàn ánh trăng. Đó đây vẫn còn một chút ánh mờ mờ. Tôi chỉ không thấy ngôi sao nào.

Đột ngột, có những bóng đen nhỏ bay dọc mạn thuyền và xà ngang thân thể chúng tôi. Chúng hiện ra ở cả bên trái và bên phải, rồi lướt thật nhanh qua mặt tôi, ra xa.

Đúng lúc đó, con thuyền đi chậm lại. Chúng tôi nghe tiếng gậy, tiếng cào. Con thuyền vậy là đã đâm vào lớp lau sậy bọc quanh bờ đảo và đang tìm đường xuyên qua đó. Việc điều khiển con thuyền vất đầu trở thành vất vả đôi với Blochin. Gã đàn ông phải tận dụng toàn bộ sức lực, rồi cuối cùng cũng đưa được thuyền đi qua.

Hắn ấn một mái chèo xuống dưới nền bùn bên dưới. Mái chèo kia được hắn dùng như một con dao quắm, phạt liên tiếp vào lớp lau sậy. Tới khi không thể đi tiếp được nữa, gã đàn ông quay người lại.

- Tới bến cuối rồi. - Hắn giải thích - Chúng mày xuống đi.

Vladimir cười.

- Xuống bằng cách nào đây? Cả hai đứa chúng tao đều bị trói.

- Tao sẽ cắt dây trói ở chân chúng mày ra. - Gã đàn ông thò tay xuống dưới làn áo khoác, rút ra khẩu Beretta của tôi và nhắm thẳng vào trán tôi - Đừng

có giỏ trò, tao sẽ ra tay nhanh hơn.

- Tôi biết là khả năng của mình có giới hạn, Blochin.

Hắn cười, rồi lại đút vũ khí vào dưới áo.

- Thế thì tốt, Singlair. Thậm chí rất tốt.

Hắn lôi ra từ túi áo phía bên kia ra một con dao rồi cúi người cắt dây trói phía dưới chân tôi trước. Tôi cứng người lên, bởi sợ con dao bị trượt đi. Thế có Chúa, một vết khía vào chân là thứ chẳng dễ chịu một chút nào!

Nhưng tôi đã lo thừa. Những mẩu dây trói theo nhau rơi xuống như những con giun đã chết. Xong việc, Blochin quay sang phía anh bạn người Nga của tôi.

Việc cắt dây cho Vladimir cũng trôi chảy.

Blochin cười.

- Nếu chúng mày muốn, chúng mày có thể rời thuyền bây giờ. Tao sẽ đứng xem.

Hắn thẳng người lên, nhảy vào lớp lau sậy bao quanh đảo. Chúng tôi nghe thấy tiếng nước lồm bồm. Hắn kéo con thuyền lại gần bờ đảo hơn rồi buộc nó vào đầu đó cho chắc.

Tôi và Vladimir cùng nhô dậy. Tay của chúng tôi vẫn bị trói ra sau lưng. Cả hai đều còn rất yếu, nhịp thở hỗn hển. Cảm giác choáng váng cứ muốn kéo tôi ngã xuống.

Vladimir chắc cũng chẳng khá hơn, anh hỏi tôi:

- Cái đầu mình có còn nguyên không?

- Còn.

- Thế thì tốt.

- Chúng mày không muốn lên bờ hả? -Blochin giễu cợt. Hắn đã đi sâu lên bờ đảo, đáng hắn giờ chỉ còn hiện lò mờ.

- Có! - Vladimir nói và gắng đứng thẳng lên, nhưng đôi chân tê dại của anh không giữ nổi trọng lượng thân hình. Anh ngã về phía phải, văng người qua mạn thuyền.

Thân hình Vladimir đập xuống nước. Những thân lau thân sậy gãy gập dưới sức nặng của anh, may mà không có đoạn cây nào đâm vào chỗ hiểm.

Oleg Blochin cười lớn. Hắc hắc hê hê tốt cùng trước hai con người yếu đuối...

CHƯƠNG 13

uối cùng, cả hai chúng tôi cũng bò lên được bờ và bước chân lên mặt đất. Nhưng xin bạn đọc xin đừng hỏi điều đó đã xảy ra trong tình huống nghiệt ngã tới mức độ nào.

Chỉ vài bước chân lên bờ mà là cả một đoạn đường rừng rợn. Kiệt sức, thân thể ướt như chuột lột, tay chân tê dại, Vladimir và tôi nằm thở dốc trên nền đất mềm, không còn sức để đi thêm một bước nào nữa.

Tôi đã bò bằng cả tứ chi như một con thú qua vành đai lau sậy bao quanh hòn đảo. Nhiều lúc tôi thậm chí còn có cảm giác sắp chết đuối. Mỗi lần sợ như vậy là một lần phải nghiêng răng nhồm người lên, sục bằng hai đầu gối qua lớp bùn.

Đoạn đường đó đã ở lại sau tôi.

Cái gì đang chờ phía trước?

Tôi thậm chí không tiên đoán nổi, bởi những mạch máu bên dưới trán tôi đang đập như trống dồn. Đầu tôi đau dữ dội, như đang chứa ngàn vạn con côn trùng thi nhau cắn xé.

Tôi không muốn nhìn gì cả, không muốn nghe gì cả, tôi chỉ muốn được yên thân và có cảm giác như mình đang được quấn quanh một dải sương mù bằng bông, những âm thanh bên ngoài dải sương mù đó vọng vào đây hết sức nhỏ và trầm.

Blochin đang nói với Vladimir. Chắc bạn tôi cũng không khỏe khoắn gì hơn, bởi tôi thấy anh thở hào hển nhiều hơn là nói thành tiếng, còn gã đàn ông kia thì chốc chốc lại phá lên cười, buông ra những lời giễu cợt.

- Vladimir, sau khi hàng ngũ của chúng ta bị giải thể, xem ra mày đã xao nhãng tập luyện đi rồi đấy.

Chàng trai người Nga nghiêng răng.

- Mày cứ thử tháo dây trói ra, tao sẽ cho mày biết tao tập luyện những gì.

- Có lẽ đấy, chút nữa.

Tôi chỉ mong Blochin để tôi yên, tôi cần một khoảng thời gian nhất định để lại sức. Mặc dù không còn chuyển động nữa, nhưng thân thể tôi lúc này hoàn toàn kiệt lực. Có những lúc tôi đã nhìn thấy vằn đỏ và vằn trắng trước mắt mình.

May làm sao, tôi không ngất đi nữa. Gã Blochin hình như cũng hết hứng thú quan tâm đến hai chúng tôi. Hắn bỏ đi. Hai chúng tôi nghe tiếng bước chân của hắn nhỏ dần, rồi tắt hẳn.

Vladimir cất tiếng nguyên rủa. Anh thật sự chưa xử lý xong sự kiện hai chúng tôi bị sa bẫy.

- Vậy mà mình đã thật sự tin thẳng chó đó! Sao mình ngu như một con lừa vậy!

- Cái đó cậu đâu có biết trước được.

- Đúng thế, nhưng lẽ ra mình đã phải linh cảm thấy. - Anh xoay người lại, cả tôi cũng nhìn sang phải và thấy mặt hai đứa đang nằm song song - John này, cả chuyện cô vợ Irina của hắn cũng lạ lẫm.

- Cậu có biết điều gì cụ thể không?

- Đáng tiếc là không. Nhưng cô ta không lộ mặt ra. Mình thật không hiểu được...

- Thôi để đó đã! - Tôi cắt lời anh - Theo như mình biết, cậu đã lên đến hòn đảo này. Hay là Blochin bịa chuyện?

- Nó không bịa hắn đâu.

- Thế cậu đã làm gì...?

- John, mình chẳng làm gì cả. Mình chỉ chèo thuyền đến gần dải lau sậy bao

bên ngoài kia thì đã xảy ra chuyện rồi. Mình nhìn thấy một người đàn bà nửa thân trên hầu như lỏa lồ, vác một cây kiếm cong. Cô ta nhìn mình, mình nhìn cô ta, thế rồi cô ta biến mất.

Tôi im lặng.

Vladimir không thích thế.

- Này, sao vậy? Chẳng lẽ cậu không tin mình? John?

- Khó tin đấy.

- Mình thề với cậu đó không phải là chuyện tưởng tượng. Quả thật đã có một người đàn bà tóc vàng và cả một con Người Sói khổng lồ, mình đã nhìn thấy nó khi quay trở lại bờ. Nó bơi qua cả con hồ này. Cậu đã bao giờ gặp chuyện đó chưa? Một con Người Sói biết bơi?

- Chưa, chưa gặp.

- Nhưng có nó thật mà.

- Và nó tồn tại ở đây?

- Chính thế.

Tôi muốn quay lại với câu chuyện người đàn bà và tỏ ý muốn muốn biết kỹ hơn về cô ta.

- Mình không thể giải thích kỹ từng chi tiết. Thậm chí mình cũng chưa biết liệu cô ta có phải bằng xương bằng thịt hay không. Huyền thoại kể rằng cô ấy là một người bị nguyên rửa, bởi cô ấy đã không cứu được người vú cùng đứa hai con nhỏ của cô ấy thoát khỏi móng vuốt Người Sói. Cô ấy bị nguyên rửa từ cái chết của họ và chỉ có thể được giải thoát linh hồn nếu Người Sói bị diệt trừ.

Tôi nhướn lông mày. Làn da trên trán bị căng lên, đầu lại đau nhói. Tôi chưa biết có nên tin hay không, nhưng Vladimir kể câu chuyện người đàn bà bằng vẻ trung thực rất thuyết phục, đến mức tôi tạm chấp nhận.

- Thật ra thì tất cả những thứ đó không quan trọng. - Tôi thì thảo - Điều duy

nhất đáng kể bây giờ là xem Blochin định làm gì với bọn mình. Chỉ sau khi đã thoát ra khỏi khúc kẹt này, ta mới có thể quan tâm đến việc khác.

- Hắn định làm gì?

- Mình không biết.

Vladimir cười.

- Cậu chỉ không muốn nói ra thôi. Thằng chó đó cần hai nạn nhân cho con Người Sói. Chẳng lẽ hai chúng mình không phải là hai nạn nhân lý tưởng?

- Nhìn theo cách nhìn của hắn thì có lẽ vậy.

- Thế thì cứ chuẩn bị tinh thần là sẽ bị xé nát trong những móng vuốt khổng lồ. Mình đã nhìn thẳng vào mõm nó khi nó trôi dậy từ mặt nước. Không khỏi rùng mình đâu.

- Thôi, quên chuyện đó đi, Vladimir.

- Mình không quên được.

Hai chúng tôi im lặng bởi tai chúng tôi lại nghe thấy tiếng bước chân. Nó vang trên nền đất mềm như những tiếng trống trầm đục. Blochin quay trở lại. Trời đã rất tối, chúng tôi chỉ nhận ra hắn trong tích tắc cuối cùng. Hắn dừng lại ngay sát bên, tay chống nạnh, ánh mắt hướng xuống mặt chúng tôi, đầu gật gật.

- Thế, tao đã chuẩn bị tất cả rồi. Chẳng còn trở ngại nữa.

- Mày chuẩn bị cái gì? - Vladimir hỏi.

- Rồi chúng mày sẽ biết.

- Bọn tao phải đứng dậy hả?

- Ngay lập tức!

Đã rõ là hắn sẽ chẳng công chúng tôi đi. Nhưng trong tình trạng kiệt sức hiện thời và với những bàn tay bị trói quặt ra sau lưng, đứng dậy chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Lúc bình thường, người ta chỉ cần nhóm người lên một lần thôi là việc đã xong.

Trong trường hợp này thì không.

Tôi bị ngã lùi trở lại ba lần, một lần đập gáy xuống đất và buột tiếng rên thật lớn. Oleg Blochin hả hê quan sát. Cuối cùng, hấn thậm chí còn vỗ tay Vladimir và tôi đứng lên được.

- Được đấy chứ!

- Quỷ tha ma bắt mày đi! - Vladimir hớn hển.

- Bắt chúng mày trước đã. - Hấn giơ cánh tay phải lên rồi lại hạ nó xuống - Nào, hai người anh hùng, đi hướng này. Cứ đi thẳng là không trượt được mục tiêu đâu.

Chúng tôi chẳng nhìn thấy cái mà hấn gọi là mục tiêu. Trước mắt chúng tôi là không gian mịt mù, hay đúng hơn là một khoảng xám xịt, dày đặc một cách lạ kỳ, chỉ một số chỗ có vương những dải hơi nước nhọt nhạt như xác chết. Mặc dù vậy chúng tôi vẫn biết hướng đi, bởi cả hai đứa lều đã nhìn thấy tòa lâu đài cổ.

Blochin chắc bây giờ nghĩ hấn là một người chần cừ và thúc đẩy chúng tôi như người ta xua cừu.

- Đừng có đứng ì ra như thế, tay bị trói thì đã sao. Tao đã cho chúng mày đủ thời gian để lại sức.

Có lẽ nhìn theo con mắt của hấn thì tình huống quả có như vậy thật, nhưng đó là con mắt của một kẻ chưa bị đập vào đầu.

Hai chúng tôi gắng sức đi tới.

Mỗi bước là một cuộc tra tấn bởi mỗi lần chân chạm đất là một cơn bão lại nổ bùng ra trong đầu tôi. Hàng ngàn tia chớp xuyên qua não và rùng rùng chuyển động như những mạng nhện run rẩy trong cơn gió. Tôi gắng hết sức để giữ mình không ngã nhưng vẫn khụy gối xuống nhiều lần, may được Vladimir đỡ dậy.

Không, không thể gọi đó là việc đi bình thường. Tôi hầu như không giơ nổi chân lên và cứ thế kéo nó lết xệt sát đất. Đầu mỗi lúc lại đau xốc như có kẻ phang gậy trúng, nó trĩu xuống bên mỗi bước chân, khiến tôi phải nghiêng rặng để đừng kêu rống lên.

Cảm giác nôn nao chưa hết hẳn. Hai đầu gối tôi vẫn mềm như bún. Nhưng hình như Vladimir có vẻ khỏe hơn.

Blochin đi đằng sau chúng tôi. Có lúc hắn giễu cợt những cố gắng của chúng tôi và lớn tiếng hả cười hả hê, có lúc lại phát ra những âm thanh kỳ quặc, nghe như tiếng gầm gừ như một con dã thú. Tiếng gầm gừ trộn lẫn vẻ vênh vang chiến thắng.

- Cậu còn đi được không?

- Thôi đi! - Tôi nghiêng rặng - Mình đi được.

- Thế thì tốt, anh bạn già!

Cuối cùng, mục tiêu cũng hiện ra trong bóng tối. Dần dần, chúng tôi nhìn được những đường nét viền quanh của tòa lâu đài. Những mảng tường của nó rất lớn, nhưng cao hơn cả là một ngọn tháp mọc thẳng lên trên.

Chẳng một tia sáng nào, dù yếu ớt, đang chiếu và khoảng tường mà chúng tôi đang bị xua thúc tới. Đất ở đây đã khác. Nó rắn hơn, những tảng đá mọc lên từ dưới đất như những cạm bẫy rình mò giết người ta ngã xuống. Có những khúc đá nhọn thín, có những khúc phủ cỏ hoặc dương xỉ. Vladimir chắc cũng khó khăn lắm mới đi nổi, nhưng anh vẫn để ý đỡ cho tôi mỗi khi tôi nghiêng ngã. Tựa vào nhau, hai chúng tôi từ từ tiến vào khoảng sân trong của lâu đài.

Blochin ra lệnh cho chúng tôi đứng lại.

- Bây giờ xoay người chúng mày lại đây!

Đang nghiêng vai đỡ người tôi, Vladimir đứng thẳng dậy. Tôi hơi lão đảo, giạng chân rộng ra một chút và cuối cùng cũng giữ được thăng bằng.

Blochin chắc thấy sung sướng như một vị tướng. Gã đàn ông đó vênh vào

gật đầu.

- Đến nơi rồi! - Hấn khẳng định.

Vladimir vẫn chưa đánh mất tính hài hước của anh.

- Hay quá! - Anh xoay đầu - Thế nào, anh bạn, con thú nhỏ xinh của mày đâu?

Nghe lời nhận xét này, Blochin suýt nữa bị nghẹn vì bức bối. Hấn giơ tay về phía anh.

- Rồi mày sẽ còn phải hồi hận, tao thề với mày như vậy. Nó đang chờ rồi đấy. Nó đã nhìn thấy chúng mày, và tao sẽ đẩy chúng mày đến trước mặt nó.

- Gã đàn ông bước lại gần chúng tôi hơn, mắt lóe sáng vì giận dữ. Miệng hấn bây giờ đã chành rộng ra, nụ cười dính với môi như đã được khắc vào gỗ - Ở đây có một tầng hầm. - Hấn thì thào rồi đánh chính ngay - Không, đây là một địa đạo tuyệt vời, như được tạo cho riêng chúng mày. Bọn mày sẽ vào trong đó mà chờ nó. Thế nào, thích không?

- Nếu ở đó có đồ uống thì...

Blochin tát thật mạnh vào mặt Vladimir, đến mức chàng người Nga ngã xuống đất. Anh vất vả nhồm dẫy, rồi đứng lên. Lúc đó Blochin đã tóm lấy tôi, xoay người tôi lại.

- Đi về phía tường kia.

Tôi biết ý hấn muốn nói gì. Bức tường bây giờ hiện ra lơ mơ như một bóng tối. Tôi nghe tiếng bước chân của Blochin vang lên sau lưng mình. Chưa đến sát tường, chúng tôi nhận được lệnh đứng lại. Khoảng cách đến tường lúc này còn khoảng chừng gần hai mét. Blochin đi lên phía trước. Hấn chỉ vào một khoảng hõ hình chữ nhật dưới đất, ngay phía trước bức tường.

- Xuống đây!

Tôi bước tới gần hơn.

Khoảng hõ không hoàn toàn tối. Tôi nhận ra khúc cuối của một cầu trượt vì bên dưới đó có tháp thoáng ánh lửa.

Nếu tôi không nhầm, ở dưới kia đang có đuốc. Tôi nhớ lại, Blochin nói hắn đã thực thi một số công việc chuẩn bị.

Vậy là rõ!

- Xuống! - Hắn ra lệnh.

Rõ ràng là lệnh này chỉ dành riêng cho tôi. Lúc đó tôi đang đứng gần khúc đầu cầu trượt hơn Vladimir.

Cẩn thận, tôi từ từ khụy gối xuống. Mỗi cử chỉ là mỗi lần cảm giác đau lại xuyên qua não, nhưng tâm lý tôi vẫn bình ổn và khả năng tưởng tượng vẫn còn nguyên vẹn.

Tôi hơi cúi đầu xuống một chút, nhìn dọc theo cầu trượt có ánh đuốc đang hắt lên ở phía cuối. Đây là cú trượt xuống quãng lửa của địa ngục, vào cuộc thiêu xác.

Chắc Blochin sốt ruột. Tôi nghe tiếng Vladimir hét: "Đừng, đừng đá!"

- Câm mồm!

Chân Blochin đạp mạnh vào khoảng giữa xương sống tôi. Ngọn đèn quá mạnh, tôi không còn sức để giữ cân bằng. Cả thân hình tôi đổ nhào về phía trước. Chỉ một thoáng cảm giác rơi xuống vực sâu, rồi bụng tôi đập xuống lòng cầu trượt rất trơn, nó kéo tôi lao chênh chếch xuống dưới.

Tất cả trở thành khác hẳn trong vài giây sau đó. Một thế giới bí hiểm há mồm nuốt chửng lấy tôi, kéo tôi trôi mỗi lúc một xuống sâu hơn.

Khí lạnh lướt ngang qua, tôi gắng mở mắt, nhìn ánh lửa chớp chờn.

Tới khúc cuối cầu trượt, thân hình tôi đập vào đầu đó và nảy lên. Tôi rụt đầu lại, quay lưng sang một bên và vặn người. Nhờ thế mà khi rơi, tôi tránh được cảnh đập mặt xuống đất, mà hạ cánh bằng vai.

Không nằm im, tôi nghiêng rặng đòn sức xoay người lăn sang bên, bởi tôi không muốn Vladimir rơi đè xuống người mình.

May mà tôi đã kịp làm điều đó. Chỉ vài giây đồng hồ sau, thân thể anh bạn

tôi cũng theo cầu trượt lao chênh chếch xuống vực sâu.

Anh thét lớn khi đập xuống đất, rồi anh cất tiếng rủa, xoay người sang bên và nhòm được đầu dậy. Chắc anh muốn kiếm tôi. Trong luồng sáng kỳ lạ này, mặt anh trông như thể nửa dưới bị vẽ thành sọc màu đen, giống như nhựa đường. Đáng tiếc thay, nó không phải nhựa đường, nó là máu. Máu chảy ra từ mũi, chảy ra từ những vết thương trên má. Tất cả chỉ bởi Vladimir lúc rơi khỏi cầu trượt đã đập mặt xuống đất.

Ông cầu trượt nằm sau lưng tôi bây giờ giống như một miệng loa, truyền âm thanh đi rất nhanh. Tôi nghe tiếng khuôn cửa phía trên bị đóng lại.

Giờ thì chúng tôi bị cầm tù thật sự và có thể chờ con quái vật tới thăm...

CHƯƠNG 14

ôi nghe tiếng Vladimir rên rỉ, những âm thanh như muốn cắt nát linh hồn tôi ra. Trong cơn giận cuồng nộ, tôi xoay hai bàn tay, giật mạnh những sợi dây trói. Nhưng dù tôi gắng sức đến bao nhiêu, chúng cũng chẳng lỏng ra chút nào. Blochin đã thắt và siết chúng bằng bàn tay lạnh ngắt tinh quái. Cảm giác tê dại trong tay tôi tăng lên, nhưng nó đã biến mất ở dưới chân, vòng tuần hoàn ở bên dưới lại chảy bình thường, dù bàn chân còn hơi rát và tê.

Tiếng rên câm bật. Rồi Vladimir nhỏ phì ra. Anh không nói được nữa, chỉ thì thào:

- Là lỗi của mình, John, là lỗi của một mình mình. Lẽ ra mình phải để ý tốt hơn. Nhưng mình thề với cậu một điều - mình còn tóm được nó, chắc chắn là như vậy. Mình còn tóm được con lợn phản bội. Chuyện vẫn còn chưa kết thúc đâu. Hai ta vẫn sống, và đó là điều quan trọng. Mình chưa muốn chết, còn phải sống để trừng trị nó. Mình chỉ muốn có một điều đó.

Anh ngưng nói, tôi mừng thầm khi thấy bạn mình lấy lại sức trong giận dữ. Blochin quả đã lừa chúng tôi một cách thâm độc và hèn hạ. Chắc chắn hẳn không làm điều đó cho vui, vụ này đơn giản phải có nguyên nhân khác. Nhưng tôi chưa biết nguyên nhân đó chính xác là gì. Chúng tôi chưa biết động cơ thật sự của Blochin.

Gạt mọi lý thuyết sang một bên, tôi quay trở lại với hiện thực.

- Thôi đừng nằm bên dưới cầu trượt này nữa. - Tôi đề nghị.

- Cậu muốn đi đâu?

- Muốn đến gần bức tường kia. Ít ra thì còn một chỗ tựa lưng, khi mình muốn đứng dậy.

- Rõ rồi, John.

Hai chúng tôi đồng thời tìm cách đứng lên. Tôi thử đến lần thứ hai thì đứng dậy được. Vladimir cần lâu hơn, người anh chòng chành sang hai phía, nhưng rồi anh cũng đứng thẳng lên.

Anh ngửa đầu về phía sau, nhìn vòm trần u ám.

- Thế đấy, đứng được rồi.

Lúc Vladimir nói câu đó thì tôi đã đi vài bước về hướng tường. Nền ở dưới này được làm bằng đá tảng dầm với bùn. Nó mấp mô và ánh lên ẩm ướt. Chắc chắn độ ẩm này đang bao trùm toàn bộ hòn đảo, cái địa điểm kinh hoàng nhô lên giữa lòng hồ.

Tựa lưng vào tường, tôi từ từ khụy gối xuống. Hai cánh tay bị trói quặt ra sau lưng trượt trên những tảng đá ẩm ướt.

Đây là một vị trí rất thuận tiện. Ngồi xổm ở đây, chúng tôi có thể nhìn thẳng vào căn phòng nằm bên dưới mặt đất. Đó là một tầng hầm rộng theo lối xây dựng ngày xưa.

Chúng tôi phát hiện thấy một cầu thang rộng bằng đá, phần trên của nó nắp vào sau hai cây cột đỡ trần rất lớn. Blochin quả đã thực thi một số công việc chuẩn bị. Không để chúng tôi trong bóng tối, hắn đã đốt lên một vài cây đuốc. Những lưỡi lửa đỏ thẫm nhả ra những vệt khói đen kịt, bốc lên cao, rồi biến mất ở một ống hút gần trần.

Ánh sáng đuốc không đủ chiếu sáng toàn bộ tầng hầm, nhưng vì nhìn thấy rõ cầu thang nên chúng tôi đoán còn một con đường thứ hai dẫn xuống nơi đây. Vladimir rất muốn lau máu ở trên mặt mình. Anh bực bội nguyên rửa vì tay bị trói quặt ra sau lưng.

- Thôi đừng bực, anh bạn. Tình huống có thể còn trầm trọng hơn nữa đấy.

- Trầm trọng đến mức nào?

- Chúng nó có thể đánh chìm bọn ta, dìm chúng mình chết đuối như dìm chuột.

- Cảm ơn, cái đó thì mình cũng không thích. Nhưng viễn cảnh bị một Người Sói cắn rồi biến thành Người Sói cũng chẳng hay ho gì.

- Nó vẫn chưa tới mà.

Chàng trai người Nga cười thành tiếng.

- Đừng có nói là cậu đang mong nó đến nhé!

- Mong thì không, nhưng ít ra thì nó cũng cho ta một chút thời gian để xem xét xung quanh đây. Mình đang nghĩ đến cái cầu thang kia. ít nhất thì cũng phải tìm hiểu xem nó dẫn về đâu.

- Đến một cửa ra, mình đoán vậy.

- Hay thật!

- Thôi đừng đùa nữa, John. Cái cửa đó thể nào cũng bị khóa kín. Ngoài ra mình còn linh cảm rằng Người Sói bây giờ đang ở rất gần ta, nó đang rình mò rồi đấy.

Những câu nói của anh văng lên sau lưng tôi, bởi lúc đó tôi đã bước đi vài bước, đến gần một cây cột, đến gần ngọn đuốc đầu tiên.

Đó không phải là những bó đuốc thật sự, mà chỉ là những chiếc đĩa đựng than gỗ thấm dầu đang từ từ cháy.

Tôi dừng lại bên cây cột khổng lồ. Ánh mắt tôi hướng về hướng cầu thang. Trống vắng. Không một ai đứng ở đó, cũng chẳng có xác chết nào. Tất cả gây ấn tượng như hậu trường của một cảnh phim, và tôi thậm nghĩ mọi thứ ở đây sao sạch sẽ như thể có người ở. Sạch sẽ như thế này cho ai? Chắc là cho con quái vật đã sống ở đây rất lâu rồi.

Thỉnh thoảng nó lại rời hòn đảo, bơi vào bờ và cắn giết người.

Hiện tôi vẫn chưa nhìn thấy Người Sói, mới nghe nói về nó. Tôi tự hỏi mình sẽ phải làm gì nếu nó đột ngột hiện ra trong tầng hầm này.

Trên người tôi bây giờ chỉ còn lại duy nhất cây thánh giá bằng bạc. Nhưng tôi đâu có với tới chỗ vị cứu tinh đó, bởi hai bàn tay tôi đã bị trói quặt ra sau

lưng. Khả năng duy nhất để kích động cây thánh giá bây giờ là đọc câu thần chú.

Hơi nóng của ngọn lửa phả vào gáy khi tôi bước ra khỏi cây cột, về hướng cầu thang. Tôi muốn biết nó dẫn đi đâu.

Vladimir vẫn dừng lại ở chỗ cũ. Như thế là rất tốt. Vì bị thương ở mắt, anh bây giờ đang rất mệt và cần được nghỉ ngơi. Đáng tiếc tôi không nhìn thấy đoạn trên của cầu thang dẫn tới đâu, ánh sáng không đủ để chiếu lên hướng đó. Tôi chỉ nhìn thấy nó lượn một vòng, rồi biến vào khoảng không gian mờ mờ sau đó. Chắc nó không còn dài mấy, tôi đoán vậy. Tôi đã không ít lần làm quen với những tầng hầm tương tự. Thường thì chúng rất cao, có một cửa vào rất rộng, qua đó người ta có thể lên thẳng những tầng nhà bình thường trên mặt đất.

- Minh đi lên đây! - Tôi nói về hướng Vladimir. Những âm thanh vọng qua vọng lại giữa những bức tường đá.

- Cậu nhìn thấy gì không?

- Chưa.

- John, cẩn thận đấy! Chắc đây chính là thứ mà Blochin muốn. Hắn rất dễ đoán ra phản ứng của bọn mình. Hắn biết ta đâu có phải loại người đứng chết giẫm ở một nơi, thế nào hắn cũng đoán mình sẽ phát hiện ra cầu thang và tính những bước tiếp theo.

- Chắc chắn rồi, mình cũng nghĩ như vậy.

Bậc cầu thang rất rộng, dù không bằng phẳng. Tôi đi dễ dàng lên phía trên, không bị vấp ngã hoặc trượt chân một lần nào. Ánh lửa đuốc chập chờn dần ở lại phía sau lưng.

Tôi đi vào một khoảng không gian xám xám, nó phủ xuống tôi như một cái bóng dày. Những bước chân tôi lê trên nền cầu thang, trần hầm trên kia ngập vào trong tối.

Thế rồi tôi bước vào khoảng lượn và tin chắc mình đã đến gần phần cuối của cầu thang. Tôi tưởng tượng ra khuôn cửa thì đúng hơn là nhìn thấy nó.

Nhưng ngay lập tức, tôi phát hiện thấy một chuyển động.

Có kẻ đang đứng ở kia!

Tim tôi đập dội lên. Tôi phải thú nhận rằng phát hiện này - nếu có thể coi đây là một phát hiện - đã khiến tôi ngạc nhiên. Tôi không nhận được rõ dáng người kia và vì thế cũng không thể xác định được độ lớn của nó.

Người Sói chẳng?

Có lẽ, nhưng tôi không tin chắc cho lắm, bởi mũi tôi không ngửi thấy mùi đặc trưng. Đã không biết bao lần tôi phải chống chọi với loại quái vật này, tôi biết rõ cái mùi chúng tỏa ra. Mùi đó ở đây không có.

Mặc dù vậy, tôi vẫn nghi ngờ, chuẩn bị tinh thần rằng bóng người kia - dù có là ai chẳng nữa - đã phát hiện ra tôi và sẽ đuổi theo tôi.

Từ từ, tôi rút lui từng bước một.

Những bậc cầu thang rộng rãi cho phép tôi an tâm đi giật lùi xuống dưới dù hai tay vẫn bị trói. Thỉnh thoảng tôi lại quay đầu thật nhanh, nhìn xung quanh để không bước hụt. Cuối cùng, tôi xuống đến bậc thang thấp nhất.

Vladimir bây giờ đứng cạnh tôi. Ánh đuốc hắt vào thân hình anh, lộ rõ dáng vẻ giận dữ và nguy hiểm. Anh thì thào:

- Cậu nhìn thấy gì vậy?
- Chỉ thấy một cái bóng.
- Có thể thôi à?
- Đúng.
- Có phải đó là...

Vladimir ngưng giữa câu, bởi cả hai chúng tôi vừa nghe tiếng động vang lên trên cầu thang. Tiếng bước chân. Kẻ bên kia đã đưa mình ra khỏi bóng tối và đang tiếp tục theo cầu thang đi xuống.

Hai chúng tôi nhìn nhau.

Anh bạn người Nga của tôi rõ là đang rợn da gà. Anh vào tư thế chuẩn bị. Khuôn mặt nhể nhại máu hần rõ vẻ dữ dằn, mắt lóe lên căm hận.

Vài giây trôi qua.

Chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy gì.

Thế rồi có cái gì đó chuyển động. Có vẻ như dáng người kia đang nhảy sát những bậc cầu thang và lao xuống dưới mà hầu như không chạm vào chúng.

- Nó không thể là Người Sói được! - Vladimir hào hển nói rồi đột ngột cúi sát tai tôi - John, thật là điên. Nhưng đó là cô đó, người đàn bà tóc vàng. Mình đã kể cho cậu nghe.

Anh quả không lầm, bởi chỉ một chút sau đó hai chúng tôi nhìn thấy cô ta rất rõ. Trên bậc cầu thang là một người đàn bà có nửa thân trên hầu như lỏa lồ với những lọn tóc xoắn vàng, tay mang vũ khí...

CHƯƠNG 15

hạt lòng nhìn nhận, trước đó tôi đã không thật sự tin vào lời kể của Vladimir, và vì vậy mà tôi ngạc nhiên không ít. Tôi đứng đờ ra, không thể đưa ra một lời nhận xét nào.

Cô gái không chuyển động. Cô ta chỉ đứng đó, nhưng dáng vẻ trông rất dữ dội, nguy hiểm. Cô nhắc tôi nhớ đến một nữ chiến binh vùng Amazon, những nữ chiến binh không bao giờ đầu hàng và luôn chiến đấu tới giọt máu cuối cùng.

Cô chỉ mặc một tấm khố và phủ trên mình một mạng nhện tạo bằng những dải da màu đen, nó phủ lên thân hình trần truồng của cô, hầu như không che chút nào nơi ngực. Chân cô ta đi một đôi ủng thấp và mềm, ngang vai khoác một miếng vải.

Đôi mắt cô nhìn chúng tôi lạnh lùng, lưỡi kiếm cong cong cũng ánh lên lạnh lùng như vậy. Lưỡi kiếm được cô giơ về phía trước, chỉ rõ là cô không muốn dính dáng gì đến với chúng tôi.

Vladimir cười khẽ.

- Chính là cô ta đấy, John! Đó là người đàn bà mà mình đã kể cho cậu nghe. Cậu có cần một bằng chứng thứ hai không?

- Không, mình không cần. - Tôi không hiểu tại sao cô ta lại tồn tại ở đây. Nhưng có một điều chắc chắn, đây không phải một bóng ma.

Thế thì là cái gì? Vì đã trải qua không ít sự kiện bất bình thường, tất cả những khả năng khác nhau lướt vội qua đầu óc tôi như những tia chớp. Tôi thoáng nghĩ hay cô ta đã từ quá khứ qua một lỗ hổng thời gian bí hiểm quay trở lại với hiện tại để thực thi một nhiệm vụ đặc biệt. Tôi biết có những chuyện như vậy, và chính bản thân tôi cũng đã trải qua không ít lần.

Người đàn bà giữ cơ thể bất động, nhưng phần đầu thì không. Khi cô ta lắc

đầu, những lọn tóc vàng run rẩy theo. Thế rồi một nụ cười lướt thoáng qua khuôn mặt đó. Nhìn có vẻ như cô ta muốn nói chuyện với chúng tôi, nhưng rồi lại quyết định không nói, nhìn xung quanh với vẻ căng thẳng và bước xuống bậc thang cuối cùng.

- Để mình hỏi xem cô ta là ai? - Vladimir thì thảo về hướng tôi. Tôi gật đầu.

Anh cất tiếng hỏi bằng tiếng Nga.

Tập trung vào khuôn mặt người đàn bà có vẻ ngoài như một nữ chiến binh Amazon, tôi thấy nét mặt của cô thay đổi khi Vladimir lên tiếng.

Cô ta hiểu anh. Rồi cô ta trả lời:

- Tôi cũng biết một vài chữ Nga, nhưng người đàn bà nói nhanh quá nên tôi không hiểu lấy một từ. Trái với Vladimir Golenkov. Tôi nghe anh lấy hơi thật sâu, nhận thấy gương mặt anh lộ vẻ ngạc nhiên tột cùng.

- Sao thế? - Tôi rít qua kẽ răng.

- Khốn kiếp, John, đúng là không thể ngờ được.

- Ngờ chuyện gì?

- Cô ta tên là Irina Blochin!

Lần này đến lượt tôi mở to mắt, cả tôi cũng ngỡ ngàng.

- Vợ của Oleg...?

- Đúng thế.

- Cô ta làm gì ở đây?

- Để mình hỏi cô ta, đừng lo.

Anh nói tiếp bằng tiếng Nga. Lại thêm một lần tôi không hiểu gì cả, chỉ có thể nghe cuộc đối đáp. Gương mặt tôi bây giờ chắc chắn lộ vẻ ngạc nhiên tột cùng. Tôi cũng không khỏi khâm phục Vladimir, anh tỏ ra rất bình tĩnh, mặc dù thỉnh thoảng đầu anh lại bất giác lắc qua lắc lại, như thể anh không hiểu nổi những gì mà người đàn bà nói ra.

Tôi nóng lòng nghĩ đến thời gian, nó đang trôi. Mà quái vật lại có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào. Blochin chẳng phải đã vô tình thúc chúng tôi rơi xuống hầm này.

Đúng lúc tôi chồm mở miệng xin Vladimir dừng câu chuyện thì anh gạt đầu rồi quay lại. Thật tiếc là chúng tôi đã quá ngạc nhiên mà quên mất việc hai tay còn bị trói. Với cây kiếm trong tay kia, người đàn bà có thể dễ dàng cắt dây trói cho Vladimir và tôi.

- Thế nào?

Vladimir hắng giọng.

- Mình không hiểu được, John. Thật là chuyện điên khùng, không thể giải thích được bằng logic. Mình thật sự không hiểu.

- Trầm trọng đến thế kia sao?

- Cậu biết đấy, cô ta tên là Irina.

- Mình biết.

- Cô ta biết câu chuyện về thảm kịch đã xảy ra trên hòn đảo này. Cô ta biết rằng ngày xưa có một người đàn bà cũng tên là Irina đã không đủ sức cứu bà vú cùng hai đứa con nhỏ thoát khỏi nanh vuốt Người Sói. Người đàn bà tên Irina đó cũng đã bị giết như người vú và hai đứa con, còn Người Sói thì sống sót. Irina là người vùng này. Từ trước khi lấy Oleg Blochin cô ta đã biết rõ câu chuyện đó và cô ta luôn có cảm giác rằng cô ấy sẽ là người phải giết chết Người Sói. Cô ấy muốn làm một việc anh hùng, và đã hóa thân hoàn toàn vào vai trò của người đàn bà Irina thuở trước. Cô ấy coi đó là số phận của mình, coi là người được tuyển lựa. Cô ấy sống toàn tâm toàn lực cho vai trò này, luôn luôn tin chắc rằng Người Sói vẫn còn sống.

- Sự thật cũng đúng như vậy.

- Chắc chắn. - Vladimir nhếch môi cười - Chỉ có điều Người Sói rất tinh khôn. Thường thường bao giờ nó cũng ẩn nấp rất kỹ. Nó biết nỗi sợ của người ta trước hòn đảo này, và nó cũng biết cả những huyền thoại cổ.

Thường nó chẳng làm gì cả một thời gian rất dài, để rồi đột ngột rời bỏ nơi ẩn trốn và ra tay.

- Irina cũng biết như vậy.

- Chắc chắn.

- Cô ấy làm gì?

- Cô ấy muốn thay đổi tất cả. Cô ấy rời bỏ làng, trở thành một nữ chiến binh. Cô ấy lên đảo, cô ấy muốn diệt trừ con quái vật, và cô ấy quyết chí chỉ rời đảo này khi đã thực hiện xong chuyện đó.

- Còn chồng cô ta? Hắn phản ứng ra sao? Hắn đóng vai trò nào trong trò chơi này?

- Mình cũng không biết, John. Nhưng mình tin hắn chẳng đóng một vai trò tốt đâu.

- Hỏi cô ta đi.

Vladimir làm theo lời tôi, nhưng Irina chỉ lắc đầu. Cô ta cũng trả lời, Vladimir dịch cho tôi nghe.

- Cô ấy cho rằng Vladimir không hiểu rõ chuyện. Đúng hơn thì không hiểu chính xác từng chi tiết. Hắn ta đã đứng về phía con quái vật.

- Tại sao?

- Chuyện đó thì Irina cũng không biết. Đã lâu lắm rồi cô ấy không gặp hắn, mặc dù cả hai vợ chồng bây giờ đều có mặt trên đảo. Nhưng cô ấy tin rằng chồng cô ấy rất yêu cô ấy, yêu đến mức độ mù quáng và vì thế đã làm chính những điều sai trái.

Tôi đảo tròn mắt lên trời.

- Thật không thể tin! Mình không hiểu.

- Mình cũng không hiểu, nhưng chúng ta đành phải chấp nhận thôi, cho tới khi tìm được lời giải thích chung cuộc.

Cho tới thời điểm này, nhân vật chính của trò chơi ma quỷ chết chóc vẫn chưa xuất hiện. Chúng tôi đã nghe nói nhiều về nó, nhưng nó vẫn đang lẩn quất đâu đó.

Đã tới lúc đề cập tới vấn đề cởi dây trói. Irina có thể giải phóng cho chúng tôi. Tôi nhắc Vladimir.

- Rõ rồi, để mình nói. Mình cũng sẽ nói với cô ta là hai chúng ta đứng về phía cô ấy.

- Cậu đã nói cho cô ấy biết ông chồng Oleg của cô ta đóng một vai trò như thế nào chưa?

- Không trực tiếp.

- Thế thì nói đi.

Vladimir định làm. Nhưng chúng tôi đã bỏ lỡ thời cơ thuận tiện. Mặc dù không nghe thấy, nhưng phản ứng của Irina cho chúng tôi biết đã có sự kiện mới xảy đến.

Vẫn đứng trên bậc cầu thang, nhưng người đàn bà vụt rùn người xuống và chúng tôi thấy hai tay cô nắm chặt hơn nữa cán cây kiếm cong, một cây kiếm đủ mạnh để giúp cô chặt đầu con quái vật. Thế rồi người đàn bà xoay người lại, chạy một vài bậc cầu thang lên trên, nhưng vẫn chưa khuất khỏi góc nhìn của chúng tôi.

Cô ta dừng lại, nghe ngóng, xoay người rồi lại chạy trở xuống. Rồi cô ta nói một điều gì đó, mặt nhăn lại.

- Cô ta nói gì vậy?

- Nó đến đây rồi.

- Khôn kiếp, dây trói!

Irina đứng lại trước mặt chúng tôi. Cô ta muốn lên tiếng, nhưng giọng Vladimir vang to lên. Anh nói chặn lời cô. Tôi thấy rõ giọng thúc bách của anh, giục cô cắt dây trói cho chúng tôi.

Irina quay đầu trở lại, nhưng Vladimir thúc hồi mạnh hơn, nhất quyết không buông tha. Khi anh quay người và chìa lưng về phía cô gái, tôi cũng làm theo anh.

Dù cô ta bực bội mắng chửi đi chẳng nữa, tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn thoát bằng được sợi dây trói này.

- Trời đất! - Anh chàng người Nga rên lên.

Trong tích tắc sau đó, tôi cảm nhận lực thúc vào dây trói trên tay tôi. Tôi muốn giúp Irina, nhưng đáng tiếc lại chuyển động hai bàn tay quá mạnh, khiến mũi kiếm hơi rạch vào thịt.

- Nó chưa đứt hẳn! - Vladimir hào hển.

Những dây trói của tôi cũng chỉ mới lỏng ra. Mà Irina lại đã hết thời gian để kết thúc công việc, bởi chính trong lúc đó, đoạn trên cầu thang vang lên một âm thanh trầm đục.

Một cánh cửa bật ra.

Một giây sau đó, tiếng tru điên cuồng vang vọng suốt tầng hầm. Rồi thêm một giây đồng hồ sau, tất cả chúng tôi cùng nhìn thấy con quái vật. Sự xuất hiện của nó khiến cả ba người rớt gáy.

Nó là một con quái khổng lồ, hoang dại như thuở lập trời mở đất!

CHƯƠNG 16

ất đầu cuộc chiến sống còn, tất cả chúng tôi đều rõ như vậy. Không còn giải pháp nào khác. Chúng tôi rất muốn hỗ trợ cho Irina, nhưng cả Vladimir và tôi đều bị ngăn cản bởi lần dây trói còn nằm lại trên tay. Tốt hơn cả là rút lui.

Không cần trao đổi, hai chúng tôi ngay lập tức xoay người chạy tới cây cột đứng sau đó, tìm một chỗ ẩn.

Tôi nghe tiếng bạn tôi nguyên rủa, bực bội và cay đắng, nhưng anh không đủ điều kiện thay đổi tình huống.

Thở hào hển, anh đứng lại bên tôi. Hai bàn tay sau lưng múa máy liên tục. Một phần dây trói đã bị cắt đứt, nhưng vẫn còn vài vòng bao quanh cổ tay. Cả tôi cũng cố gắng hết sức để cởi dây.

Irina lúc đó vào tư thế chiến đấu!

Cảnh tượng trước mắt chúng tôi hiện ra như trong sân khấu kịch, nơi phong màn cũng thường thường có một chiếc cầu thang.

Người đàn bà đứng bên dưới, hai chân dang rộng để chắc thế. Bàn tay phải của cô cầm cây kiếm, cánh tay giơ chênh chếch. Những lọn tóc dài, xoắn tít, phủ xuống gáy cô như một tấm khăn. Tôi có thể tưởng tượng khuôn mặt cô bây giờ đang căng thẳng nhìn nhó đến chừng nào, nhưng chắc chắn cô ta không sợ hãi.

Người đàn bà cần một sự kết thúc rõ ràng. Tình huống này không thể mãi mãi tiếp tục.

Con quái vật đang rình phía trên cô nằm bậc thang!

Trời đất, nó là một con quái vật khổng lồ. Một thứ đồ sộ trong tất cả những con quái vật. Nó hơi cúi mình xuống, mồm há to. Cái mồm thậm chí còn hơi giống mồm chó. Hai hàm răng sáng quắc. Khoảng mồm ở dưới trào lên một

thứ bọt trắng như một nôi súp đang sôi. Những âm thanh gầm gừ đầy đe dọa. Cả hai chi trước của nó cũng không có một chiều dài bình thường, chúng tỏ ra quá dài so với cả thân hình khổng lồ, phần dưới là những móng vuốt có thể so sánh với dao găm.

Tôi tự hỏi, làm sao Irina có thể ngăn chặn được con quái vật này.

Trông người đàn bà bây giờ thật nhỏ bé, và thật mỏng manh khi so sánh với con quái vật khổng lồ.

Miệng tôi đắng chát, cả dạ dày cũng nằm trữu xuống như đá tảng. Vladimir chắc chẳng khá hơn. Nhưng hai chúng tôi đâu có thể can thiệp bởi những vòng dây trói khốn nạn cho đến giờ vẫn chưa đứt hẳn. Dù chúng tôi không ngừng giằng xé và không ngừng hy vọng nó sẽ rơi xuống trong vài giây đồng hồ tới. Trong một tình huống như thế này, thời gian bị kéo dài ra như cao su. Từng giây đồng hồ nhỏ xuống từ từ, chậm chạp như những giọt nước. Tôi biết điều đó qua kinh nghiệm. Bây giờ cũng thế, chắc chắn từ lúc Người Sói xuất hiện cho tới nay vẫn chưa được năm giây.

Làm sao ngăn chặn được cơn điên khùng chết chóc này?

Ít ra thì Irina cũng đang tìm cách làm điều đó, và cả hai gã đàn ông sức dài vai rộng như chúng tôi, cay đắng thay, đành phải trông chờ vào một mình cô.

Người đàn bà không tấn công, cô chờ Người Sói tấn công, và con quái vật tỏ ra chưa hoàn toàn tự tin. Đôi mắt có thứ ánh sáng lạnh lùng của dã thú không tập trung vào Irina. Nó nhìn qua đầu cô, về hướng chúng tôi.

Giết chóc, chỉ là giết chóc giá băng!

Tôi không khỏi giật mình trước ánh mắt quái thú sắc như làn dao mổ.

Vladimir đang chuyển động bên cạnh tôi. Anh chà chân xuống đất và không ngừng giằng hai cánh tay cho dây trói lỏng thêm.

Nhưng dây vẫn chưa bật ra và tôi cũng không có cơ hội. Số phận lần này hình như muốn chống đối hai chúng tôi tới giây phút cuối cùng.

Con quái thú nhún mình. Tôi cho đó là dấu hiệu tấn công và Irina chắc cũng

ngĩ như vậy, người đàn bà đổi thế đứng, giơ kiếm cao lên.

Con thú nhảy tới!

Thân hình nó bay là là về hướng Irina. Nó vượt qua khoảng cách năm bậc cầu thang chỉ bằng một cú nhảy duy nhất. Nhìn từ phía chúng tôi, có vẻ như quái thú muốn dùng thân thể nó đè nát đôi phương.

Một tiếng thét lạnh lút như tiếng còi. Irina đã thét lên để khích lệ bản thân. Trong lúc Người Sói vẫn còn đang bay trong không khí, người đàn bà gạt người ra phía sau nhanh như chớp, bước lui ra khỏi cầu thang, xoay vào một thế nghiêng thuận tiện rồi quay ngay lập tức sang phải.

Cùng với vòng quay, ngọn kiếm của cô bỏ sang hướng khác, tới chính nơi mà thân hình màu nâu của Người Sói sẽ phải hạ xuống đất.

Nó hạ xuống.

Một tia chớp nhỏ lóe về hướng nó.

Trúng đích!

Chúng tôi nhìn lưỡi kiếm chém cả chiều dài vào thân hình quái vật. Lớp lông bên ngoài không ngăn nổi lưỡi kiếm, làn da bên dưới cũng vậy, xuất hiện một vết thương dài, ngoác rộng, chảy ra một thứ chất lỏng thâm màu.

Con quái thú đã bị thương - liệu nó có yếu đi không?

Irina rút kiếm khỏi vết thương. Chúng tôi nghe thấy cô thở hổn hển, rồi sau đó Người Sói mới gào lên trong cơn đau và giận dữ. Nó nhào về hướng người đàn bà.

Irina lùi lại.

Con quái thú tạt về hướng cô.

Cô né được bộ móng vuốt và tới.

Con thú xoay người.

Giờ thì cả hai chúng tôi đều nhìn rõ vết thương rất lớn ở phía bên phải thân

hình con vật. Đáng tiếc là vết thương không khuyên can được con quái từ bỏ ý định. Nó đã bị yếu đi một chút, nhưng còn đủ khả năng giết chóc.

Cơ thể khổng lồ của nó cong lên, thế rồi con quái thẳng người rồi chồm đứng lên trước mặt người đàn bà như một con vật khổng lồ mọc lên từ địa ngục.

Đây là cuộc chiến của David và Goliath. Chỉ có điều Irina không đầu hàng. Cô cầm cán kiếm bằng cả hai tay để có thể đủ sức mạnh cho nhát chém. Cô cũng không lùi bước nữa, những tiếng thét lạnh lốt của cô tràn ngập tầng hầm, cho chúng tôi biết bây giờ cô đang đặt tất cả lên chỉ một con bài duy nhất.

Con quái thú nhảy về hướng cô.

Cô chém tới.

Đó là một cú chém quyết liệt và khủng khiếp. Chắc chắn nó có thể chặt đứt cái đầu của con quái thú, chỉ có điều Irina nhắm hơi chệch một chút. Thay vào đó, lưỡi kiếm chém đúng bàn tay trái Người Sói bởi con quái vừa nhảy vừa xoay người.

Lưỡi thép cắt qua.

Chém đứt bàn tay trái của quái vật.

Bàn tay cụt đập xuống đất, giật lên, hơi giật giật và chảy ra thứ chất lỏng đầm màu.

- Thật là điên! - Vladimir rên rỉ - Thật không thể hiểu được, khốn kiếp!

Người Sói quay lại. Cái mõm của nó há ngoác ra, và trong tôi thức dậy một niềm hy vọng mỏng manh rằng Irina có thể sẽ thắng cuộc. Mặc dù vậy tôi vẫn không ngừng giăng tay, kéo dây trói, thậm chí còn mài nó lên cột đá, chỉ có điều đáng tiếc là cây cột nhọn quá.

Cuộc chiến tiếp tục. Con quái vật hơi lùi về một chút, tìm chỗ ẩn nấp đằng sau một cây cột lớn. Irina đuổi theo ngay, chém tới, nhưng lưỡi kiếm đã chém thẳng vào ngay một tảng đá bên cạnh đó.

- Xong ngay đây, John... Mình sắp xong rồi. Không còn lâu nữa đâu. Dây

trói...

Tiếng Vladimir chìm xuống trong một cơn bão gầm gào. Con quái đã rời chỗ nấp. Cái chi cụt giật lên giật xuống trong mỗi một chuyển động, nhưng bàn tay phải của nó vẫn còn quá đủ nguy hiểm. Một lần nữa nó vả về phía người đàn bà dũng cảm.

Irina lùi lại.

Một cú vả nữa.

Thế rồi, người đàn bà trượt chân.

Irina đã giẫm phải một hòn đá quá trơn. Bàn chân trái của cô trượt chênh lệch bốn mươi lăm độ về phía trước. Cô không giữ nổi thăng bằng nữa.

Tôi nguyên rửa trời đất, bởi tôi nhìn thấy cô ngã xuống mà không thể nhảy ra can thiệp. Người đàn bà ngã ngửa, rồi ngay lập tức cuộn thân hình lại, xoay mình nằm sấp, chuẩn bị đứng thẳng lên. Vừa xoay người, cô vừa tự khích lệ bằng những tiếng thét lạnh lốt.

Cô đứng thẳng lên được rồi.

Nhưng cô đã phạm sai lầm vì trong khi chuyển động, cô đã một thoáng lơ là chuyện để ý đến con quái. Cũng có lẽ cô đã ước chừng sai tầm với tới của bàn tay phải con quái, chính cái bàn tay bây giờ đang đập thẳng xuống cô.

Những móng vuốt rất dài và sắc của nó đập lên phần áo choàng, cắm chắc vào đó rồi kéo người đàn bà dũng cảm ngã trở lại. Cô thét lên, cô đâm kiếm tới. Lưỡi kiếm lao vọt lên trên, đâm đúng vai con quái vật, nhưng không đủ sức ngăn cản nó. Bất thành linh, cái mõm đang há to ngoạm xuống.

Tôi nhắm mắt lại...

Vladimir rên lên.

Chúng tôi nghe thấy một âm thanh rùng rợn, rồi một tiếng thét khê. Tôi giằng hai bàn tay như đã phát điên, rồi đánh bạo nhìn về hướng đó và thấy Irina vẫn còn sống.

Cô đang bò trên mặt đất.

Cô bị thương và chảy máu, bởi cái mồm con quái vật đã ngoạm đúng sườn trái của cô, tạo ra một vết thương lớn. Dù Irina vẫn còn cầm chắc kiếm, nhưng nó chẳng còn giúp cô được bao nhiêu. Cô đã trúng đòn, dù bây giờ có tiếp tục kháng cự cũng chẳng có ích chi, chỉ mong con quái vật tỏ ra nhân đạo và giết chết cô bằng một cú vả nữa.

Những giọt nước mắt của uất ức và bất lực ứa lên. Tôi thấy mình sao đơn độc, tôi không thể làm gì được, nhưng tôi không muốn đầu hàng.

Tôi lại giăng tay, xoay xoay dưới những sợi dây trời. Rồi tôi giật hai bàn tay thật mạnh.

Dây trời bung ra.

Đầu tiên, tôi không thể tin vào chuyện đó, bởi cả cánh tay và bàn tay không còn cảm giác nữa. Nhưng rõ ràng đây là sự thật. Tôi đã giật được dây trời bung ra, chúng rơi xuống cạnh chân tôi.

Vladimir vẫn tiếp tục giăng co. Anh cúi người xuống, thở hào hển, khuôn mặt nhăn nhúm, những mạch máu nổi lên rất rõ dưới làn da trán.

Người Sói bây giờ tỏ ra không vội vàng. Nó không thêm quan tâm đến chúng tôi, Irina hiện đối với nó vẫn còn quan trọng hơn.

Người đàn bà dũng cảm vẫn đang bò dưới đất. Cô đã nhận lấy trách nhiệm của một người khác, cô đã muốn giải phóng thế giới này khỏi con quái thú ác độc. Cô đã không thành công. Dù cô vẫn còn chuyển động được và con quái thú đã bị thương, nhưng nó mạnh hơn hẳn cô.

Nó bước đi ngay sau người đàn bà.

Dáng đi của nó không còn uyển chuyển mềm mại và kéo theo một vệt máu rất lớn. Máu óng ánh trong ánh đuốc như một vệt dầu trên mặt đất. Con quái thú lết người về phía trước, trông nó vụng về như một con gấu còn trẻ. Cái chi bị cắt cụt vẫn còn nhỏ máu, khoảng lông mạng sườn đã ẩm. Máu cũng đang chảy ra từ phía trên vai.

Tôi đi tới.

Chỉ còn ba bốn giây đồng hồ nữa, con quái vật sẽ đến bên người đàn bà. Khoảng thời gian này không đủ cho tôi lại sức theo kiểu bình thường. Mặc dù máu bây giờ đã lại chảy xuống tay, nhưng cảm giác đau vẫn còn quá mạnh mẽ, và tôi có cảm giác các ngón tay đã sưng vù lên gấp ba gấp bốn bình thường.

Nhưng tôi có thể nâng hai cánh tay lên, và cũng có thể giơ tay lên chỗ cây thánh giá đeo trên cổ. Vì mọi vũ khí khác của tôi đã bị tay bội phản Blochin tước hết, niềm hy vọng cuối cùng giờ được đặt vào cây thánh giá thần.

Thêm một lần nữa, tôi ngạc nhiên khi thấy một con người có thể sản xuất đến bao nhiêu mồ hôi. Những giọt mồ hôi chảy tràn vào mắt tôi. Tầng hầm bên dưới này đã trở thành một khu tắm hơi ngộp thở, thấm đẫm một mùi máu tởm lợm.

Irina kiệt sức, không bò được nữa.

Cô đã bò đến bên một cây cột, dùng nó làm gậy trợ giúp, và quay người lại.

Người đàn bà nhìn thẳng về hướng Người Sói.

Còn tôi nhìn về phía cô.

Tôi không biết cô có nhận ra tôi không, bởi cả khuôn mặt của cô bây giờ cũng đã đổi khác. Một cái móng của con quái vật đã cào thành một vết thương ngay sát hai con mắt, máu chảy ra khiến thị lực cô chắc phải giảm đi rõ rệt.

Nhưng Irina không đầu hàng, vẻ mệt mỏi, cô gắng gượng hướng mũi kiếm lên cao. Trời đất, có bao nhiêu sức lực ẩn chứa trong người đàn bà đó!

Dĩ nhiên, tôi đã định ra cho mình một kế hoạch. Nhưng tôi hầu như chưa đủ sức để biến nó thành hành động. Tôi muốn với đến cây kiếm của người đàn bà đã bị thương và đối mặt với con quái thú.

Nhưng hai tay tôi vẫn còn quá yếu. Tôi sẽ chẳng đủ sức giữ chặt một món vũ khí, kể cả khẩu Beretta cũng không, đừng nói chi đến cây kiếm nặng hơn

như thế rất nhiều.

Tôi nguyên rửa gã phản bội Blochin, kẻ đã đẩy tôi vào tình huống nhục nhã này.

Chỉ cần một hoặc hai phút thôi, chắc đã đủ cho tôi lại sức, đủ cho tôi có thể chiến đấu với cây kiếm, nhưng chẳng ai cho tôi nhiều thời gian đến thế. Người Sói bây giờ mạnh hơn và nhanh hơn.

Tôi đã đi một đường vòng nhỏ, bởi tôi muốn đến bên Irina. Cũng có lẽ tôi sẽ đánh lạc hướng được con quái thú, khiến nó bối rối vì sự xuất hiện của mình.

Chỉ là một dải hy vọng mỏng manh. Chỉ thế thôi.

Hiện tôi không biết anh bạn Vladimir đã ra sao. Tôi cũng không có thời gian để quan tâm đến chuyện đó, điều duy nhất quan trọng bây giờ là người đàn bà.

Tôi đứng lại đằng sau cô. Vai chạm vào cột tường. Hai cánh tay tôi bây giờ đã có thể dang lên, hoặc hạ xuống, đưa ra đằng sau, để ít nhất thì đầu các ngón tay cũng chạm được vào gáy. Quanh gáy là chiếc dây chuyền có đeo cây thánh giá. Tôi chỉ cần cầm lấy nó và đưa cây thánh giá ra khỏi áo.

Nhưng bạn cứ thử làm điều đó xem khi bạn có những ngón tay hoàn toàn vô cảm giác. Cũng có thể coi nó là những ngón tay của người khác chứ chẳng phải của tôi.

Một tình huống trầm trọng, quái gở...

Tôi nuốt khan, thở hào hển và nghe bên cạnh mình vang lên tiếng rên rỉ, thì thào của Irina lúc này đã bị thương nặng.

Người Sói nhấc cái đầu của nó lên.

Nó đã đứng lại, lựa chọn đúng một khoảng cách rất tiện lợi. Nếu nó muốn, nó có thể nhào đến chỗ nạn nhân chỉ bằng một cú nhảy duy nhất và kết thúc mọi việc.

Cả Người Sói lúc này cũng đã thâm đòn.

Thân hình con quái thú run rẩy, tròn trĩnh. Cái chi cụt của nó còn giật giật lên một vài lần nữa, nhưng đó chỉ là những phản xạ của cơ bắp. Tôi nhận ra tất cả những chi tiết đó, nhưng hầu như không chú ý kỹ. Ánh mắt của tôi cắm thẳng vào khuôn mặt khủng khiếp, bởi tôi muốn biết bao giờ thì nó sẽ ra tay.

Có lẽ tôi đã nhận ra điều đó ở tia chớp giật lên lạnh lùng trong con mắt quái vật. Rất có thể đó là thông điệp.

- Đừng có tiến gần lại cô ta! - Tôi hào hển hét lên - Đừng có làm điều đó! Nếu mày muốn giết, thì giết tao đây!

Tôi gặp may, hay tôi gặp rủi?

Đầu tiên, không có phản ứng. Thế rồi hình như con quái thú lắc đầu, một vài giọt máu thậm chí rơi xuống đất. Hai bàn tay tôi lúc đó vẫn không ngừng cố gắng tìm lên sợi dây chuyền mỏng manh trên cổ, nhưng các ngón tay vẫn chưa có cảm giác. Tôi chưa cong chúng lại được.

Mặc dù vậy, những lời nói của tôi đã đạt được một hiệu quả nhất định.

Con quái thú không còn nhìn vào người đàn bà bị thương, nó hơi xoay đầu lại, nhìn chằm chằm về phía tôi. Ánh mắt của nó tàn nhẫn không thương xót, và tôi nhả răng cười méo, thách thức con quái vật.

Nếu nó nhảy, tôi sẽ phải phản ứng thật nhanh. Chỉ hy vọng lúc đó hai chân đừng bỏ rơi tôi trong hoạn nạn.

Nó vẫn còn nhìn tôi trân trân, và tôi căng thẳng nghĩ xem liệu có thể khích dụ nó đi nơi khác.

Thử nghiệm đầu...

Tôi bước một bước nhỏ sang phía trái. Quái thú bất động.

Tôi bước thêm bước nữa.

Cái đầu nó chuyển động theo, từ cái mõm vểnh lên tiếng gầm gừ đe dọa.

Tôi tiếp tục hy vọng.

Nó không còn quan tâm tới người đàn bà nữa, nhưng tôi lại chưa đủ sức để nâng kiếm của Irina lên. Giờ đây, tôi chỉ còn duy nhất một thứ vũ khí là mifu mero, đối chọi với bạo lực trần trụi.

Chẳng phải bao giờ bạo lực cũng chiến thắng. Con quái vật đi theo hướng tôi.

Tôi đi nhanh hơn.

Nó cũng đi nhanh theo.

- John, cẩn thận!

Tiếng kêu cảnh báo của Vladimir vang đến. Tôi liền lĩnh bỏ ánh mắt ra khỏi con quái thú, nhìn về hướng anh.

Cả Vladimir lúc này cũng đã tháo được dây trói. Anh đang đứng sát vào một cột hầm. Hai bờ vai của anh sát tới trước đĩa đựng dầu.

- Ổn mà, Vladimir, mọi việc đều ổn cả.

- Tôi tiếp tục đi, lần này nhanh hơn, và kéo dài khoảng cách giữa tôi và quái thú.

Con quái thú vẫn cúi lom khom, nó còn đủ mạnh để áp đảo tôi.

Đột ngột, nó nhảy tới.

Chẳng một dấu hiệu duy nhất nào cảnh báo trước. Cái thân hình khổng lồ đó nhảy trong một nửa đường tròn, thẳng về hướng tôi. Những âm thanh rừng rợn phát ra từ cái mõm ngoác to. Bây giờ chỉ còn thiếu những quầng lửa chớp chồn nữa là chúng tôi sẽ có được một bức ảnh hoàn hảo về địa ngục.

Lạy trời đất, nếu nó còn bàn chân trái, chắc chắn nó sẽ tóm được tôi. Nhưng vì chi trước của nó đã bị cụt, nên thế đứng của tôi nghiêng về bên trái có phần thuận lợi. Bàn tay trái của nó quá ngắn. Nó vụt sát mặt tôi, bắn một vài giọt máu ra, chỉ vậy.

Nhưng thân hình quái thú vẫn đập tôi ngã. Lúc đó tôi đang nhảy lên, bị nó đập xoay người đi, lao xuống đất. Cảm giác đau xộc lên khiến tôi buột miệng

la lớn.

Hoảng hốt, tôi nghĩ đến mảng lưng trần hoàn toàn không có khả năng tự vệ của mình đang lơ về phía con quái thú. Nó chỉ cần nhảy xuống là tôi tiêu đời.

Bài toán của tôi đã được tính mà không có sự tham gia của Vladimir. Cả anh cũng chưa chuyển động được bình thường, nhưng anh vẫn tìm cách can thiệp. Hơi nhảy lên một chút, anh đập vai vào đĩa đựng dầu đang cháy, đổ nó xuống đất.

Dầu trong đĩa chảy ra.

Và tiếp tục cháy thành một vệt lửa dài.

Tôi nghe tiếng lửa reo, xoay người lại, và co hai chân lên. Giờ thì tôi nhìn thấy bức tường lửa đang cháy lên giữa tôi và con quái thú.

Bức tường lửa khiến Người Sói bối rối. Đây là việc nó chưa dự kiến tới. Con vật giật mình lùi một bước. Chỉ trước còn bình thường của nó giờ lên, nó đã tạm quên tôi đi. Ngay lập tức, tôi tận dụng cơ hội.

Tôi lại đứng được lên đôi chân của mình, giờ đây đã có thể cong được những ngón tay cầm lấy sợi dây chuyền mỏng mảnh trên cổ, và cuối cùng, rút được cây thánh giá bằng bạc ra khỏi lần áo trước ngực. Cây thánh giá bây giờ đang đưa trước ngực trong lúc tôi bước vòng qua bức tường lửa, về hướng Người Sói.

Con quái vật đã lùi về vài bước chân, đã quên tôi đi, bây giờ lại nhìn tôi trân trân.

Tôi cảm thấy tự tin.

Cây thánh giá trên ngực tôi ấm lên, một dấu hiệu cho biết nó đã cảm nhận được "Pháp Thuật Đen" tỏa ra từ Người Sói, bởi một con quái thú như thế này không phải là một hiện tượng của tự nhiên. Nó chắc chắn không phải một thành phần của trái đất bình thường này.

- Lùi lại đi, Vladimir! - Tôi hét về phía bạn mình, tiến gần quái vật hơn.

Giờ thì tình thế đã bị lật ngược. Cây thánh giá thần và lực tỏa ra từ đó khiến con quái thú hoang mang, bối rối. Nó né tránh tôi, từ từ rút về. Tôi thấy rõ là nó đang tìm đường quay trở lại cầu thang.

Nó muốn tới đó, để rồi biến đi, trốn thoát?

Cái đầu nó giật từ bên này sang bên nọ. Nó đang tìm đường thoát. Đường thoát bây giờ chỉ còn lại đoạn cầu thang.

Đột ngột, bằng một bước nhảy dài đến điên dại, nó tới được bậc cầu thang thấp nhất.

Nó muốn đi lên cao, nhưng ở nửa trên cầu thang lúc đó vừa thoáng có một chuyển động.

Có người tới.

Một dáng người hiện ra, một người đàn ông mà cả hai chúng tôi đều biết. Đó là Oleg Blochin...

CHƯƠNG 17

hắc kẻ phản bội không còn đủ nhẫn nại để chờ đợi. Hiện tôi vẫn chưa hiểu thật rõ mối quan hệ giữa hắc và quái thú, nhưng tôi cũng không muốn nghĩ kỹ chuyện này vội. Điều quan trọng bây giờ chỉ là Blochin sẽ cư xử ra sao. Liệu hắc có còn coi chúng tôi là kẻ tử thù nữa hay không.

Một điều chắc chắn là hắc không tỏ vẻ bạn bè. Bàn tay bên phải của hắc cầm khẩu Beretta, mũi súng chĩa xuống dưới.

- Đứng yên! - Hắc gào lên.

Không biết Người Sói có hiểu tiếng hắc không, nhưng con quái thú dừng lại ở bậc thang thấp nhất, xoay người chênh chếch để có thể nhìn về mọi hướng.

Blochin không đứng lại lâu trên đó. Với những bước chân run rẩy, kẻ phản bội tiến xuống dưới, xuống với bầu không khí nồng nặc mùi máu, mùi mồ hôi và cái chết.

- Dừng lại, Blochin! - Tôi hét lớn.

Hắc dừng lại thật.

- Mà muốn gì?

- Anh nên cân nhắc cho kỹ rồi hãy hành động. Dừng để tình cảm chỉ huy anh. Hãy đánh giá mọi sự việc ở đây cho thật chính xác. Chúng ta có thể thống nhất với nhau.

- Không thống nhất gì cả, phải để cho nó ăn thịt chúng mày! - Gã gào lên.

- Tại sao?

- Bởi vì chỉ có thể... Bởi vì chỉ có thể thì tao mới giải thoát được cho vợ tao. Tao không muốn cô ấy hy sinh. Tao biết tất cả, tao biết tất cả từ lâu rồi. Chính tao đã thương thuyết với con quái vật, tao hứa mang mỗi cho nó để dụ

nó thả vợ tao. Tao đã đóng kịch với tất cả chúng mày, khốn kiếp, không một đứa nào trong làng này biết sự thật. Chỉ khi tao mang mồi đến cho nó thì mới có thể đưa Irina quay trở lại, cho cô ấy thoát khỏi cơn điên khủng khiếp này.

Giờ thì chúng tôi hiểu. Nhưng rõ ràng là Blochin đã tính sai.

Trước khi tôi kịp lên tiếng, bạn tôi đã nói trước.

- Blochin, nghe cho kỹ đây. Tao không tin những gì mày vừa nói. Mày nói thật hả?

- Đúng, tao nói thật.

- Thế thì chính mày đã đẩy trọn gia đình bốn người đó cho Người Sói tấn công và giết chết?

Blochin nhún vai. Chắc gã đàn ông cũng không thấy dễ chịu, chỉ có điều hắn không muốn thú nhận.

Chẳng cần nói thì hai chúng tôi cũng hiểu, Vladimir lắc đầu. Anh hầu như tức giận khi anh nói tiếp:

- Khốn nạn thật, tao không thể chấp nhận được. Tao không hiểu nổi. Mày thật là điên. Một người bình thường không thể tàn nhẫn đến như mày.

- Tao muốn đưa Irina quay trở lại!

Cả câu này tôi cũng hiểu, tôi thét vào mặt hắn.

- Mày muốn có Irina phải không? Thế thì nhìn về phía cái cột kia mà xem, Oleg. Vợ mày đang nằm đó. Cô ấy đang khổ lắm. Cô ấy không đầu hàng, bất chấp cái kiểu trợ giúp khốn kiếp của mày. Mà Người Sói cũng có chấp nhận kế hoạch của mày đâu. Bản năng của nó mạnh hơn, mạnh hơn rất nhiều so với mày tưởng. Người Sói không để cho một con người bình thường chỉ huy nó, quy định xem nó phải làm những gì!

Đứng ở vị trí Blochin lúc này, gã đàn ông không thể nhìn mọi việc cho kỹ được, gã tiến xuống.

Đến khoảng giữa cầu thang, gã dừng lại và quay đầu về hướng trái. Con quái

thứ đứng cách hấn chẳng xa nữa. Chỉ một cú nhảy là nó sẽ tới nơi.

Blochin nhìn thấy vợ mình.

Không khí trầm lặng xuống.

Tôi có cảm giác như một thể lực cao cấp đã cầu xin cho không khí tĩnh lặng trở lại. Nó kéo dài vài giây đồng hồ. Nó hiện ra sừng sững như một bức tường giữa cái sống và cái chết.

Blochin bẻ gãy bức tường im lặng đó.

- Irina?... - Hấn thì ào.

Không câu trả lời.

Hấn lấy hơi thật sâu, rồi gọi lớn hơn:

- Irina.. Irina! Em lên tiếng đi, Irina!

Irina im lặng. Thậm chí cả tiếng run rẩy cũng không thoát khỏi bờ môi của người đàn bà đã bị thương quá nặng.

Đột ngột, Blochin run rẩy toàn thân. Hấn gọi tên vợ mình một lần nữa. Lần này giọng hấn nghẹn như tiếng khóc thương người chết.

Cả tôi cũng có cảm giác như mình đã biến thành một cây cột đá, và Vladimir chắc không khác mấy. Chúng tôi đang chứng kiến cơn thất vọng tột cùng của một con người vừa bị hiện thực chỉ rõ rằng anh ta đã đặt tất cả vào một quân bài sai lầm. Anh ta đã bước vào một con đường trái hướng.

Tôi thầm sợ Blochin sẽ gục xuống trong một cơn khủng hoảng tinh thần. Đó là thứ chúng tôi bây giờ thật sự không cần tới. Suy cho cùng, chính người đàn ông này đang cầm khẩu Beretta bắn đạn bạc của tôi. Cả con dao bằng bạc của tôi cũng đang nằm trong tay anh ta.

Tôi phải dựng anh ta dậy.

- Blochin! - Tôi kêu lớn - Blochin, nghe tôi nói đây!

Ít nhất thì gã đàn ông cũng xoay đầu lại, nhìn về hướng tôi.

- Tôi không biết điều gì đã xảy ra với vợ anh, nhưng trước đây một phút thì Irina còn sống.

- Cô ấy chết rồi! - Gã gào lên.

Những tiếng vọng đập qua đập lại, khiến câu nói càng rùng rợn hơn trong tầng hầm.

- Cũng có thể cô ấy chỉ ngất đi. Nhưng cần phải băng bó vết thương cho cô ấy. Không được để cô ấy mất máu thêm...

- Nó đã làm điều đó - Chính nó.

Ý gã muốn nói đến Người Sói, con quái thú lúc này ngồi bất động, kể cả những tiếng gầm gừ khe khẽ cũng đã tắt.

- Đúng, thủ phạm là con thú! - Vladimir công nhận - Tao có cần phải nói cho mày biết, cái gì có thể xảy ra nếu...?

- Không...! - Blochin như đã nổi điên. Viễn cảnh kinh hoàng đang xuyên qua đầu óc anh ta, nhưng anh ta không muốn chấp nhận. Cuối cùng, anh ta tập trung vào Người Sói, kẻ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm - Mày... mày đã làm điều đó! Mày không nghe lời tao! Tao đã chỉ đường cho mày. Tao đã phục vụ mày, nhưng mày đã phản bội tao.

Blochin bây giờ đã tới giai đoạn chỉ còn biết nghe theo tình cảm.

Anh ta xoay người lại, chĩa súng vào con quái vật. Người Sói đâu có ngu. Chắc chắn nó không hiểu hết những câu người đàn ông vừa nói, nhưng nó hiểu rất chính xác chuyển động của con người này. Và nó biết, bây giờ là lúc nó phải đưa mọi việc đến kết thúc, nếu không nó sẽ đánh mất tất cả.

Nó nhảy tới.

Và Oleg Blochin nhả đạn.

CHƯƠNG 18

húng tôi nhìn lửa tóe lên từ đầu nòng súng, sáng lên ánh chết chóc trong tầng hầm. Chúng tôi nghe những tiếng kêu chát chúa và biết người đàn ông đó không chỉ bấm cò có một lần. Những tiếng vọng đập qua đập lại trong căn hầm kinh hãi, nhưng kể cả những viên đạn và phản ứng thật sự nhanh lẹ của người đàn ông cũng không đủ để chặn đứng cú nhảy của con quái thú.

Từ chỗ nó đứng đến chỗ Blochin chỉ cần một cú nhảy.

Con quái thú nhào lên đầu người đàn ông như hiện thân của tử thần. Những viên đạn bằng bạc đã được làm phép thánh chắc chắn bây giờ đã cắm trong cơ thể nó, nhưng hiện chúng vẫn chưa đủ thời gian để tước đi toàn bộ sức lực Người Sói.

Con quái thú không lơ dè xuống người Blochin và gã đàn ông không còn thời gian né tránh.

Khi Vladimir và tôi cùng bước chân lên thì chúng tôi không còn nhìn thấy Blochin nữa, cơ thể khổng lồ của con quái thú đã phủ hoàn toàn lên gã đàn ông.

Chúng tôi cũng không nghe thêm một âm thanh nào. Không có tiếng thét, không có tiếng rên rỉ hoặc kêu van. Đối với tôi, đó là một dấu hiệu tồi.

Tôi bước thật nhanh theo những bậc cầu thang lên trên, đứng sát hai cơ thể đó.

Cả hai cơ thể người và quái thú nằm nghiêng ở hai bậc cầu thang. Blochin chỉ hiện ra một cánh tay và một bàn tay. Đó là cánh và bàn tay phải, bàn tay vẫn còn cầm khẩu Beretta. Tôi rút khẩu súng ra khỏi tay anh ta. Và tôi nhận thấy bàn tay đã cứng đờ.

Cứng đờ như xác chết...

Vladimir dừng lại bên tôi. Anh cũng nhìn xuống, và anh đã đọc qua nét mặt tôi những việc vừa xảy ra. Mặc dù vậy, anh vẫn hỏi.

- Oleg chết rồi hả?

- Mình đoán thế.

Vladimir thoáng cắn chặt làn môi. Rồi anh thì thào:

- Nào, ta thử xem!

Tôi hiểu ý anh. Chúng tôi cùng nhau xoay thân hình nặng trĩu của Người Sói sang một bên, để lộ ra Oleg Blochin. Tay chúng tôi vẫn còn rất đau, mặc dù cảm giác dần dần đã trở lại trên những ngón tay. Vất vả lắm, chúng tôi mới lăn được thân hình con quái thú xuống.

Rồi Người Sói lăn tròn, trượt một đoạn trên cầu thang và dừng lại, nằm ngửa. Chúng tôi nhìn xuống ngực nó.

Ba phát đạn!

Blochin đã bắn trúng cả ba viên đạn bằng bạc đã được làm phép thánh vào người con quái vật. Cả một con quái thú lớn hơn con này thì cũng không sống sót nổi sau chùm ba viên đạn đó.

Bộ da của nó đã ngả màu xám. Rồi nó sẽ khô, héo đi, rồi nó sẽ rụng xuống và chẳng mấy chốc sẽ trở thành tro bụi. Tôi biết những sự kiện sẽ diễn ra, Vladimir cũng vậy. Hai chúng tôi không cần phải quan tâm đến thực thể này nữa.

Nhưng với Blochin thì khác.

Người đàn ông này đã đóng kịch giỏi biết bao! Gã đã lên kế hoạch cho những mảnh khoe tinh khôn biết bao! Gã đã bắt tay với cái ác nhằm mục đích cứu vợ mình. Gã muốn đẩy những người khác, muốn hy sinh mạng sống của họ - kể cả chúng tôi - nhưng cuối cùng gã đã thất bại.

Trước mặt chúng tôi là một người đã chết! Người Sói cuối cùng đã tóm thêm được một nạn nhân, và Blochin chắc chắn cũng sẽ không biến thành Người

Sói, bởi cái vả như trời giáng của bàn tay phải Người Sói đã phá nát xương sọ anh ta. Gã đàn ông phản bội bây giờ là một hình ảnh mà tôi thật sự không muốn miêu tả.

Cả hai chúng tôi nghếch mặt ra, không nói lời nào. Một thoáng sau, Vladimir giờ tay phải xuống khi phát hiện thấy một vật thể bên dưới làn áo khoác của người đã chết, vật thể mà tôi không thể nhìn thấy từ góc nhìn của mình.

Anh rút con dao găm bằng bạc ra khỏi chỗ cắm, trao nó lại cho tôi.

- Cảm ơn! - Tôi nói.

Vladimir lấy hơi thật sâu, rồi đứng thẳng người dậy. Cả hai chúng tôi đều kiệt sức. Chúng tôi đã phải rơi xuống địa ngục. Và cả hai đều sống sót!

Lại thêm một lần nữa thoát nạn, tôi thâm nghĩ. Lần này chúng tôi quả đã gặp may rất nhiều.

- Cậu biết đấy, John, còn vấn đề nữa?

Anh chàng người Nga hỏi tôi.

- Ừ, mình...

Chẳng còn gì để phải giải thích. Hai chúng tôi đã nghe thấy nó rồi, đầu tiên là tiếng cào của móng vuốt, rồi tiếng rên và cuối cùng là tiếng tru. Tiếng tru rùng rợn vang vọng cả tầng hầm, khiến sống lưng chúng tôi lạnh như hóa đá.

Vẫn đứng trên cầu thang, hai chúng tôi quay lại, nhìn cùng về một hướng. Irina đã đứng dậy. Cô ta thậm chí vẫn còn cầm nguyên cây kiếm, nhưng đây không còn là Irina của lúc trước.

Lông lá mọc lởm chởm trên khuôn mặt cô như bóng tối phủ xuống, cái miệng của cô giờ đây đã trở thành mõm một con quái vật và lớn gấp đôi lên.

Cú ngoạn của Người Sói vậy là đã mang lại hậu quả, Irina đã trở thành một Người Sói!

* * * * *

Khi nghe tiếng rên của Vladimir vang lên bên cạnh, tôi biết anh đang nghĩ

chuyện gì. Chắc anh đang nghĩ đến cả một gia đình bốn người mà anh đã phải giải thoát, và tôi không muốn ép anh làm việc này lần nữa.

- Để mình làm cho! - Tôi nói.

- Cám ơn! - Anh thoáng nắm nhẹ lấy bàn tay bên trái của tôi, bởi tay phải của tôi đang cầm khẩu Beretta.

Tôi đi như một người mộng du dọc theo những bậc cầu thang xuống dưới. Vừa đi tôi vừa nghiêng đầu sang trái, bởi không thể rời mắt khỏi Irina một giây nào.

Irina không phải chỉ biến đổi trên khuôn mặt, cả mái tóc bây giờ cũng đã khác. Nó đã trở thành một túm lông rối tung, dựng lên thành hai vệt ở hai bên đầu. Những lọn tóc quăn đã mất.

Irina đang bị thương, nhưng bây giờ tôi không nhìn thấy vết thương nữa, bởi cả thân hình đó đã chìm xuống trong một lớp lông màu nâu. Đôi mắt giờ thật khác, trông tàn ác và lạnh lùng, không một chút thương xót, không một chút tính người.

Cầu thang đã ở lại sau lưng tôi. Cay đắng, tôi nghĩ thầm rằng trong vụ này, tất cả những người trong cuộc đều đã bại trận.

Không còn hy vọng nữa.

Có lẽ duy nhất chỉ còn hy vọng đối với những con người bình thường đang sống trong ngôi làng kia, những người bây giờ đã được giải phóng khỏi một lời nguyền rửa kinh hoàng.

Bước chân của tôi vang lên rất lớn trong tầng hầm. Mà tôi cũng không muốn đi nhỏ nhẹ, tôi muốn Irina chú ý tới mình. Người Sói đã quay đầu lại.

Cả hai phía đi thẳng về hướng nhau.

Như một trận chung cuộc trong một bộ phim Viễn Tây, tôi đau xót nghĩ. Chỉ có điều đối phương của tôi bây giờ vác một cây kiếm cong. Người đàn bà vừa bị biến thành sói cũng không còn thở nữa, chỉ còn hào hển, nhưng những chuyển động mỗi lúc một trở nên mềm mại, uyển chuyển hơn, những chuyển

động của loài sói.

Một ma lực vô hình đang từ từ trỗi dậy trong cơ thể kia, tôi không được phép để cho ma lực phát triển toàn bộ.

Tôi dừng lại, giờ vũ khí lên.

Trong một thoáng, đối phương tỏ vẻ ngạc nhiên, như không tin vào những gì đang xảy ra trước mặt mình.

Chẳng lẽ cô ấy biết?

- Hành động đi, John!

Vladimir kêu lên. Anh không muốn kéo dài thời gian chần chừ.

Anh có lý, khôn kiếp thật!

Khi Irina lại tru lên một tiếng rùng rợn để tự khích lệ và nhảy lên phía trước, một tiếng súng quát roi vào giữa tiếng tru đó.

Tôi bắn trúng đích.

Người Sói giật lùi trở lại, rồi nằm yên. Tôi thậm chí không muốn bước về phía đó để xem cho kỹ.

Vladimir Golenkov làm hộ tôi.

Tôi ngồi phệt xuống bậc thang thấp nhất, giờ hai tay ôm mặt.

Giá mà bây giờ có thể khóc lên thành tiếng! Thế nhưng sâu thẳm trong tâm hồn mình, tôi cũng không tránh khỏi cảm giác nhẹ nhõm của người vừa thoát hiểm.

Cuộc đời thám tử của tôi là như vậy đó. Nó luôn luôn bày ra những sự kiện bất ngờ, và rất ít trong số đó là những sự kiện đáng mừng...